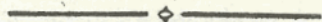


BOGATIE



BOGĂȚIE

Olămurire care pune
în stare pe fiecare
să vadă împlinită do-
rința cea mai mare
aneamului omenesc,
ba chiar și speran-
țele sale cele mai
îndrăznețe.



De J. F. RUTHERFORD

Autorul cărților
IMPĂCARE, CREAȚIUNE,
LIBERARE, GUVERN,
PROFETIE, LUMINĂ
și al altor cărți

Prima edițiune
1.000.000 de exemplare

RICHES — Rumanian

Editori
SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE „M. D. I.”
Soc. Anonimă de Editură
Str. Crișana No. 33
BUCUREȘTI 2

Copyrighted 1936 by J. F. Rutherford
Made in Rumania

BOGĂȚIE

BOGĂȚIE

CAPITOLUL I

BOGĂȚIE FALSĂ ȘI BOGĂȚIE ADEVĂRATĂ

ESTE DORINȚA DUMNEAVOASTRĂ SINCERĂ să fiți bogat și fericit? Dacă da, atunci cunoștința cum poate câștiga cineva bogăție și cum se poate bucura de ea, este de cea mai mare importanță pentru Dumneavoastră. Dacă sunteți ținut în neștiință despre calea adevărată care conduce la această cunoștință și vă sprijiniți pe părerea oamenilor imperfecti, atunci nu veți putea dobândi niciodată aceea bogăție care vă aduce pace și fericire veșnică. Fiecare însă care învață să cunoască calea adevărată și după aceea se străduiește cu zel să o urmeze poate aștepta plin de încredere că va poseda bogăție mare și statornică și se va bucura de toate binefacerile ei. Calea adevărată nu poate fi găsită în planurile omenești. Cine voiește să fie într'adevăr bogat trebuie să caute în mod serios să afle ceva despre Iehova Dumnezeu și bogățiile nesecate din comoara lui.

Sunteți acum gata să consacrați timpul necesar stu-

diului sincer al acestei cărți, cetind-o cu atențiune ? Dacă da, atunci vă veți câștiga o cunoștință care vă aduce pacea adevărată a sufletului, fiindcă această carte nu se întemeiază pe părerea unui om oarecare, ci cuprinde adevărul care este luat din Cuvântul lui Dumnezeu și cine o citește cu luare aminte se va bucura. Milioane de oameni cinstiți s'au întors dela Iehova Dumnezeu și dela Biblie, deoarece anumiți oameni le-au prezentat pe Dumnezeu și Biblia într'o lumină falsă. Alte milioane de oameni au fost reținuți dela cetirea conținutului Bibliei prin aceea că bărbați egoiști au zis poporului că nu vor putea înțelege Biblia. Fapt e însă că Scriptura a fost „însuflată de Dumnezeu“ în scopul hotărît de a arăta calea cea dreaptă oamenilor cinstiți și fără frică. (2 Timotei 3:16,17) Scriptura însuflată de Dumnezeu face deosebirea dintre bogăția falsă și cea adevărată clară și arată limpede pentru ce fericirea adevărată numai de aceia poate fi dobândită și apreciată pe deplin cari găsesc bogăția adevărată. Înainte de a alege cu precugetare calea cea dreaptă sau cea greșită pentru a dobândi bogăție, trebuie să cunoașteți amândouă căile așa încât să vă fie cu puțință să vă hotărâți de bunăvoie pentru una sau pentru cealaltă. Dacă ascultați cuvintele sau părerile oamenilor veți rătăci de bună seamă. „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în cari nu este ajutor“. (Psalm 146:3). Dacă vă veți încrede însă în Cuvântul lui Dumnezeu, veți urma în mod sigur calea cea dreaptă. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta ! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările“. (Proverbe 3:5,6). Cel mai mare moment hotărîtor al tuturor timpurilor a sosit acum pentru omenire, și

fiecărui om sincer trebuie să-i fie acum cu puțință să cunoască calea adevărată pentru ca să-și poată alege el însuși soarta sa. Această ocazie vi se prezintă acum.

Bogăția falsă, compusă din bani, case sau moșii, care este câștigată în egoism pe spinarea altora și care este întrebuințată în mod egoist, a format de cele mai multe ori pricina apăsării multor oameni. Astăzi câțiva oameni dispun de aproape toți banii, de aproape toate pământurile și toate averile, în timp ce marea masă a oamenilor suferă lipsă de cele mai necesare lucruri ale vieții zilnice. Bogăția care este câștigată în mod egoist și este întrebuințată în chip nedrept este numită de Scriptură „câștig rușinos“. Oamenii egoiști iubesc puterea pe care li-o dă posesiunea multor bani, însă Scriptura zice „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“. (1 Timotei 6:10). Răul nu zace în banii însăși, ci în patima după câștig și după puterea pe care o aduce banii aceluia care îi are și-i întrebuințează în mod nedrept. Acolo însă unde banii sunt câștigați într'un mod cinstit și sunt întrebuințați pentru o cauză dreaptă spre slăvirea lui Dumnezeu, ei nu fac rău ci bine.

Puținii oameni cari se află astăzi în posesiunea marilor bogății materiale ale pământului nu sunt fericiti într'adevăr. Ei sunt în cele mai multe cazuri semeți, mândri, aspri, neprietenosi și extrem de egoiști. Deși posedă cu mult mai mult decât le-ar fi de lipsă de fapt, sunt chinuți tot mereu de frica de a putea pierde ceva. Banii celor ultra-bogați sunt întrebuințați adeseori la apăsarea semenilor lor, și aceia cari îi întrebuințează în felul acesta par a fi încă mândri de puterea lor. Dumnezeu însă îi descrie după cum

urmează : „Deaceea mândria le slujește ca salbă, și asuprirea este haina care-i învelește. Li se bulbucă ochii de grăsime, și au mai mult decât le-ar dori inima. Râd și vorbesc cu răutate de asuprire : vorbesc de sus, își înalță gura până la ceruri, și limba le cutreieră pământul... și zice : „Ce ar putea să știe Dumnezeu, și ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt ?“ Așa sânt cei răi : totdeauna fericiți fără grijă ; după trad. Dr. N. Nitzulescu, și își măresc bogățiile“. Psalm 73:6—9, 11, 12.

Intocmai după cum a prezis Cuvântul lui Dumnezeu au sosit acum timpuri primejdioase deoarece noi trăim acum în „zilele din urmă“ în cari oamenii sunt necredincioși și călcători de învoală și caută să se înalte pe spinarea celor bogați și celor săraci. (2 Timotei 3:1—4). Stăpânitorii egoiști, politici se străduiesc să rămână la putere. Influența în mod fals de către alții, caută „să câștige pe cei bogați pentru ei“ pentruca să se creieze posturi nouă pentru politicieni și posibilități de a rămânea ei înșiși în oficiu. Oamenii cari se străduiesc în felul acesta să câștige ceva pe nedrept dela bogății pământului, sunt extrem de egoiști și totuși nu sunt fericiți. Atât aceia cari posedă astăzi o mare bogăție materială cât și aceia cari voiesc să o câștige pentru ei, sunt mânați de dorinți egoiste și ei vor fi desigur înșelați în curând pe căile lor. „Nu vă încredeți în asuprire și nu vă puneți nădejdea zadarnică în răpire ; când cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele“. (Psalm 62:10). „Cine se încrede în bogății [materiale] va cădea“. (Proverbe 11:28). „Ca o potârnicie, care clocește niște ouă pe cari nu le-a ouat ea, așa este celce agonisește bogății pe nedrept ; trebuie

să le părăsească în mijlocul zilelor sale, și la urmă nu este decât un nebun“. (Ieremia 17:11).

Un astfel de om de aceea este un nebun fiindcă face ca Dumnezeu al său profitul egoist sau „banii“ și se încrede în puterea și ocrotirea pe care trebuie să i-o aducă banii săi. El disprețuiește pe Dumnezeu și înțelepciunea adevărată și dovedește prin modul său de a lucra că este nechibzuit. Scriptura zice : „Nebunul zice în inima lui : „Nu este Dumnezeu !“ (Psalm 14:1) Prin faptele sale el descopere motivele lui cari sunt reprezentate aci prin „inima lui“ ; el dovedește prin urmare că este un nechibzuit. Prin faptul că cineva disprețuiește îngrijirea lui Dumnezeu pentru oameni și urmează o cale egoistă, el devine cu totul orb față de interesele sale cele mai înalte. Cei mai mulți oameni de pe pământ au devenit deadreptul fără judecată în urma lăcomiei lor nesățioase după bogăție materială. Bogăția falsă nu este decât de scurtă durată. Cu moartea omului a și sosit sfârșitul bogăției pe care a câștigat-o într'un fel greșit : „În ziua mănii, bogăția nu slujește la nimic ; dar neprihănirea izbăvește dela moarte“. (Proverbe 11:4). „Abia ți-ai aruncat ochii spre ea și nu mai este ; căci bogăția își face aripi, și, ca vulturul, își ia sborul spre ceruri“. (Proverbe 23:5). Aceste scripturi se referesc la „bogăția falsă“.

„BOGĂȚIA ADEVĂRATĂ“

Pentru a putea deveni într'adevăr fericit este de lipsă ca Dumneavoastră să puteți deosebi cumsecade bogăția adevărată de cea falsă. Numai Biblia ne arată deosebirea clară. Iehova Dumnezeu este bogat ;

bogăția sa întrece cu mult orice închipuire a spiritului omenesc. Expresia „lume“ cuprinde cerul și pământul, adică tot ce este vizibil și invizibil pentru ochiul omenesc. Toate lucrurile aparțin lui Iehova Dumnezeu: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!“ (Psalm 24:1). „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“. (Geneza 1:1). „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!“ (Apocalips 4:11). Din acest motiv pentru a afla ceva despre bogăția adevărată trebuie să mergem la izvorul adevărat.

Christos Isus posedă bogăție nemăsurată. Scriptura spune că numele lui original este Cuvântul lui Dumnezeu, Logosul, și că Iehova Dumnezeu îl întrebuințează să-i vestească și să-i împlinească poruncile. „Cuvântul“ sau Logosul a fost începutul creațiunii lui Iehova. (Apocalips 3:14). Iehova Dumnezeu l-a făcut apoi (pe Logos, Cuvântul său) meșter la creierea tuturor lucrurilor. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu“. (Ioan 1:1). Traducerea literară în „Emphatic Diaglott“ sună: „La început a fost [Logosul], și [Logosul] a fost la Dumnezeu, și un Dumnezeu a fost [Logosul]“. Aceasta înseamnă că Iehova Dumnezeu care n'are nici început nici sfârșit este mare. „Cauză Primă“, adică „Dumnezeul“, și că începutul creațiunii sale a fost Logosul sau Cuvântul, adică „un Dumnezeu“, un „puternic“. Când Iehova Dumnezeu a trimis pe iubitul său Fiul, Cuvântul, pe pământ i-a dat numele „Isus“. Isus a zis: „Tatăl este mai mare decât Mine“. (Ioan 14:28). Iehova Dumnezeu este Tatăl;

Christos Isus este fiul. Iehova Dumnezeu, Tatăl, a creat toate lucrurile prin Isus Christos Fiul său. (Efeseni 3:9). Despre Christos Isus, Cuvântul, citim: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin el“. (Coloseni 1:16,17).

Toate lucrurile pe cari le face Iehova Dumnezeu se fac în ordine și în armonie deplină cu organizațiunea lui universală. Aceasta se compune din Logosul, heruvimi, serafimi, îngeri și alții; deasupra tuturor stă Cel Atotputernic. Unul dintre numele organizațiunii divine este „Sion“; această organizațiune este reprezentată în mod simbolic printr-o femeie, și această „femeie“ naște copii. (Isaia 54:1—13). Iehova Dumnezeu alege din organizațiunea sa universală anumite creaturi cari sunt în armonie cu el și le pune în organizațiunea principală a lui. Capul organizațiunii principale este Christos Isus, Regele mării. El întrebuințează organizațiunea principală a lui Iehova într'un mod deosebit la aducerea la îndeplinire a scopurilor sale. Această organizațiune este numită în Scriptură „împărăția“.

Dumnezeu a creat pe primul om și i-a dat numele Adam. După aceea Dumnezeu a creat o femeie și a numit-o Eva. Această pereche de oameni a fost înzestrată de Dumnezeu cu puterea de a naște specii lor proprie, adică de a aduce în existență copii prin concepere și naștere. Primul bărbat și femeia lui au aparținut la partea pământească sau vizibilă a organizațiunii universale a lui Iehova, care a stat sub su-

pravegherea unui domnitor invizibil. Ei au fost prin urmare o parte a acestei organizațiuni și au locuit în Eden, într'un loc al frumuseții și al perfecțiunii. Dumnezeu dăduse lui Adam legea sa și l-a încunostiintat că pedeapsa pentru călcarea legii divine va fi moartea. Felul în care a călcat omul legea n'a jucat niciun rol. Crima a constat din călcarea însăși, fie că s'a întâmplat într'un fel sau altul, și pedeapsă a fost moartea. Dumnezeu n'a cerut mare lucru dela om. Porunca lui s'a referit la un lucru foarte neînsemnat: ca omul să se reție dela mâncarea unui anumit fruct. Adam a călcat cu voia legea lui Dumnezeu. De aceea a fost judecat drept la moarte și a fost dat afară din organizațiunea universală a lui Dumnezeu.

După mulți ani în timpul cărora organismul lui Adam a degenerat pe incetul, omul a murit. Dela cree-re până în ziua când a păcătuit omul a fost bogat; acum însă a pierdut totul. (Geneza 3:17—24). Fapta nedreaptă a lui Adam a călcării legii divine împreună cu faptele greșite ale altor creaturi cari au fost amestecate în acest lucru rău, a adus mare ocară pe numele sfânt a lui Iehova. Face-va acum Iehova Dumnezeu pașii necesari pentru a curăți și justifica numele său sfânt înaintea tuturor creaturilor universului? Răspunsul la această întrebare este cuprins în Scriptură; Dumneavoastră îl veți afla acum.

SCOPUL SĂU

Numele „Cel Atotputernic“ se referențe exclusiv la Cel Veșnic ca marea „Cauză Primă“ și Creatorul tuturor lucrurilor. Numele „Iehova“ arată cu deosebire la scopul lui Dumnezeu cu creaturile sale. În timpul

neascultării și căderii lui Adam și al alungării sale din organizațiunea universală a lui Dumnezeu, marele Creator și-a anunțat scopul într'o limbă învelită de a întemeia o organizațiune principală sau o „împărăție“ care la timpul fixat va nimici pe toți cei nelegiuiți și va statornici dreptate pe pământ și în cer. Aceasta va servi la justificarea numelui lui Iehova. (Geneza 3:15; 12:2,3; 22:16—18). „Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4:16); aceasta înseamnă că el este cu totul dezinteresat și că tot ce face se întâmplă în dezinteresare. Că numele Lui este justificat în mințile creaturilor sale, nu-i este de folos lui Iehova. Creatorul de asemenea nu este atins în niciun chip de ceea ce cugetă creaturile sale despre Cel Atotputernic. Dumnezeu și-a făcut cunoscut voința că-și va justifica numele, și această justificare va da o ocazie deplină creaturilor sale să primească binecuvântări bogate din mâna Creatorului. Dumnezeu nu face încercări de a mântui creaturile, ci le dă o ocazie să se folosească de mântuirea de care s'a îngrijit El. El este izvorul și fântâna tuturor bogățiilor, și pentru ca omul să le poată primi și să se bucure de ele trebuie să cunoască pe Dumnezeu și să fie informat despre calea sa pe care se poate găsi bogăție adevărată. Iehova se îngrijește de posibilitatea ca toate creaturile sale inteligente să poată primi din mâna sa binevoitoare daruri bogate.

Omul a fost creat pentru pământ pentru ca să aibă și să se bucure de plinătatea bogățiilor pământului. N'a fost bogat omul perfect în Eden? Toate comorile pământului ar fi fost pentru vecie ale sale dacă ar fi rămas pentru totdeauna credincios Creatorului. Omul a călcat legea lui Dumnezeu înainte de a-și întrebuința puterea de a naște copii. Adam a pierdut totul ce-a

posedat, și chiar și copiii lui au venit pe lume imperfecti, ca păcătoși cari n'au avut dreptul de a trăi. „De aceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Romani 5:12). Scriptura arată clar că Iehova Dumnezeu a creat pe om pentru pământ, și pământul pentru om. „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor... Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: „Eu sunt Domnul, și nu este altul!” (Isaia 45:12,18).

Zădărnici-va neascultarea omului și pierderea dreptului său la viață și la bogăție adevărată, hotărîrea lui Iehova în ceea ce privește scopul pământului? Hotărîrea lui Iehova nu poate să deie greș, ea trebuie să fie împlinită. Cu privire la aceasta este scris: „Da, am zis-o, și o voi face să vină, am cugetat-o, și o voi face”. (Isaia 46:11; trad. Dr. N. Nitzulescu). „Cuvântul Meu... nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini lucrurile pentru cari l-am trimes”. (Isaia 55:11). Iehova nu va permite ca ceva să împiedece împlinirea voinței sale. Dumnezeu nu se schimbă și nici legea sa nu se schimbă. (Maleahi 3:6). El nu va anula nici judecata, nici sentința și nici dispoziția sa. Văzând că în urma păcatului lui Adam toți oamenii se nasc imperfecti și fără drept la viață, cum este atunci cu putință ca un om să primească din mâna lui Dumnezeu Iehova mare bogăție și să se bucure veșnic de ea?

RĂSCUMPĂRARE

Prin străduințele sale proprii omul nu poate dobândi niciodată bogăția adevărată dorită. Este scris: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s'a făcut sărac pentru voi, pentruca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. (2 Corinteni 8:9). Această scriptură arată în puține cuvinte cum se poate împlini dorința cea mai mare după bogăție adevărată a tuturor oamenilor cari cugetă înțelept. Născuți în păcat și zămisliți în nelegiuire (Psalm 51:5), înstrăinați de Dumnezeu, stând sub puterea păcatului și a morții sigure — așa au venit în lume toate creaturile omenesti într'o stare de cea mai mare sărăcie. Numai o mică parte a oamenilor s'a îmbogăți în ce privește lucrurile materiale ale pământului pe spinarea semenilor ei; însă și acestor oameni le lipsește cu totul bogăția adevărată, și bunurile amăgitoare câștigate în felul acesta nu le aduc în cele din urmă niciun folos. „Ei se încred în avuțiile lor, și se fălesc cu bogăția lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpăreze unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării... Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul. Dar, îl vor vedea: căci înțeleptii mor, nebunul și prostul deopotrivă pier, și lasă altora avuțiile lor. Ei își închipuiesc că vecinice le vor fi casele, că locuințele lor vor dăinui din veac în veac, ei, cari dau numele lor la țări întregi. Dar omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele cari se taie”. (Psalm 49:7, 9—12). Așa este descris omul imperfect în neputința de a se ajuta, cum este cu totul neputincios să-și câștige ceea ce dorește atât de mult.

Deși Dumnezeu n'a putut revoca sentința sa împo-

triva omului și efectul ei asupra urmașilor primului om, totuși s'a îngrijit în legea sa ca să poată primi în dreptate un înlocuitor pentru neamul condamnat și prin aceasta să poată libera pe oameni de neputința care a apăsât asupra lor. Ingrijirea dezinteresată a lui Iehova pentru om a constat din aceea de a da viață pentru viață, adică o viață perfectă fără păcat în locul unei vieți care a fost odată fără păcat, dar care a căzut după aceea în păcat și din acest motiv a fost supusă morții. (Deuteronomul 19:21). Vieța fără păcat care a fost primită pentru omul Adam care a păcătuit, a trebuit să fie o viață omenească perfectă pentru împlinirea cerințelor legii lui Dumnezeu — nu mai mult și desigur nici mai puțin. Fiind toți membrii neamului omenesc urmașii păcătosului Adam, este cu totul imposibil pentru vreun urmaș de al lui Adam să răscumpere pe semenii lui. „Preț de răscumpărare“ înseamnă un preț exact corespunzător, adică un preț de exact aceeași valoare ca cel pe care l-a cerut legea dela care a păcătuit.

Omul perfect Adam a păcătuit și legea lui Dumnezeu a cerut ca viața lui Adam să se sfârșească în moarte. Judecata lui Dumnezeu a luat dreptul lui Adam la viață și el a murit. Numai o creatură perfectă care a avut viață și drept la viață a putut servi ca prețul de răscumpărare a lui Adam. Cel ce a trebuit să răscumpere sau să mântuiască pe Adam și pe urmașii lui, a trebuit să fie în aceeași pozițiune pe care a ocupat-o Adam înainte de a păcătui, în timpul perfecțiunii sale în Eden când nu făcuse încă niciun pas spre păcat. Numai o creatură omenească perfectă a putut face răscumpărarea prin aceea c'a murit în locul omului păcătos. Un preț exact corespunzător pentru omul

perfect n'a fost permis să fie jumătate om și jumătate spirit. Nicio creatură n'a avut puterea să aducă răscumpărare în modul prescris. Numai Dumnezeu s'a putut îngrijit de un astfel de răscumpărător sau salvator, și Scriptura arată că el s'a îngrijit pentru răscumpărarea omului. Iehova a făcut aceasta din de-zinteresare.

Ca creatură spirituală Cuvântul lui Dumnezeu sau Logosul a fost foarte bogat deoarece el a fost mai aproape de Iehova și a fost meșterul său la facerea tuturor lucrurilor. El s'a bucurat de toate comorile bogate ale întregii creațiuni. Pentru a putea răscumpăra pe om, el însuși a trebuit să devină om și prin urmare a trebuit să părăsească toate bogățiile și toată slava pe care a avut-o, și cari au fost bucuria lui în cer, și să se facă într'adevăr un om. În armonie cu aceasta este scris : „[Isus] a fost făcut“ pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii“... din pricina morții, pe care a suferit-o : pentruca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți“. (Evrei 2:9). Aceasta dovedește că Isus pe pământ n'a fost nici pe jumătate spirit și nici, întocmai ca îngerii, pe deantregul creatură spirituală ; el a devenit om, mai pe jos decât îngerii, și aceasta pentru a răscumpăra și mântui omenirea prin aceea c'a ocupat locul unui om păcătos și a suferit moartea unui păcătos. El a părăsit prin urmare bogăția lui cerească și slava lui și a devenit sărac.

Cum a putut deveni Logosul, acum numit „Isus“, un om ? Nicio creatură omenească sau vreun urmaș oarecare al lui Adam n'a fost tatăl sau dăătorul lui de viață. Dacă el ar fi fost fiul lui Adam atunci nu putea fi născut ca om perfect. Scriptura zice că Iosif

și Maria au fost logodiți și înainte de a fi avut loc căsătoria lor, adică „înainte ca să locuiască ei împreună“, Maria „s'a aflat însărcinată dela duhul sfânt“. Aceasta înseamnă că puterea invizibilă a lui Iehova Dumnezeu, spiritul său, a pricinuit zămisirea unui copilăș în trupul Mariei. Cu alte cuvinte: Prin puterea pe care a exercitat-o Iehova s'a format în trupul Mariei un copil, și anume înainte ca Iosif să o fi luat de nevastă. Acum îngerul lui Dumnezeu a transmis lui Iosif vestea următoare: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s'a zămislit în ea, este dela Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor“. Toate aceste lucruri s'au întâmplat ca să se îplinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuil“, care, tălmăcit, înseamnă; Dumnezeu este cu noi“. (Matei 1:20—23).

La timpul fixat Maria a născut copilul cu care a fost însărcinată prin puterea supranaturală a marelui Creator. Dumnezeu a produs copilul la nașterea sa, el l-a zămislit, ceea ce înseamnă că l-a recunoscut ca fiu și l-a numit Isus; aceasta arată că el a fost născut pentru a fi Mântuitorul lumii. În timpul nașterii lui Isus îngerii lui Dumnezeu trimiși din cer au adus omenirii o veste de cea mai mare importanță: „Și iată că un înger al Domnului s'a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s'au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos,

Domnul... „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui“. (Luca 2:9—14).

Așa a venit în lume un copil perfect cu numele Isus. „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El“. (Luca 2:40). După legea divină un om a trebuit să îplinească treizeci de ani pentru ca să poată servi ca serv sau preot în organizațiunea lui Dumnezeu. Când Isus a ajuns la vârsta bărbăției a fost gata și capabil să aducă la îndeplinire scopul Tatălui său Iehova. El a mers la Iordan la Ioan care la cererea lui l-a botezat în râu. Acesta a fost un semn exterior vizibil pe lângă aceea că Isus s'a învoit să facă voința Tatălui său, fără să fie îngrijorat de ceea ce cuprinde aceasta. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s'au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s'a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea“. (Matei 3:16,17). Iehova a recunoscut sau a născut în felul acesta pe Isus Hristos ca pe Fiul său prea iubit pe care l-a trimis pe pământ pentru a împlini scopul său. În decursul celor trei ani și jumătate cari au urmat, omul Isus a fost supus probelor celor mai grele, însă în toate încercările a dovedit credințioșia și devotamentul său față de Dumnezeu și și-a păzit integritatea sau neprihănirea față de Tatăl său.

Pentru ce a fost Isus pe pământ? După cum arată Scriptura el a venit pe pământ ca în primul rând să justifice numele lui Dumnezeu, al lui Iehova, și numai în al doilea rând să răscumpere pe neamul omenesc

și astfel să câștige pe seama omului o posibilitate de a trăi. Noi cercetăm aci mai întâiu motivul al doilea și vom lămurii apoi motivul principal într'un al capitol ce va urma după acesta.

Răscumpărarea omului este atât de importantă și o înțelegere clară a ei atât de necesară încât unele puncte pe cari le-am amintit deja vor fi repetate aici pentru a face această chestie cât se poate de clară. Omul imperfect Adam care a stat sub sentința de moarte n'a putut transmite urmașilor lui dreptul de a trăi. Fiind toți oamenii urmașii lui Adam, toți vin pe lume fără drept de viață. Lucrul acesta este spus în puține cuvinte în Scriptură: „De aceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Romani 5:12).

Toate creaturile omenesti sunt păcătoase prin ereditate și din acest motiv nu sunt răspunzătoare în mod direct pentru imperfecțiunea lor. Ele sunt născute în păcat și nelegiuire din pricina împrejurărilor de cari copilul nu este răspunzător. „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea”. (Psalm 51:5). Neamul omenesc n'a putut fi liberat de neputința lui numai de omul perfect Isus prin aceea c'a murit ca un păcătos și în locul păcătosului și prin aceasta a câștigat prețul de răscumpărare pentru oameni. Isus a fost ca om perfect și a corespuns în toate privințele omului perfect Adam înainte de căderea sa. El nu numai c'a avut viața ca o creatură omenască, ci și dreptul la viață, fiindcă cine ascultă totdeauna pe Dumnezeu și se află în armonie cu el are dela Dumnezeu dreptul la viață. Omul perfect Isus a avut toa-

te calitățile necesare pentru a deveni Răscumpărătorul neamului omenesc. Mai întâiu a trebuit să câștige prețul de răscumpărare, și după aceea a rebuit să urmeze justificarea numelui lui Iehova.

Dumnezeu în mod consecvent nu poate să silească pe un om perfect să moară pentru un păcătos; însă Dumnezeu îi poate da o ocazie, în armonie cu voința sa, să moară de bunăvoie. A fost voința lui Dumnezeu să câștige pe seama oamenilor o posibilitate de a dobândi viață, și Domnul Isus a fost însărcinat să servească acest scop divin. De aceea s'a supus de bunăvoie voinței lui Dumnezeu pentru a deveni în modul acesta Răscumpărătorul. Ingrijirea sau legea lui Dumnezeu sună în felul următor: „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6:23). Această lege a lui Dumnezeu înseamnă că păcătosul de bunăvoie trebuie să moară, și că nimeni n'ar putea scăpa de moarte sau n'ar putea avea o nădejde de viață viitoare dacă Iehova n'ar fi prevăzut aceasta pentru oameni. Viața este un dar al lui Dumnezeu și el s'a îngrijit de aceea să deie oamenilor ascultători viață prin Isus Christos.

Numai Iehova Dumnezeu poate da viața și dreptul la ea. Din acest motiv este scris că „viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Christos”. Înainte însă ca acest dar să fie oferit cuiva trebuie liberat de neputința sa, și aceasta va fi înlăturată numai prin viața jertfită a omului perfect Isus și prin întrebuintarea prețului de răscumpărare pentru omul păcătos. Din acest motiv a zis Isus: „Pentru că nici Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți. (Matei 20:28) Isus n'a

venit să primească ceva pentru sine, ci a venit să servească pe alții și să-și deie viața ca mijloc de salvare pentru acei oameni cari corespund cerințelor legii lui Dumnezeu îndatăce primesc o cunoștință în această privință.

SĂRAC

Omul perfect Isus a trebuit să moară, însă nu de silă sau fiindcă ar fi făcut ceva nedrept, ci fiindcă în ascultare față de legea Tatălui său a fost gata să moară de bunăvoie. Isus a găsit bucurie în aceea de a face voia Tatălui său și a și exprimat aceasta. (Psalm 40:8). Că el n'a fost silit să moară ci a mers în moarte de bunăvoie și în armonie cu voința Tatălui său, este adevărat prin cuvintele sale proprii : „Tatăl Mă iubește, pentru că Imi dau viața, ca iarăș s'o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu dela Mine. Am putere s'o dau, și am putere s'o iau iarăș : aceasta este porunca, pe care am primit-o dela Tatăl Meu“. (Ioan 10:17,18).

Aceste cuvinte ale lui Isus dovedesc clar că el a fost în armonie deplină cu Tatăl său și a făcut cu bucurie voința Tatălui său, orice ar însemna aceasta pentru el. În cer Isus a fost foarte bogat. Prin faptul c'a părăsit înălțimile cerești pentru a primi formă de om, el a devenit sărac în comparație cu bogăția sa ca creatură spirituală. Se poate spune însă despre el că el a fost bogat și ca om, deoarece afară de Adam el a fost singurul om perfect care a trăit vreodată pe pământ. „Fiul omului“ este unul dintre titlurile cari i s'au dat și sub care este cunoscut încă și astăzi ; aceasta înseamnă că el ca singurul om perfect a avut și a posedat tot ce-a aparținut odinioară lui Adam și ceea ce a

pierdut. În urma păcatului său Adam a devenit sărac, și acum Isus a trebuit să devină de bunăvoie sărac ca să ocupe locul păcătosului Adam. Pentru răscumpărarea omului păcătos, el a trebuit să renunțe în mod necesar la tot dreptul și la toată posesiunea. Următoarele cuvinte ale Scripturii sprijinesc aceasta : „Isus i-a răsuns : „Vulpile au vizuni, și păsările cerului au cuiburi ; dar Fiul omului n'are unde-Și odihni capul“. (Luca 9:58). Aceasta nu înseamnă că Isus n'ar fi găsit locuință ca să se odihnească corporal, ci el voiește să zică că n'a putut pretinde nimic dacă a voit să ieie locul omului păcătos. Din acest motiv a descris el situația persoanei sale în comparație cu cea a vulpilor și păsărilor. El a trebuit să devină cu totul sărac și să renunțe la toate bunurile.

Și pentru ce a devenit Isus sărac ? În măsura în care răspunsul se referă la oameni, Isus a devenit sărac, după cum arată Scriptura, „pentru voi [pentru om], pentru că prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“. (2 Corinteni 8:9). Exprimat în alt chip, Isus prin supunerea sa deplină sub voința lui Dumnezeu s'a dovedit capabil pentru a deveni Răscumpărătorul omenirii și instrumentul lui Dumnezeu, prin care trebuie să vină viață tuturor celor ascultători ai neamului omenesc. Din acest motiv a zis el : „Eu am venit ca oile să aibă viață“ (Ioan 10:10).

Afară de îngrijirea pe care a făcut-o Iehova și de lucrarea de răscumpărare îndeplinită de Christos Isus nu există pentru nicio creatură omenească vreo posibilitate de a câștiga vreodată viață : „În nimeni altul nu este mântuire : căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“. (Faptele Apostolilor 4:12). Numai cine crede pe de

plin în sângele vărsat al lui Isus ca prețul de răscumpărare, poate primi viața veșnică. Dumnezeu a câștigat pe seama celor ascultători mijlocul pentru viața făgăduită și susținerea continuă a acestei vieți. Providența lui Dumnezeu a fost preumbrită în procedarea lui cu copiii lui Izrael prin mijlocitorul Moise. Izraeliții au suferit în pustie de mare lipsă de hrană; prin mâna lui Moise, pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru conducerea lor, el le-a trimis hrană. Referindu-se la această îngrijire divină pentru susținerea vieții omenesti, Iudeii au zis lui Isus: „Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer“. Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Moise nu v'a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pânea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, și dă lumii viață“. „Doamne“, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine“. Isus le-a zis: „Eu sunt Pânea vieții, Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată... Căci M'am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis... Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“. (Ioan 6:31—35,38,40).

Pânea servește la nutrirea și susținerea corpului omenesc. Isus a întrebuințat aici cuvântul „pâine“ ca o reprezentare a aceluia pe care Dumnezeu l-a prevăzut ca dătătorul și susținătorul vieții, ca un simbol al lui însuși. „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața vecinică. Eu sunt Pânea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pânea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară“. (Ioan

6:47—50). Isus a rostit aceste cuvinte în autoritatea absolută a lui Dumnezeu Iehova.

Că moartea lui Isus numai aceloră folosește cari cred în Domnul și-l ascultă, este sprijinit mai departe prin cuvintele lui Isus pe cari le-a rostit cu autoritate de sus: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întunec. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n'am vorbit dela Mine însumi, ci Tatăl, care M'a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața vecinică. De aceea lucrurile, pe cari le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl“. (Ioan 12:46, 48—50) Dumnezeu nu silește pe nimeni să se folosească de binefacerile jertfei de răscumpărare. Viața este „darul lui Dumnezeu“, și un dar numai acela poate primi care este înștiințat despre el și după aceea îl acceptază.

Moartea omului perfect Isus, în orice mod a fost ea pricinuită, a satisfăcut cerințele legii deoarece pedeapsa care a fost aplicată lui Adam a fost moartea. Pentru ce a fost crucificat Isus? Isus n'a fost pironit pe o cruce, adică pe un lemn în forma unei cruci de astăzi, cum este reprezentat aceasta în multe ilustrațiuni și tablouri cari sunt făcute și expuse de oameni; Isus a fost crucificat prin aceea că trupul lui a fost pironit de un lemn simplu. O astfel de moarte a zis în simbol: „Acest om este blestemat de Dumnezeu“. A muri ca un păcătos a fost o moarte rușinoasă, și crucificarea pe lemn a voit să zică: „Cel ce moare aici este condamnat la moartea unui păcătos nedemn“. Aceasta a fost o poruncă pe care a scris-o Dumnezeu în

legea sa. (Deuteronomul 21:22,23). Din pricina păcatului său intenționat, blestemul lui Dumnezeu a fost asupra lui Adam. Pentruca Isus să devină Răscumpărătorul și Salvatorul, El, care a fost într-adevăr fără păcate, a trebuit să moară ca un păcătos nelegiuit. De aceea a permis Iehova ca Fiul său prea iubit să sufere moartea prin aceea c'a fost pironit pe lemn. „Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris : „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn“. (Galateni 3:13). „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn“. (Faptele Apostolilor 5:30).

Faptul că Isus a fost crucificat pe lemn, este o mărturie pentru întreagă creațiunea că el a suferit de bunăvoie moartea cea mai rușinoasă și a fost pe deplin ascultător lui Dumnezeu în împrejurările cele mai nefavorabile. Prin aceasta el a satisfăcut toate cerințele legii lui Dumnezeu cu privire la un om păcătos.

Isus ca om a devenit sărac și a murit în ocară. El a fost înviat din morți ca creatură divină și este acum „viu în veci“ și a primit bogăție nemăsurată dela Iehova. Spre sprijinirea acestei concluziuni observați darea de seamă divină : „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S'a desbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Deaceia și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ

și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul“. (Filipeni 2:6—11).

Iehova Dumnezeu a înălțat pe Christos Isus la cea mai înaltă pozițiune din întreg universul, imediat după Dumnezeu Cel Prea Înalt. El a primit toată bogăția universului și a fost numit funcționarul principal al lui Iehova, Justificatorul numelui lui Iehova, care vorbește cu autoritate absolută. El este meșterul lui Iehova în facerea tuturor lucrurilor, și dela învierea lui el este moștenitorul tuturor lucrurilor și vorbește cu autoritate absolută. Observați acum următoarele : „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile, El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut prin El însuși curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată : „Tu ești Fiul Meu ; astăzi Te-am născut ?“ Și iarăș : „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiul ?“ Și, când aduce iarăș în lume pe Cel întâi născut, zice : „Toți îngerii lui Dumnezeu să Î se închine !“ (Evrei 1:1—6).

Christos Isus a fost numit Regele lumii, adică Domnitorul de drept al ei. Și numai pe numele lui trebuie să clădească oamenii și trebuie să se încreadă pe deplin în el dacă voiesc să primească binecuvântările lui Iehova. „Pe când Fiului I-a zis : „Scaunul Tău de dom-

nie, Dumnezeu, este în veci de veci ; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate : Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea : de aceea, *Dumnezeule, Dumnezeu!* Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi". Și iarăș : „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul ; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale". (Evrei 1:8—10). Christos Isus a devenit autorul mântuirii veșnice pentru toți aceia cari cred în valoarea sângelui său vărsat, și-l ascultă pe deplin pe el care este împărtitorul binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru neamul omenesc : „Și fiind făcut desăvârșit, s'a făcut tuturor celor ce ascultă de El pricinuitorul mântuirii vecinice ; fiind numit de Dumnezeu mare preot după rânduiala lui Melchisedec". (Evrei 5:9,10) ; Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original.

Jertfa de răscumpărare câștigată nu cuprinde în sine mântuirea fiecărui om individual care a trăit vreodată pe pământ. Ea prevede numai o ocazie spre mântuire și dobândire de bogăție pentru aceia cari cred în Doșnul Isus Christos și ascultă pe deplin legile lui Dumnezeu. Așa numita „învățătură despre mântuirea universală" este cu totul falsă și nu este deloc în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. În mod asemănător este de asemenea greșit de a susține că Dumnezeu încearcă să mântuiască pe cineva. Învățătura făcută de oameni că un om posedă puterea „de a mântui sufletele" nu este numai greșită ci și hulitoare de Dumnezeu. Mântuirea vine prin Christos Isus dela Iehova Dumnezeu și numai aceia vor avea parte de ea cari se supun îngrijiri divine în ce privește mântuirea.

CUNOȘTINȚĂ

Cine înțelege adevărul clar are cunoștință. „A cunoaște" înseamnă a discerne, pricepe și a înțelege clar ce este adevărul. Fără adevăr nu poate fi nimeni învățat în mod just. Isus care vorbește cu autoritate deplină, zice cu privire la Cuvântul lui Iehova : „Cuvântul Tău este adevărul" ; această înseamnă că scopul lui Iehova raportat în Cuvântul său Biblia este adevărul. (Ioan 17:17). Când cineva primește o cunoștință a adevărului și o ascultă, poate fi făcut capabil de serviciu pentru Cel Prea Înalt și poate primi din mâna lui binecuvântarea bogată care vine din plinătatea comorii sale.

Anumiți oameni au întemeiat organizațiuni și le-au întrebuințat la răspândirea de expuneri dogmatice, învățături sau doctrine, pe cari le-au dat poporului de călăuză și prin cari au fost înșelați milioane de oameni. Ierarhia romano-catolică se compune din puțini oameni cari se țin pe ei înșiși autorizați să stăpânească și să guverneze. Această ierarhie stăpânește și conduce milioane de oameni cari îi sunt supuși. Aceștia din urmă nu sunt socotiți ca membri ai ierarhiei sau „bisericii" romano-catolice, ci sunt numiți de ea „populațiune catolică", adică unii cari ajută și aprijinesc această organizațiune și-i furnizează banii. Ierarhia romano-catolică a prezentat poporului un anumit crez sau anumite dogme și i-a zis că acestea trebuie urmate. Milioane de oameni buni au fost îndemnați în felul acesta să urmeze și asculte pe ierarhie ; și oamenii au fost înșelați prin acele învățături. Pricina inducerii lor în eroare este că expunerile dog-

matice și învățăturile ierarhice nu se află în armonie cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Ierarhia romano-catolică s'a străduit foarte mult să țină pe popor departe de Biblie ca să rămâie supus ierarhiei. Prin aceasta milioane de oameni cinstiți sunt robi și se află în servitutea unei organizațiuni făcute de oameni. Pentru a deveni liberi trebuie să se lepede de învățăturile omenești și să înceteze de a le urma; ei trebuie să primească și să asculte adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Acestor oameni cinstiți „subjugati” se aplică cuvintele lui Isus: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu... veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi... Deci, dacă Fiul [Christos Isus] vă face slobozi veți fi cu adevărat slobozi”. (Ioan 8:31-36). Cunoștință adevărată înseamnă prin urmare a cunoaște acel adevăr despre care a vorbit Isus, și care este scris în Scriptură.

Nu este cu puțință a prețui prea mult valoarea adevărului pentru om. Următoarele scripturi să fie studiate cu atențiune de către aceia cari doresc să aibă o parte la bogăția pe care a prevăzut-o Dumnezeu pentru oamenii ascultători: „Frica Domnului este începutul științei; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura”. (Proverbe 1:7). „Dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere. El dă înțelepciune sănătoasă celor fără prihană, dă un scut celor ce umblă în nevinovăție. Ocrotește cărările neprihănirii, și păzește calea credincioșilor Lui. Atunci vei înțelege dreptatea, judecata, neprihănirea,

toate căile cari duc la bine. Căci înțelepciunea va veni în inima ta, și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi, ca să te scape de calea cea rea, de omul care ține cuvântări stricate”. (Proverbe 2:3-12).

„Primiți mai de grabă învățăturile mele decât argintul, și mai de grabă știința decât aurul scump. Căci înțelepciunea prețuește mai mult decât mărgăritarele, și nici un lucru de preț nu se poate asemui cu ea”. (Proverbe 8:10, 11).

„Înțelepții păstrează știința. (Proverbe 10:14). Numai cei înțelepți vor primi vreodată bogăția adevărată pe care a prevăzut-o Dumnezeu pentru cei ascultători, și se vor bucura de ea. „Prin știință se umplu cămarile ei de toate bunătățile de preț și plăcute. Un om înțelept este plin de putere, și cel priceput își oțelește vlagă”. (Proverbe 24:4,5).

Numai acela este „înțelept” în înțelesul Scripturii care câștigă o cunoștință a adevărului lui Dumnezeu și lucrează cu zel și ascultător în armonie cu ea. Unul ca acesta a găsit înțelepciune după cum este scris: „Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă priceperea! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritarele, și niciunul din lucrurile pe cari le-ai putea dori nu se poate asemui cu ea”. (Proverbe 3:13-15).

Dacă cineva întrebuințează într'un mod drept o bogăție materială câștigată cinstit, aceasta nu poate face decât bine; însă ea nu poate fi asemănată cu o cunoștință a adevărului: „Cu cât mai mult face câștigarea înțelepciunii decât a aurului! Cu cât este mai

de dorit câștigarea priceperii decât a argintului" (Proverbe 16:16). Inceputul înțelepciunii este frica de Domnul; și cunoștința Celui Sfânt, este priceperea" (Proverbe 9:10).

„Frica de Domnul” amintită în Scriptură nu înseamnă o spaimă bolnăvicioasă, ci frica de a face ceva în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și prin aceasta de a displăcea lui Iehova: „Frica de Domnul este, urîrea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urăsc eu” (Proverbe 8:13).

Această scriptură cere ca să urîm și prin urmare să ne ferim de tot ce face pagubă altora. Și trebuie să ne ferim să fim mândri și trufași, fiindcă aceasta nu-i place lui Dumnezeu, și trebuie să urîm și să ne ferim de procedarea aceluia care prezintă păreri omenesti ca Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, fiindcă prin aceasta alții sunt induși în eroare. Mai departe trebuie să ne abținem dela orice înșelăciune și să o urîm. Cine vrea să placă lui Dumnezeu trebuie să urmeze din inimă calea însemnată dinainte, adică: „Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți”. El trebuie să lese judecata Domnului. (Calateni 6:10; Romani 14:4). Dacă prin urmare cunoașteți adevărul, stăruți în el și unde vi se prezintă ocazie vorbiți și altora despre el, fiindcă prin aceasta veți face bine semenilor Dumneavoastră și în acelaș timp veți arăta aprecierea Dvs. pentru bunătatea lui Dumnezeu de cari ați avut parte. Înainte de a putea primi cineva bogăția darurilor divine, trebuie să dobândească o cunoștință a adevărului. Dacă un om sau anumite organizațiuni vă țin în neștiință despre Biblie și vă sfătuiesc să nu citiți scrieri cari lămuresc Biblia, atunci prin aceasta vă țin în neștiință despre

îngrijirile lui Dumnezeu și despre binecuvântările cari urmează din acestea. Dumnezeu a dat Cuvântul lui pentru a procura omului o ocazie de a-și câștiga o cunoștință a adevărului. Niciun om și niciun grup de oameni n'are dreptul să exploateze poporul prin faptul că-l învață, — după cum susține — în numele Domnului, învățături false.

BINECUVÂNTAREA SA

Fiind Iehova Dumnezeu iubire și prin urmare cu totul dezinteresat, a luat măsuri pentru salvarea și binecuvântarea omului: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică”. (Ioan 3:16). Mișcat de dezinteresare Iehova Dumnezeu, cu cheltueli mari pentru sine însuși prin darea Fiului său prea iubit, a deschis calea vieții pentru creaturile omenesti pentru ca să primească binecuvântările sale bogate și să-și dovedească neprihănirea față de el. Bogăția materială pe care o câștigă oamenii de lume este mai curând sau mai târziu totdeauna legată cu multe griji. Binecuvântările pe cari le dăruiește Iehova Dumnezeu pricinuesc tocmai contrarul: „Binecuvântarea Domnului îmbogățește, și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz”. (Proverbe 10:22). Binecuvântarea lui Dumnezeu pentru oameni este însoțită totdeauna cu pace și bucurie.

Spre întărirea și folosul acelor cari caută sărguitor după cunoștință și înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu este scris: „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orându-și

rile Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată, și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătură dela ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare". (Psalm 19:7—11).

Omul care urmează legea lui Dumnezeu nu va ajunge niciodată în griji. Numai după ce se abate dela legea lui Dumnezeu vine mahnire peste el. Omul trebuie să tindă înainte de toate la cunoștință și înțelegere a legii lui Dumnezeu și ascultare față de ea.

Bogăție adevărată vine dela Iehova Dumnezeu și este oferită creaturii ascultătoare și credincioase prin Christos Isus. Omului care câștigă cunoștință și urmează căile Domnului, îi sunt date următoarele făgăduinți prețioase: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cutare la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit". (Psalm 1:1-3). Apostolul și servul credincios al lui Isus Christos care avusese parte de bogăția comorii mari a lui Iehova, a zis semenilor săi cari au dorit să urmeze calea adevărată: „Nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădej-

dea chemării Lui, [și] care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este totă de noi, credincioși, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui". (Efeseni 1:16-19).

COMORI CERESII

Lumea se compune din cer și pământ. Expresia „cer“ se referă la lucruri cari nu pot fi văzute cu ochi omenesci. „Pământul“ înseamnă acele lucruri cari sunt vizibile ochiului omenesc. De mult timp locuitorii pământului nostru au fost stăpâniți printr'o putere invizibilă, extrem de stricată, Satan, precum și printr'o organizațiune de oameni care a stat sub puterea stăpânitoare a acestui puternic nelegiuit. Dumnezeu și-a anunțat scopul de a fonda o lume dreaptă care să guverneze poporul în dreptate: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!" (Geneza 22:18; Isaia 32:1). Iehova Dumnezeu își va îndeplini negreșit scopul anunțat. Referindu-se la făgăduința sigură, vrednică de încredere, a lui Dumnezeu, apostolul credincios a scris cuvintele însuflete lui de Dumnezeu. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea". (2 Petru 3:13). Tocmai despre aceste ceruri noi și despre acest pământ nou doriți să fiți informați astăzi. „Cerurile noi și pământul nou“ formează lumea dreaptă. Acest cer nou este organizațiunea principală a lui Dumnezeu; capul ei este Christos Isus și ea posedă bogății cari nu pot fi descrise cu limbă omenească. Această organizațiune se compune din Christos Isus, capul, și 144,000 de membri uniți cu el cari au parte

cu el de bogăția și slava sa. O oaste de îngeri sfinți care stă la dispoziția Domnului Isus Christos, o servește și o însoțește.

Cei 144.000 de membri ai organizațiunii principale sunt aleși dintre oameni. (Apocalips 7:4 ; 14:1-4). Ei au parte mai întâiu de o cunoștință a adevărului; sunt despărțiți de lume, încercați probați și aprobați de Iehova Dumnezeu. Toate acestea să fac prin Christos Isus marele Preot al lui Iehova. Insuși Christos Isus a fost mai întâiu ales, încercat și probat pe deplin, și după ce și-a dovedit credincioșia și neprihănirea, a fost înălțat la cea mai înaltă pozițiune în universul lui Iehova. După învierea și înălțarea sa la cer Christos Isus a început să aleagă pe membrii organizațiunii sale; această lucrare merge mai departe până când la sfârșitul lumii va fi îndeplinită. Organizațiune principală regală, sfântă a lui Iehova va fi totdeauna invizibilă ochilor omenești pentru că Christos Isus este spiritual și membrii casei sale regale sunt creaturi spirituale pe cari nu-i poate vedea niciun ochiu omeneșc. Această casă regală despre care vorbește apostolul formează cerul nou.

Fiind aleși cei 144.000 de membri ai casei regale a lui Iehova dintre oameni, cum poate deveni un om o creatură spirituală și după aceea să fie invizibil pentru ochi omenești? Desigur niciun om n'ar putea ajunge la o pozițiune atât de înaltă dela sine însuși; ea i se dă numai prin harul și puterea lui Dumnezeu. Christos Isus a deschis calea spre aceasta prin ascultarea sa deplină, pentru ca Dumnezeu să poată alege oameni din lume și să-i poată înălța ca tovarăși ai lui Christos Isus.

JERTFA PENTRU PĂCAT

În urma păcatului, adică în urma disprețului și călcării cu voința a legii lui Dumnezeu, Adam a fost judecat la moarte. Christos Isus, Răscumpărătorul omului, a murit pe pământ. Pentru a șterge însă sentința lui Iehova care a fost rostită în contra omului și a fost scrisă în cer, a fost de lipsă ca viața omenească a lui Isus să fie jertfită și valoarea ei să fie prezentată în cer ca o jertfă pentru păcatul omului. Când a fost mort omul perfect Isus n'a putut să prezinte valoarea vieții sale pământești ca jertfă pentru păcat. Această viață omenească perfectă a lui Isus n'a meritat moartea ca viața lui Adam. Isus a murit, dar fiindcă el a fost sfânt, nevinovat și fără păcat, dreptul său la viață omenească a dăinuit. (Evrei 7:26). Dumnezeu n'a înviat pe Isus ca om din morți, ci ca creatură divină, nemuritoare, care nu mai este supusă niciodată morții. (1 Petru 3:18; Apocalips 1:18). Divinul Christos Isus a prezentat valoarea jertfei sale omenești înaintea tronului judecății sau milei din cer ca o jertfă pentru păcat în favoarea omului păcătos și pentru satisfacerea judecății divine împotriva omului. În serviciul cortului mărturiei din pustie pe care Moise l-a clădit din ordinul lui Dumnezeu, prezentarea vieții lui Christos Isus a fost arătată în tablou ca o jertfă pentru păcat. Ceremonia făcută acolo a reprezentat simbolic cum Christos Isus a oferit în cer valoarea vieții sale perfecte omenești ca o jertfă pentru păcat.

Cu ocazia ceremoniei din cortul mărturiei taurul a fost ucis în curtea dinafară. Curtea dinafară a înconjurat cortul mărturiei; ea a reprezentat pământul pe care a murit Isus. Sângele taurului ucis a fost dus de

preot în Sfânta Sfințelor și acolo a fost turnat pe tronul milei. Aceasta a reprezentat cum Christos Isus marele preot a apărut în cer și acolo a adus valoarea jertfei sale în favoarea omului. (Leveticul 16:6, 11-14). Acest serviciu în cortul mărturiei pe care tocmai l-am amintit a fost făcut odată pe an. Taurul ucis a reprezentat pe omul perfect Isus. Sângele dus în Sfânta Sfințelor și acolo stropit pe tronul milei a reprezentat sângele sau valoarea vieții omenești perfecte a lui Isus, care a fost prezentată în cer ca jertfă pentru păcat.

Despre aceasta citim : „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge ; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Christos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui ; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii ; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S'a arătat o singură dată [și nu zilnic, după cum învăță preoții catolici prin celebrarea slujbei bisericești], ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa". (Evrei 9:22-26). Sângele vărsat al lui Christos Isus și prezentarea lui în cer este baza pentru îndreptățirea și aducerea înapoi la armonie cu Dumnezeu a acelor oameni cari cred și urmează învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

E fapt că Christos Isus a ales pe apostolii săi înainte

de moartea sa. Îndreptățirea lor însă n'a putut avea loc înainte de prezentarea valorii jertfei lui Isus în cer. Unsprezece din acești apostoli au rămas credincioși lui Dumnezeu și Domnului Isus Christos ; aceștia au fost „îndreptățiți“ la Rusalii, cespse ceeace vărsarea duhului sfânt în acel timp a dat mărturie. (Faptele Apostolilor 2:1-16). De atunci încolo și altora li s'a dat privilegiul să fie aleși și să fie aduși în organizațiunea cerească a lui Iehova, sub Christos Isus ca conducător și cap.

Pavel a fost ales de Domnul și după aceea a fost făcut un trimis al lui Christos Isus. Prin inspirațiune Iehova a pus pe Pavel în stare să scrie cu autoritate ; scrierile sale însuflă de Dumnezeu au fost făcute o parte a Cuvântului lui Dumnezeu. Învățat prin Christos Isus cel înviat, Pavel a scris următoarele cuvinte : „V'am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu : că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi ; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi ;... După ei toți, ca unei stărpituri, mi s'a arătat și mie". (1 Corinteni 15:3-8).

Christos Isus a murit ca un păcătos pentru păcatele omului, și Dumnezeu l-a înviat din moarte spre îndreptățirea acelor cari cred în Domnul Isus Christos. „Îndreptățire“ înseamnă a fi făcut drept înaintea lui Dumnezeu, adică a te putea arăta în dreptate înaintea lui Iehova, de ceeace nu va avea parte numai cel îndreptățit și lui îi dă dreptul la viață. (Romani 4:24,25).

Dumnezeu este acela care îndreptățește, adică el hotărăște cine este drept înaintea lui. Înainte de a putea fi îndreptățit omul trebuie să se supună regulilor divine statornicite. El trebuie să primească înainte de

toate o anumită cunoștință despre Christos Isus și după aceea trebuie să-l primească ca Răscumpărătorul omului. Domnul Isus Christos zice: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“. (Ioan 14:6). „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M'a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu“. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine“. (Ioan 6:44,45).

Cunoștința este de importanță primă, și Iehova Dumnezeu s'a îngrijit ca aceia cari caută în mod serios calea cea dreaptă să poată primi cunoștință. Mai întâiu află că toți oamenii sunt născuți ca păcătoși și că Christos Isus este Răscumpărătorul omului. Prin faptul că au credință în sângele vărsat al lui Christos Isus, ei recunosc că el este singura cale spre viață. Un om este atras prin urmare prin cunoștința, pe care a prevăzut-o Iehova pentru el, la Christos Isus. El recunoaște că Dumnezeu este Dătătorul de viață și Christos Isus este Răscumpărătorul omului, și că prin Christos Isus se poate câștiga darul vieții.

PENTRU NUMELE LUI

Intreg periodul dela Rusalii până la venirea a doua a lui Christos și a împărăției sale este hotărât pentru alegerea acelor cari vor fi uniți cu Christos Isus în împărăția sa. 144.000 de oameni vor fi aleși pentru a fi făcuți membri ai casei regale. Fi-vor aceștia numai de aceea aleși pentru a ajunge în cer? Nu; ei sunt aleși dintre popoarele națiunilor pământului ca să fie între oameni martori pentru Iehova și împărăția sa.

Cu privire la aceasta este scris: „Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele“. (Faptele Apostolilor 15:14). În timp ce acești aleși sunt pe pământ trebuie să preamărească pe Iehova Dumnezeu și pe Regele său; din acest motiv sunt chemați din întuneric în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. (1 Petru 2:9). Mulți oameni au fost făcuți să creadă că Dumnezeu numai de aceea pune să se vestească evanghelia pentru ca să scape pe oameni de pedeapsa veșnică și să le deie un loc în cer. După cum arată Cuvântul său în mod clar acesta nu este scopul lui Dumnezeu. Ceata de oameni care a fost aleasă în felul acesta dintre națiuni este ceata aleasă a lui Dumnezeu; toți aceștia trebuie puși la o anumită probă, în timp ce sunt încă pe pământ, și trebuie să împlinească anumite datorii. Felul cum sunt aleși este, după Scriptură, următorul:

Când Dumnezeu atrage pe cineva la Christos, după cum am arătat mai sus, unul ca acesta dacă vrea să fie plăcut lui Dumnezeu trebuie să arate credință în Dumnezeu și Christos și să facă o consacrare de a face voința lui Dumnezeu, întocmai după cum Christos Isus s'a obligat să îndeplinească voința lui Dumnezeu. (Vezi Psalmul 40:7,8). Ucenicii lui Isus au fost atrași la el. Isus i-a învățat și învățătura sa este valabilă și pentru toți aceia cari sunt aleși din lume ca un popor pentru numele lui Iehova. „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui

Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui" (Matei 16:24, 25-27).

Aceste cuvinte ale lui Isus arată că omul care voiește să fie un urmaș adevărat al lui Christos Isus trebuie să se lepede de sine, adică trebuie să făgăduiască de bunăvoie să renunțe la voința sa egoistă și să facă cu bucurie voința lui Dumnezeu. Aceasta este consacrare. A fost voința lui Dumnezeu ca Isus să moară o moarte de jertfă, și este de asemenea voința lui Dumnezeu ca cei ce au parte cu Christos Isus la împărăția sa să moară împreună cu el și să fie înviați din morți ca creaturi spirituale. Aceasta înseamnă că omul care voiește să trăiască cu Christos Isus trebuie să moară ca om; el trebuie să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu și Christos din timpul consacrării sale până la moarte prin faptele sale. Cine se dovedește credincios pe acela îl răsplătește Christos la venirea sa a doua.

Omul care arată credință în Dumnezeu și Christos Isus prin aceea că ia hotărîrea să facă voința lui Dumnezeu, este acum pe punctul de a putea fi făcut drept sau de a putea sta înaintea lui Dumnezeu; aceasta este numită „îndreptățire”. Apostolul a scris prin inspirațiune acelor cari au urmat cu el pe Christos Isus că Avraam și-a dovedit credința deplină în Dumnezeu, și că din pricina credinței arătate în felul acesta Dumnezeu l-a socotit ca „drept”. Apoi apostolul adaugă: „Și nu s'a scris numai pentru el că i s'a socotit [ca dreptate]; ci și pentru noi cărora ni se va socoti, noi cari credem în acela care a sculat dintre cei morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșalele noastre și a fost sculat pentru îndreptă-

țirea noastră". (Romani 4:20-25); Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original.

Dumnezeu este acela care îndreptățește sau socotește ca drept pe acela care i se consacrează. (Romani 8:33): Cel îndreptățit stă înaintea lui Dumnezeu ca drept, ca cineva care are toate drepturile cari se cuvin unui drept: „Deci fiind îndreptățiți prin credință, avem pace la Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos, prin care am avut și intrare prin credință la acest har, în care stăm; și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu". (Romani 5:1,2 Noul Testament în limba română). Rezultatul îndreptățirii este dreptul de a trăi ca o creatură omenească.

Un om este îndreptățit pentruca prin aceasta să poată fi un urmaș al lui Christos Isus; îndreptățirea este așa dar în acelaș timp o invitare de a călca pe urmele Domnului: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v'a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui". (1 Petru 2:21).

Fiind voința lui Dumnezeu ca cei îndreptățiți și chemați să moară cu Christos Isus, acela care încheie un legământ de a face voința lui Dumnezeu trebuie să moară ca creatură omenească pentruca să fie înviat din morți ca creatură spirituală. Dumnezeu permite ca cel îndreptățit să fie jertfit cu Christos Isus; aceasta înseamnă că dreptul său la viață ca om sau creatură omenească încetează și privilegiul său la viață ca creatură spirituală începe: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu. Când Se va arăta Christos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă". (Coloseni 3:3,4). Dumnezeu recunoaște pe unul ca acesta de fiu al său, adică îl naște, după cum este scris:

„El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui“. (Iacob 1:18). Sub „naștere“ înțelegem că Dumnezeu recunoaște pe cineva ca fiul său care este chemat la împărăția cerească: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Christos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!“ (1 Petru 1:3-5).

Persoana „născută“ astfel prin voința lui Dumnezeu este o creatură nouă în Christos: „Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus: iată că toate lucrurile s'au făcut noi“. (2 Corinteni 5:17). Toate nădejdlile de viitor au devenit nouă deoarece acum există speranța de a avea parte cu Christos Isus la bogățiile cerești, întrucât respectivul stăruiește în credințioșie. Din timpul consacrării sale până la moarte trebuie să-și dovedească această credințioșie chiar și în mijlocul celor mai mari greutăți.

Isus a zis cu privire la venirea sa pe pământ: „Eu pentru aceasta... am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu“. (Ioan 18:37). Intocmai după cum a fost Isus un martor credincios și adevărat pentru numele lui Iehova Dumnezeu, așa trebuie să mărturisească și martorii săi credincioși despre el. Fiindcă Isus a vestit adevărul a fost ocărit și prigonit; din același motiv trebuie să aștepte și urmașii lui de a fi ocărați și prigoniți, după cum arată aceasta Scriptura. (Romani

15:3; Psalm 69:9). Poporul ales pentru numele lui Iehova dintre națiuni este despărțit de lume; Christos Isus zice despre el: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M'a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v'am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v'am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său“. Dacă M'au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Celce M'a trimis“. (Ioan 15:18-21).

Ocările și prigonirile au venit asupra urmașilor credincioși ai lui Christos Isus pentru că au dat mărturie despre adevăr; așa au primit ei o ocazie să-și dovedească credințioșia și să-și păzească neprihănirea față de Dumnezeu. Dela toți cari au început să urmeze pe Isus se cere devotament deplin față de Iehova și Christos Isus și credințioșie până la sfârșit. Isus i-a sfătuit: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“. (Apocalips 2:10). Aceasta nu înseamnă numai o credințioșie parțială sau credințioșie pentru un anumit timp, ci înseamnă a fi credincios lui Dumnezeu neîntrerupt și statornic. Unora ca acestora le este dată făgăduința: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi“. (2 Timotei 2:11, 12).

Apostolul Pavel a fost un serv și urmaș credincios al lui Christos Isus, și când a ajuns sfârșitul cursului vieții sale pământești, a scris următoarele cuvinte la

frații săi : „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea“, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“. (2 Timotei 4:6-8). Aceste cuvinte scurte descriu calea pe care trebuie să o urmeze un urmaș al lui Christos Isus.

Dela Rusalii până la venirea a doua a lui Christos Isus, chemarea și alegerea membrilor casei regale a înaintat. Cine a stăruit credincios în credință până la sfârșitul său și a murit în decursul acestui period, a rămas în starea de moarte și a trebuit să aștepte venirea Domnului și învierea. Acum întoarcerea Domnului este un fapt îndeplinit, și astfel de credincioși ca de pildă apostolul Pavel, au fost înviați și au fost făcuți o parte a organizațiunii divine din cer (sau a casei regale). Aceia căroră dela întoarcerea Domnului li s'a permis să rămână până în ziua de astăzi pe pământ și cari își îndeplinesc în mod credincios făgăduința de consacrare față de Dumnezeu și Christos, formează partea pământească sau vizibilă a organizațiunii lui Dumnezeu ; dacă rămân credincioși până la moarte, vor fi schimbați în înviere într-o clipă dela creaturi omenești la creaturi spirituale, după cum este scris : „Iată, vă spun o taină : nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul a-

cesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris : „Moartea a fost înghițită de biruință“. (1 Corinteni 15:51-54).

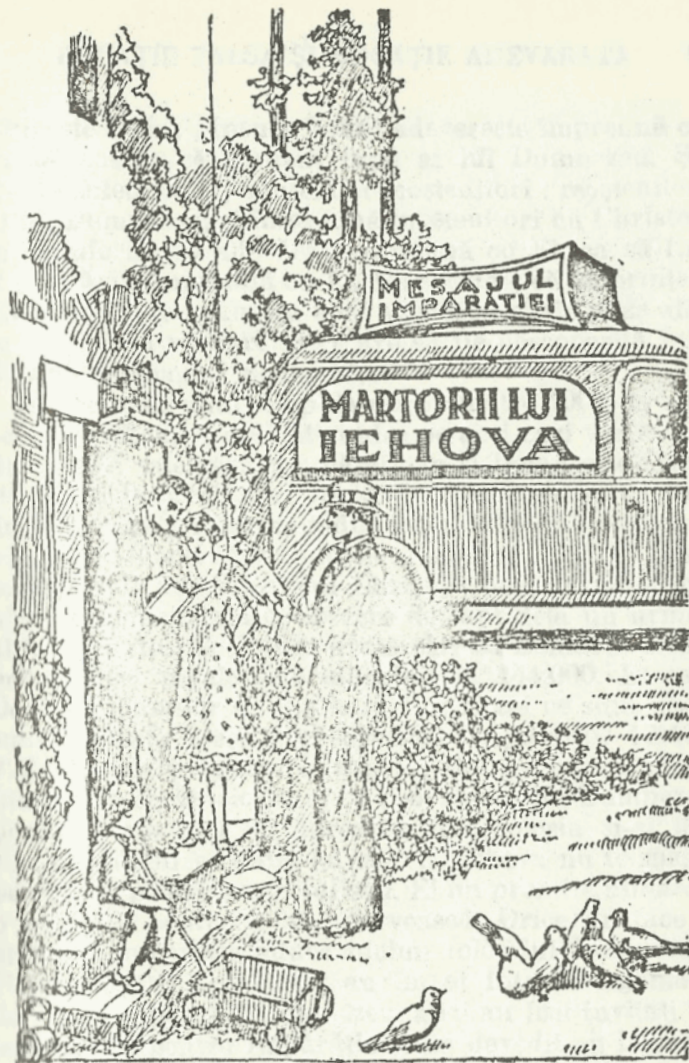
Aceia cari primesc aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să fie în decursul timpului cât sunt pe pământ martori pentru numele și împărăția lui Iehova. În niciun alt chip nu-și pot dovedi credincioșia și îndeplini însărcinarea. Unii ca aceștia sunt unși, adică însărcinați să facă lucrarea despre care este scris : „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți : El M'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea ; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru ; să mângâi pe toți cei întristați ; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii“, „un sad al Domnului, spre slava lui“. (Isaia 61:1-3).

Cei unși trebuie să asculte poruncile lui Iehova cari li se dau prin Christos Isus. Cineva care nu voiește sau refuză să asculte pe Christos Isus, pe Moise cel antitipic, va pieri de bună seamă. (Faptele Apostolilor 3:22, 23). Sfârșitul lumii a sosit acum ; referindu-se la acest timp, Isus a dat o poruncă deosebită care este valabilă pentru toți urmașii lui credincioși și care este scrisă în Matei 24:14 : „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“. Această poruncă trebuie urmată, și de aceea

merg urmașii lui Isus ca martori pentru numele lui Dumnezeu și a lui Christos Isus. Din pricină că ei împlinesc credincios porunca Domnului, sunt urâți de toți cari sunt dușmani lui Dumnezeu și împărăției sale. (Matei 10:22).

Urmașii lui Isus în ascultare față de Dumnezeu trebuie să mergă din casă în casă și să mărturisească despre împărăție. (Luca 10:5). Tocmai acest lucru l-au făcut și apotosli. (Faptele Apostolilor 20:20). Iehova și-a pus numele pe credincioșii săi, un „nume nou”: „*Martorii lui Iehova*“. Ei trebuie să îndeplinească prin urmare datoriile legate cu acesta și să deie mărturie despre numele lui Iehova. (Isaia 43:10-12; 62:1,2). Este de așteptat că ei vor fi combătuți de toți cari nu sunt pentru Dumnezeu, ei însă trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni. (Faptele Apostolilor 5:29). Cei credincioși vor urma legile națiunilor atâta timp cât nu stau în contradicție cu legea lui Dumnezeu. Aceasta a voit să zică Isus când a spus: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. (Luca 20:25). Cu ocazia împlinirii datoriilor legământului lor cei credincioși suferă în mod necesar ocară și prigonire, însă ei trebuie să le sufere statornic până la sfârșit. (Matei 10:22; 24:13).

Sunt făgăduite oare bogății celor credincioși? Desigur! Cine rămâne credincios până la sfârșit va moșteni de bună seamă mare bogăție și va fi partaș cu Christos Isus la mărirea și puterea sa. Christos Isus este moștenitorul tuturor bunurilor în marea și vasta împărăție a lui Dumnezeu. (Evrei 1:2). Cei credincioși, membrii casei regale vor lua parte cu Christos Isus la plinătatea bogăției sale și la slava sa, după



ȘI DUHUL ȘI MIREASA ZIC: „VINO!“ (pag. 48)

cum este scris : „Insuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori : moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi“. (Romani 8:16—18).

În decursul unui timp de aproximativ 1900 de ani, Iehova a chemat, învățat și ales pe acei cari vor aparține casei sale regale, a cărei cap și Domn este Christos Isus. Dela toți cari vor fi făcuți membrii ai familiei sale regale, se cere credincioșie. Milioane de oameni au fost făcuți să creadă că ei sunt creștini, și ei au pretins a fi urmași ai lui Christos, deși aproape toți n'au știut niciodată ce se cere de fapt dela un urmaș al lui Christos. Scriptura arată clar că numărul membrilor casei regale este mărginit la 144.000. El este Domnul domnilor și Regele regilor și cei ce sunt cu el sunt chemați, aleși și credincioși. (Apocalips 17:14 ; 7:4). Aceștia primesc bogăția lui Dumnezeu nu ca un indemn la credincioșie, ci ca providența lui Dumnezeu pentru aceia cari își dovedesc credincioșia și-si păzesc neprihănirea până la moarte. Iehova nu tocmește pe nimeni pentru serviciul său. El nu promite nimănui o răsplată pentruca să-l servească. Orice ar face o creatură, nu poate aduce niciun folos lui Dumnezeu. (Luca 17:10). Aceia cari au intrat într'un legământ de a face voința lui Dumnezeu, apoi au fost invitați în legământul pentru împărăție și au dovedit cu bucurie credincioșia lor până la moarte, vor moșteni comori cerești.

Scriptura arată că iubirea este lucrul cel mai important. A iubi pe Dumnezeu înseamnă că o creatură este devotată pe deplin și în mod dezinteresat lui Dumnezeu fără să ție seamă de suferințele la cari este expusă din pricina credincioșiei sale. Dacă cineva își ia obligațiunea de a face voința lui Dumnezeu, trebuie să o și îplinească. Credincioșia deplină pricinuită de iubire sau dezinteresare formează baza pentru primirea bogățiilor lui Dumnezeu. Referindu-se la aceasta urmașul credincios al lui Christos Isus a zis: „O, adâncul bogăției înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!” (Romani 11:33).

Bogățiile lui Iehova sunt atât de adânci încât nicio creatură nu le poate cuprinde cu mintea pe deplin, și totuși urmașii credincioși ai lui Christos Isus vor lua parte la această bogăție nemăsurată.

Cei 144.000 de membri ai casei regale sunt singurii cari sunt aleși dintre oameni ca să primească locuința lor veșnică în împărăția invizibilă a lui *Iehova Dumnezeu*. Cu privire la ei este scris: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este”. (1 Ioan 3:2).

Inseamnă aceasta că nimeni altcineva afară de cei 144.000 nu va poseda din bogăția împărțită de Iehova? Nu, așa nu ne învață Cuvântul lui Dumnezeu. Cele 144.000 de creaturi spirituale cari formează casa regală sunt părtași cu Christos Isus la împărăția sa. Celor doisprezece apostoli, cari au reprezentat pe toți credincioșii, li s'a dat făgăduința: Isus le-a răspuns: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tutu-

ror lucrurilor, voi, cari M'ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael”. (Matei 19:28). Aceasta dovedește că trebuie să fie și va fi „o înnoire a tuturor lucrurilor” care cuprinde în sine și pe cei ascultători ai omenirii. La această lucrare a înnoirii tuturor lucrurilor cei 144.000 vor avea parte cu Christos Isus prin faptul că vor servi sub conducerea sa.

Isus a învățat pe ucenicii săi, și cuvintele sale se aplică tuturor cari doresc să trăiască; el a zis: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugina, și unde sparg hoții și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă molii și rugina, și unde hoții nu sparg, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. (Matei 6:19-21). Aceste cuvinte se aplică desigur urmașilor lui Christos Isus, totuși ele se aplică mai departe tuturor acelor cari vor face voința lui Dumnezeu.

Este de lipsă ca cineva să meargă în cer pentru ca să câștige comori în cer? Nu. Cineva își poate strânge „comori în cer” chiar și dacă nu este acolo. Cerul este comoara bunurilor bogate ale lui Iehova, și din plinătatea lor curge bogăție acelor cari câștigă din Cuvântul lui Dumnezeu o cunoștină a scopului său și se străduiesc sârguitor să facă voința sa. Iehova este izvorul bogăției, și Christos Isus o împarte. Cine câștigă pe pământ bogății materiale și nu este cu luare-aminte la învățătura Domnului, a găsit deșertăciune. Cine însă se străduiește să cunoască și să facă voința lui Dumnezeu, își strânge o comoară care rămâne veșnică. Bogăția pe care o vor moșteni cei ascultători ai

pământului, vine din cer. Iehova Dumnezeu este Dătătorul a tot darului bun și desăvârșit. (Iacob 1:17).

Mulți și-au adunat comori pe pământ cari la urmă îi vor deziluziona. Indemnați de egoism oamenii și-au câștigat mare bogăție materială, de multe ori pe spinarea altora, cari au suferit prin aceasta; astfel de bogății nu pot fi de o valoare durabilă. În Iacob 5:2,3 este scris despre aceasta: „Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V'ați strâns comori în zilele din urmă!”

Cuvintele lui Isus arată că bogăția câștigată în felul acesta nu va oferi ocrotire și ajutor în strâmțorare și necaz. Oamenii de bine cari caută să cunoască și să facă ce este plăcut lui Dumnezeu, vor cerceta prin urmare sârguitor în Cuvântul lui Dumnezeu ca să dobândească o cunoștință a lui Dumnezeu și a lui Christos și să urmeze calea cea dreaptă. Ei vor ști cum pot să strângă acele „bogății în cer” cari sunt destinate pentru ei și cari le vor aduce mângâiere și bucurie durabile.

Sfânta Scriptură și faptele arată că alegerea celor 144.000 acum aproape s'a terminat. Ceeace se publică în această carte este scris cu deosebire spre ajutorul oamenilor binevoitori cari trăiesc acum pe pământ, cari speră să găsească în Cuvântul lui Dumnezeu calea care-i conduce la bogăție neperitoare. Cine-și ține inima îndreptată spre aceea de a face voința lui Dumnezeu, va găsi plinătatea bogăției. Aceasta vine dela Dumnezeu și înseamnă binecuvântarea sa pentru oameni „și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz”, și care, dimpotrivă, aduce pace și fericire adevărată

cu sine. Acum veți dori să știți ce îngrijiri a făcut Iehova pentru milioanele de oameni de pe pământ cari doresc să facă ce este drept, dar cari nu merg nicio dată în cer.

CAPITOLUL II

IONADAB

IEHOVA a trimis pe îngerul său însărcinat în apropierea pământului ca să vestească aici în auzul oamenilor nașterea lui Isus, Răscumpărătorul oamenilor. „O mulțime de oaste cerească“ a însoțit pe sol din cer. Imediat după anunțarea nașterii lui Isus s'a auzit un cântec de laudă minunat, care din acea clipă a răsunat până în ziua de astăzi pe pământ. Oastea de îngeri a preamărit pe Cel Atotputernic și a zis : „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui“. (Luca 2:14). Alți traducători redau acest text în felul următor : „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte ! și pace pe pământ între oamenii de bine“ (Rotherham) ; „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace între oamenii de pe pământ cari sunt binevoitori !“ (Allioli). Acest mesaj divin vestit din înălțime dovedește indiscutabil că Dumnezeu va avea pe pământ o clasă de creaturi omenesti cari sunt „binevoitoare“ față de Dumnezeu și de Christosul său, și că acestea vor dobândi pace veșnică. Aceasta nu înseamnă bunăvoință între toți oamenii, așa după cum a fost aplicat acest text adeseori, ci înseamnă pace pe pământ pentru acei oameni cari sunt „binevoitori“ față de

Iehova și Christos Isus. Spre folosul unora ca acestora a fost procurată marea jertfă de răscumpărare.

Ceartă și sfadă umplu astăzi pământul și pretutindenea lipsește pacea. Fiecare națiune este stăpânită de egoism cras ; crimele și cea mai rea nelegiuire se tot înmulțesc. Toate instituțiunile lumesti servesc scopuri egoiste și favorizează nedreptatea ; acestea cuprind în sine și pe fiecare mișcare sau confesiune de pe pământ care se numește „biserica“. Din cuvântul sigur al profeției divine și din faptele incontestabile știm că sistemele stricate, dedate egoismului, stăpânesc pământul. În curând însă aceste organizațiuni nelegiuite vor pieri într'un timp de mare necaz cum n'a mai cunoscut vreodată omenirea și nici nu și-a putut închipui. Dumnezeu face să vie acest necaz asupra acestor organizațiuni nelegiuite cari servesc numai interese egoiste pentruca în întreg universul să fie ștersă toată nedreptatea.

Scriptura și faptele arată peste orice îndoeală că din acest necaz mare vor veni mulți oameni cari sunt binevoitori față de Dumnezeu și împărăția sa, că această mulțime mare de oameni, care începe să se ivească, începe să se arate tot mai mult și cântă preamăririle lui Iehova, zicând : „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a „Mielului !“ (Apocalips 7:9,10). Aceștia recunosc pe Iehova ca pe Dumnezeul cel adevărat și atotputernic și pe Christos Isus, ca pe Regele uns al lui Dumnezeu și singura speranță a popoarelor și națiunilor pământului. O cunoștință a scopului lui Iehova este acum pentru oamenii de bine de o importanță vitală. Toți oamenii binevoitori să-și deie silința să o câștige fiindcă este privilegiul lor de a înțelege astăzi scopul lui

Dumnezeu. Oamenii cari lucrează așa vor umple la timpul său pământul cu laudele lui Iehova și ale împărăției sale, și vor moșteni un belșug de pace, bună stare și bogăție, mai mult decât a cutezat să spereze omul în cele mai îndrăznețe visuri ale sale.

În cuvântul infailibil al lui Dumnezeu sunt raportate următoarele adevăruri clare: „Căci dacă prin greșala unuia singur [Adam] moartea a domnit printr'unul singur, cu mult mai mult ceiace primesc prisosirea harului și a darului dreptății vor domni în viață printr'unul singur, Isus Christos. Așa dar, după cum printr'o singură greșală [a lui Adam] judecata a fost pentru toți oamenii spre osândă, tot așa și printr'o singură faptă de dreptate [a lui Isus Christos], darul slobod a fost pentru toți oamenii spre o faptă de îndreptățire de viață. Căci după cum prin neascultarea unui singur om [Adam] cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea unuia singur [Isus Christos], cei mai mulți vor fi făcuți drepti“. (Romani 5:17-19); Noul Testament în limba română.

„Acela [Isus], care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii“,... din pricina morții, pe care a suferit-o; pentruca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți“. (Evrei 2:9). Aceste scripturi arată că valoarea jertfei lui Christos Isus este pe seama fiecărui om care câștigă o cunoștință a scopului plin de har al lui Iehova și apoi face ascultător voința lui Dumnezeu. Mai departe este scris că moartea lui Isus trebuie să folosească fiecărei creaturi omenesti ca preț de răscumpărare dacă crede în Domnul Isus Christos și în Iehova și servește în mod credincios pe Dumnezeu. Cine leapădă însă cu mândrie Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate să primească bine-

facerile jertfei de răscumpărare. Ar fi absurd de a aștepta dela Dumnezeu că el va permite celor nelegiuiți să se folosească de jertfa de răscumpărare. Iehova spune clar că cei ce sunt răi cu voința, adică unii ca aceia cari nu voiesc să-și câștige o cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu și să fie ascultători, vor fi nimiciti. „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimiceste pe toți cei răi“. (Psalm 145:20). Toate creaturile cumiți își vor da repede seama de aceea că dacă voiesc să primească bogăția lui Dumnezeu care este menită pentru omenire, trebuie să cunoască pe Iehova și Christos Isus precum și Cuvântul lui Dumnezeu ca să dovedească apoi iubirea lor pentru Dumnezeu și Christos prin ascultarea lor. Dumnezeu n'a făcut pământul degeaba, ci ca să fie locuință pentru oameni. Aceasta este o dovadă concludivă pe lângă aceea că locuința veșnică a oamenilor ascultători de Domnul va fi pământul. (Isaia 45:12,18). Acum a sosit timpul când toți oamenii binevoitori își pot câștiga cunoștința dorită a scopului lui Iehova; conform scopului acestuia Iehova le pune în vedere binecuvântările bogate ale cerului prin împărăția sa.

Dela timpul când Dumnezeu a condus pe Izraeliți din Egipt prin mâna lui Moise, până la sfârșitul domniei lui Zedechia, ultimul rege al lui Izrael, în anul 606 înainte de Christos, ei au format poporul deosebit al lui Dumnezeu ales pentru scopul său. Dumnezeu a încheiat cu acest popor un legământ și dacă ar fi rămas credincios, ar fi ales din Izrael „poporul pentru numele său“. Necredințioșia Izraeliților a pricinuit lepădarea lor ca națiune. În timpul când au stat în favoarea lui Dumnezeu i-a întrebuințat la facerea de tablouri profetice cari au prezis lucruri mai mari

viitoare. Aceste lucruri se referesc la împărăția lui Dumnezeu sub Christos precum și la binecuvântările pe cari le vor primi oamenii prin ea. Prin mâna lui Moise, mijlocitorul, Dumnezeu a dat Izraeliților legea sa, despre care Scriptura zice că „are umbra bunurilor viitoare”. (Evrei 10:1). Multele lucruri pe cari le-au făcut Izraeliții în decursul timpului favoarei lui Dumnezeu, și ceeace au făcut alte popoare în legătură cu ei, au preumbrit evenimentele dela sfârșitul lumii. (1 Corinteni 10:11). Sfârșitul lumii a sosit, și acele tablouri sau drame profetice au fost făcute din mila lui Dumnezeu ușor de înțeles, așa încât cei devotați lui Dumnezeu pot cunoaște însemnarea lor și pot pricepe scopul lui Dumnezeu. Un număr oarecare din aceste tablouri vor fi examinate aici pentruca să vă pună în stare să vedeți scopul lui Iehova într-o lumină mai clară.

Unul dintre aceste tablouri profetice ale Bibliei este cel al lui Iehu, un rege izraelit, care a invitat pe un om cu numele „Ionadab” să se suie la el în car”. Această dramă profetică ajută acelor cari au astăzi credință în Dumnezeu și în Cuvântul său, să vadă pe oamenii de bine ai timpului prezent. La aceștia s’a referit mesajul oastei cerești la nașterea lui Isus. Dumneavoastră voiți acum desigur să aflați ceva despre Ionadab ca să vedeți în ce legătură stați Dvs. cu ceeace s’a preumgriț prin el.

Unele fapte istorice despre domnitorii lui Izrael printre cari a figurat și Iehu, vor fi de folos în acest loc. Cele zece seminții ale lui Izrael s’au răsculat împotriva casei lui David și și-au ales regelii lor.

Așa a fost un rege al lui Iuda și a guvernat în Ierusalim aproximativ în anul 979 înainte de Christos.

Cele zece seminții au locuit în partea de nord a Palestinei. Omri, o căpetenie a oștirii lui Izrael a luat în stăpânire tronul lui Izrael și s’a făcut rege. Mai târziu a cumpărat muntele Samariei și a clădit acolo casa sa regală de unde a domnit peste cele zece seminții ale lui Izrael. (1 Impărați 16:16-24). Urmasul lui Omri ca rege peste Izrael a fost Ahab. Acesta s’a căsătorit cu Izabela, fata lui Elbaal. Fata care li s’a născut s’a numit Atalia. Ceva mai târziu Ilie a profetizat că timp de trei ani și jumătate va veni o foamete. După aceea Ahab a fost ucis într-o bătălie, și fiul său Ahazia a fost urmasul său. (1 Impărați 22:34-40).

Atalia fica lui Ahab și a Isabelei s’a căsătorit cu Ioram moștenitorul tronului lui Iuda. El și-a început domnia Ierusalim cam în anul 913 înainte de Christos. (2 Cronici 21:1). Urmasul său pe tron a fost Ahazia, fiul Ataliei și nepotul Izabelei. Ioram, fiul lui Ahab, a urmat pe tronul lui Izrael după fratele său Ahazia. Ilie a fost luat și profetul Eliseu a fost urmasul său. După aceea a fost uns de rege peste Izrael Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. (2 Impărați 9:1-6). Curând după aceea Iehu a ucis pe regele Ioram. (2 Impărați 9:24). După aceasta Iehu a nimicit întreaga casă a lui Ahab.

C H E I A

Scopul lui Iehova prin nimicirea casei lui Ahab și cehia principală la înțelegerea lucrării făcute de Iehu și arată ce reprezintă această lucrare în mod figurativ. Ahab a reprezentat pe Satan, pe Șarpele cel vechiu, Diavolul. Izabela, femeia sa, a fost un tip al „femeii” sau organizațiunii lui Satan. Urmașii

sau sămânța lui Ahab și a Izabelei a reprezentat „sămânța șarpelui” care trebuie să fie nimicită fiindcă este împotriva lui Dumnezeu, împotriva lui Christos și împotriva împărăției. Lucrarea lui Iehu simbolizează procedarea lui Iehova cu ocazia nimicirii a tot ce a degenerat neamul omenesc și a dezonorat numele lui Iehova.

Cauza principală care a făcut necesar lucrul de măcelărare al lui Iehu, a fost serviciul lui Baal, adică cultul Diavolului. Numele „Baal” înseamnă „a fi maestru”, sau în sens figurat „a se însura”, „a fi soț”, și în înțeles simbolic „proprietarul”. Din aceasta reiese că serviciul lui Baal este adorarea Diavolului prin faptul că persoana respectivă se leagă cu organizațiunea a cărei maestru soț și proprietar este Diavolul, și primește pe Diavol ca domn și cap. „Baal-Peor” înseamnă practicarea acestei religii diavolești în legătură cu femei imorale și desfrânate. Aceasta a fost un mijloc seducător pentru a abate pe oameni dela Dumnezeu Iehova.

Balaam, prezicătorul din Mezopotamia, a învățat pe Balac, regele Moabului, să seducă pe Izraeliți prin religiunea diavolească a lui Baal-Peor. Următoarele cuvinte arată că Iehova a urât lucrul acesta : „Israel locuia în Sitim ; și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor ; și poporul a mâncat, și s'a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Israel s'a alipit de Baal-Peor, și Domnul S'a aprins de mânie împotriva lui Israel. Domnul a zis lui Moise : „Strânge pe toate căpeteniile poporului, și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă dela Israel mânia aprinsă a

Domnului”. Moise a zis judecătorilor lui Israel : „Fiecare din voi să ucidă pe aceia dintre ai lui cari s'au alipit de Baal-Peor”. (Numeri 25:1-5). Acel Balaam, om de nimica, a fost omorât cu sabia, conform poruncii Domnului pe care a dat-o lui Moise. (Numeri 31:8).

Dupăce cele zece seminții s'au despărțit de Iuda și au întemeiat o împărăție proprie în Samaria, Omri a dat aprobarea oficială cultului satanic al Izraeliților. Ahab l-a urmat pe tron ; despre el este scris : „Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți ceice fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai lut de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sido-niților, și a slujit lui Baal și s'a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal pe care l-a zidit la Samaria, și a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Israel cari fuseseră înaintea lui, ca să mânie pe Domnul Dumnezeu lui Israel”. (1 Impărați 16:30-33).

Cei trei ani și jumătate de foamete veniră peste Izrael întocmai cum a profetizat Ilie. Cam pe la sfârșitul foametei Ilie a întâlnit pe Ahab și i-a spus drept în față, că strămoșul lui Izrael se datorește absolut numai practicării religiei Diavolului, pusă la cale de el. „Abia a zărit Ahab pe Ilie, și i-a zis : „Tu ești acela care nenorocesci pe Izrael ?” Ilie a răspuns : „Nu eu nenorocesc pe Izrael ; ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baal”. (1 Impărați 18:17, 18).

Ahab și Izabela au susținut pe „profetii lui Baal” prin cari Izraeliții au fost demoralizați și înstrăinați de către Iehova. Iehova Dumnezeu a folosit pe Ilie ca

să aducă la îndeplinire judecata lui asupra celor 450 de profeți ai lui Baal. Mai târziu când Iehu a vorbit către o mare adunare a poporului, a zis: „Ahab a slujit... lui Baal“. (2 Impărați 10:18). Aceste scripturi arată cu hotărîre că Ahab era devotat cu totul serviciului Diavolului.

În timpul domniei lui Ahab, Iehu a fost un ofițer în oastea regelui. El a fost căpetenie a ostirii și un conducător de car. Când Iehova a poruncit lui Ilie să ungă pe Iehu și pe Eliseu, a mai zis afară de aceasta: „Dar voi lăsa în Izrael șapte mii de bărbați, și anume: pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au sărutat“. (1 Impărați 19:18). De aceea pare a fi o presupunere rațională că Iehu deși a servit în oastea lui Ahab, a făcut parte din cei șapte mii de Izraeliți cari au refuzat să se alăture închinării la Diavolul sau idolatriei lui Baal.

Ahazia s'a urcat pe tron după tatăl său Ahab. El s'a rănit printr'o cădere și a trimis soli la Baal-Zebub, adică la dumnezeul-Diavol din Ecron, ca să întrebe dacă se va vindeca sau nu. „Ahazia a căzut prin zăbrelele odăii lui de sus în Samaria, și s'a îmbolnăvit. A trimis niște soli, și le-a zis: „Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta“. Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie, Tișbitul: „Scoală-te, suiete înaintea solilor împăratului Samariei, și spune-le: „Oare nu este Dumnezeu în Izrael, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea, așa vorbește Domnul: „Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri“. Și Ilie a plecat“. (2 Impărați 1:2-4).

Ioram a fost moștenitorul tronului lui Ahazia. El

nu era atât de stricat ca Ahab, însă cinstirea lui Baal în Izrael a fost practică în tot cursul domniei sale. În timpul domniei sale bătrâna Izabela a fost încă în viață și a continuat să sprijinească închinarea la Diavol. (2 Impărați 3:1-3). După aceasta este scris despre Iehu: „Iehu a nimicit pe Baal din mijlocul lui Izrael“. (2 Impărați 10:28). Aici se termină tabloul lui Iehu. Faptele de mai târziu raportate despre el nu mai preumbresc în niciun chip vreun lucru executat de vreun serv al lui Iehova.

„SERV ALES“

Christos Fiul prea iubit al lui Dumnezeu este servul ales al lui Iehova. (Isaia 42:1). Pentru a face un lucru în numele său, Dumnezeu a întrebuițat în vechime oameni credincioși pe cari i-a numit „profeți“. Profeții și faptele lor au preumbrit o lucrare mai mare care a trebuit să se facă în viitor. Profetul Ilie a servit în mod credincios pe Iehova Dumnezeu, de aceea l-a întrebuițat Iehova ca să exprime scârba sa față de religiunea Diavolului sau a lui Baal. Ilie și lucrarea lui au preumbrit acea lucrare care a fost făcută de credincioșii de pe pământ sub conducerea lui Christos, robul ales al lui Dumnezeu, în timpul dela aproximativ 1878 după Christos până la 1918. Ilie a fost luat într'un vârtej, și Eliseu l-a urmat în oficiul său ca profet și serv al lui Dumnezeu. Activitatea îndeplinită după aceea de Eliseu a reprezentat lucrarea care a fost făcută de urmașii credincioși ai Domnului de pe pământ sub conducerea lui Christos Isus, servul ales al lui Iehova, dela timpul venirii Domnului Isus la templul lui Iehova. (Maleahi 3:1-3).

Credincioșii cari servesc sub conducerea lui Christos Isus sunt numiți de Scriptură clasa „robului credincios și adevărat”. (Matei 24:45-47). Acestei cete de oameni credincioși îi încredințează Domnul interesele împărăției sale de pe pământ și o însărcinează să vestească împărăția sa, propovăduind evanghelia sau vestea bună a împărăției acelora din toate națiunile pământului, cari sunt gata să asculte. După luarea lui Ilie a trecut un scurt timp înainte ca Eliseu să-și înceapă lucrul. Scriptura și faptele arată că lucrul pe care l-a făcut Ilie ca profet a preumbrit o lucrare a clasei servului credincios sub conducerea lui Christos Isus care s'a terminat în anul 1918 după Christos. După aceea a urmat un scurt timp în care urmașii credincioși ai lui Christos Isus au fost inactivi, după care apoi s'a început o lucrare mai mare care a fost preumbrită de profetul Eliseu și care activitate este numită aici „lucrarea Eliseu” sau „lucrarea periodului Eliseu”. Această „lucrare a periodului Eliseu” sau „lucrarea Eliseu” s'a început în anul 1919 după Christos și trebuie continuată până când lucrarea de mărturie va fi îndeplinită. Cine se dovedește ca credincios pe deplin față de Dumnezeu în împlinirea datoriei preumbrite prin profeți, va fi făcut o parte a clasei „servului său ales” a cărui cap și conducător este Christos Isus. Astfel de credincioși vor fi aduși în templul lui Dumnezeu și vor fi destinați și unși să fie martori ai lui Iehova. (Isaia 43:10-12).

Regele Iehu a fost un tip sau un tablou al servului ales al lui Iehova și din când în când a preumbrit atât pe Christos Isus cât și pe urmașii săi credincioși. Drama profetică a lui Iehu a trebuit să se împlinească după 1918, anul veniri Domnului Isus în templul lui

Iehova. Iehu a venit în atingere cu profetul Ilie și a fost peste 28 de ani și contemporanul lui Eliseu. Aceasta pare a arăta că Iehova a început să pregătească în decursul timpului Ilie, adică din 1878 până în 1916 după Christos, un popor ca martori pentru numele său. Aceia cari în decursul timpului Ilie s'au dovedit a fi credincioși au fost aduși în timpul Eliseu (care s'a început în anul 1919 după Christos) și au fost făcuți membri ai organizației lui Dumnezeu și au fost numiți clasa „servului credincios și înțelept”. Pe acești credincioși a pus Iehova „numele cel nou”, martorii lui Iehova, și dacă rămân credincioși până la moarte vor fi schimbați la „întâia înviere” în chipul Domnului Isus Christos. (Apocalips 20:6). Aceasta arată prin urmare că martorii lui Iehova sunt surprinși în tabloul sau drama lui Iehu și Ionadab. Fîind asociați cu ei în lucrarea care se face acum, putem constata care ceată de oameni este reprezentată prin Ionadab.

INTRU SPRIJINIREA

Intru sprijinirea concluziei că Iehu reprezintă pe servul ales al lui Iehova, se aduc următoarele: Iehu n'a născut sub legământul legii, prin urmare a fost un izraelit și a stat într-o legătură de legământ cu Iehova. Aceste fapte reies din Scriptură și din purtarea lui Dumnezeu cu el. (2 Împărați 13:1-6; 14:23-27). Faptul că el a fost împotriva închinărei lui Baal, este o nouă dovadă că a stat în favoarea Domnului Dumnezeu.

Numele „Iehu” înseamnă „Iehova este el”. Numele său este de mare însemnătate întrucât atrage luarea-

aminte asupra faptului că Iehova este Ființa Supremă, și aceasta este acelaș fapt asupra căruia atrage acum atențiunea omenilor clasa „servului“, inclusiv martorii lui Iehova, rămășița. Numele tatălui și bunicului lui Iehu sunt de asemenea de însemnătate. Iehu a fost fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. (2 Impărați 9:2,14). „Nimși“ numele bunicului său înseamnă „ales“ sau „desfăcut“ și probabil că se trage din cuvântul „mashah“, o rădăcină de cuvânt ce înseamnă „a scoate“, și din care trage și numele Moise... Iosafat“ numele tatălui lui Iehu înseamnă „Iehova a judecat“, adică „Iehova a justificat“. Partea din urmă a numelui, și anume „shaphat“ înseamnă „a judeca“ sau „a rosti o sentință“, „a elibera o hotărîre pentru sau împotriva cuiva“, și înțelesul cuvântului pe mai departe este „a împărăți“ sau „a domni“ și „a justifica“. Acest Iosafat, fiul lui Nimși, nu este una și aceeaș persoană cu Iosafat cel amintit în 1 Impărați 15:24, care a fost un fiu al lui Asa. Amândouă numele, Nimși și Iosafat, ar reprezenta așa dar ceva ce este desfăcut, școs și folosit întru justificarea numelui lui Iehova.

Iehova a dat porunca ca să ungă pe Iehu împărat peste Izrael: prin urmare ungerea s'a făcut prin Iehova. Ahab n'a fost uns niciodată de Iehova. După cât raportează darea de seamă, Iehu a fost singurul om care a fost uns vreodată la porunca lui Iehova de rege peste Izrael, împărăția celor zece triburi. Darea de seamă spune: „Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Izrael“. (1 Impărați 19:16).

După îndrumarea Domnului, Eliseu a însărcinat pe „tânărul“ său să meargă și să facă ungerea. „Când vei ajunge acolo, să cauți să vezi pe Iehu, fiul lui

Iosafat, fiul lui Nimși. Să te duci să-l ridici din mijlocul fraților săi, și să-l aduci într-o odaie deoparte. Să iei sticluta cu untdelemn, să-l torni pe capul lui, și să zici: „Așa zice Domnul: „Te ung împărat al lui Izrael!“ Apoi să deschizi ușa, și să fugi fără să te oprești“. Iehu s'a sculat și a intrat în casă, și tânărul l-a turnat untdelemnul pe cap, zicându-i: „Așa zice Domnul, Dumnezeul lui Izrael: „Te ung împărat al lui Izrael, al poporului Domnului“. (2 Impărați 9:2, 3, 6).

Iehu a fost uns după regulă și a fost însărcinat ca răzbnătorul lui Iehova să stârpească din Izrael închinarea lui Baal sau a Diavolului. Înăsărcinarea dată lui de Dumnezeu a sunat: „Să nimicești casa stăpînului tău Ahab, și voi răzbuna asupra Izabelei, sângele robilor Mei, proorocii, și sângele tuturor slujitorilor Domnului. Toată casa lui Ahab va peri; voi nimici pe orice copil de partea bărbătească a lui Ahab și pe orice rob sau slobod în Izrael, și voi face casa lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și casei lui Bașa, fiul lui Ahia. Căinii vor mânca pe Izabela în ogorul din Izrael, și nu va fi cine s'o îngroape“. (2 Impărați 9:7-10).

Iehu și-a îndeplinit însărcinarea. „Si a fost, când Iehu făcu judecată asupra casei lui Ahab...“ (2 Cronici 22:7,8: trad. Dr. N. Nitzulescu); aceste cuvinte dovedesc că el a fost un executor al judecării. Pentru aducerea la îndeplinire a însărcinării primite de la Domnul, Iehu a câștigat aprobarea lui Iehova, și Iehova a făcut un legămînt cu Iehu că fiii lui îi vor urma pe tron. (2 Impărați 10:30). În conformitate cu această declarație au trebuit să domnească patru generațiuni din urmașii lui Iehu, aceasta înseamnă

asa dar o succesiune la tron împătrită sau completă. Iehu și casa lui au șezut o sută de ani pe tronul lui Izrael. Iehu însuși a domnit douăzeci și opt de ani. (2 Impărați 10:36). Ioahaz, prima generațiune după el, a domnit șaptesprezece ani, și în decursul aceluia timp Izrael s'a bucurat de favoarea lui Dumnezeu. (2 Impărați 13:4,5). Ioas, nepotul lui Iehu, la moartea lui Eliseu era pe tronul lui Izrael și s'a bucurat de favoarea profetului lui Iehova. (2 Impărați 13:14-23).

Ilie a măcelărit pe muntele Carmelului patru sute și cincizeci de preoți ai lui Baal, și Iehu a repetat lucrul acesta de măcel însă într-o măsură cu mult mai mare. (1 Impărați 18:40 ; 2 Impărați 10:18-25). Ilie a început uciderea închinătorilor lui Baal, și Iehu a terminat lucrul acesta. (2 Impărați 10:28). Un alt punct care vorbește în favoarea lui Iehu, este faptul că el a fost împotriva Izabelei. El a arătat o cugătare asemănătoare aceleia a poporului aprobat al Domnului, cum este descris în Apocalips 2:20-23, care are și arată un simțământ dușmănos față de Izabela. Iehu cuprins de cea mai mare scârbă a trecut cu carul peste Izabela și a călcat-o de moarte. Iehu a fost un justificator al cuvântului lui Iehova prin faptul c'a împlinit cuvântul lui Iehova rostit de profetul Ilie împotriva lui Ahab și a Izabelei. Prin lucrul acesta el a îndeplinit afară de aceasta ceea ce a fost început de Ilie. Ilie a cerut foc din cer pe muntele Carmelului în prezența profetilor lui Baal și a lui Ahab. Rugăciunea lui a fost : „Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru că să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu“. (1 Impărați 18:37). Aceasta a fost o justificare a renumelui lui Iehova, însă

nu a fost suficientă pentru a provoca o schimbare de sentiment la Ahab și Izabela. Inchinarea la Baal a continuat, și Domnul Dumnezeu a folosit pe Iehu ca să justifice cuvântul și numele său în legătură cu serviciul religios al lui Baal. (2 Impărați 9:25-37 ; 10:9-11). Acestea nu sunt decât frânturi de rapoarte despre faptele istorice cari arată că Iehu a fost folosit de Iehova pentru a aduce la îndeplinire lucrul de nimicire asupra reprezentanților lui Satan. Aceste rapoarte sprijinesc prin urmare concluzia că Iehu a preumbrat lucrul executării judecăților lui Dumnezeu asupra lui Satan și a organizației sale. Scriptura arată lămurit că acest lucru va fi făcut de Christos Isus și tovarășii săi.

Iehu a fost un războinic. El era într-o secție de care de război și a fost o căpetenie a oștirii lui Izrael. De câte ori a favorizat Iehova oștirea lui Izrael, aceasta a invins pe dușman, și pentru aceasta oștirea a fost oștirea lui Iehova a oștirilor ; și deoarece aceasta este adevărat, prin urmare Iehu a fost o căpetenie în armata lui Iehova oștirilor. (1 Impărați 20:1-30 ; 2 Impărați 3:5-25 ; 6:24 până la 7:16). Iehu a fost cunoscut din pricina alergării sale iuși cu carul și a fost cunoscut de pe aceasta dela depărtări, deoarece mâna ca un „nebun“ sau ca un „smintit“. (2 Impărați 9:16,20). Faptul că Iehu a stat în legătură cu carul de război al lui Izrael, pare a zice că în antitip aceia, cari împlinesc tabloul lui Iehu au de-a face cu „carul heruvimilor“ și trebuie să fie legați cu el. (1 Cronici 28:18). Acel car reprezintă carul uriaș al organizației lui Iehova pe care l-a văzut profetul Ezechiel în viziunea sa, și pe care clasa Ezechiel îl vede ca un simbol al organizației celei mari a lui

Iehova. (Ezechiel 1:10). „Carăle Domnului se numără cu douăzecile de mii, cu mii și mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în locașul Său cel sfânt“. (Psalm 68:17). „Scuturile vitejilor săi sunt roși, războinicii sunt îmbrăcați cu purpură; fulgeră carăle de focul oțelului în ziua sorocită pregătirii de luptă, și sulitele [nota marginală: chiparoșii] se învârtesc [alte traduceri: tremură]“. (Naum 2:3). „S'a mâniat oare Domnul pe râuri? Impotriva râurilor se aprinde mânia Ta, sau împotriva mării se varsă urgia Ta, de ai încălecat pe caii Tăi și Te-ai suit în carul Tău de mântuire?“ (Habacuc 3:8). „Cu apele lți întocmește vârful locuinței Tale; din nori lți faci carul, și umbli pe aripile vântului“. (Psalm 104:3).

Cuvântul lui Iehova despre casa lui Ahab și a Izabelei a fost justificat pe deplin prin nimicirea acelei case. La timpul său stabilit, Iehova își va justifica pe deplin numele și cuvântul rostit asupra lui Satan și a organizației sale, prin stârpirea ei desăvârșită. Iehu și-a executat lucrul foarte bine în legătură cu casa lui Ahab și a Izabelei; totuși el n'a fost gata cu lucrul aplicării pedepsei care a fost accentuat în mod deosebit în însărcinarea sa. El a avut de îndeplinit și alte lucruri.

ZEL PENTRU IEHOVA

Iehu a arătat mare zel pentru Iehova și aceasta este un alt motiv pentru ce este un tablou al lui Christos, al executorului regal. Despre Domnul Isus este scris: „Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocăresc pe Tine cad asupra mea“. (Psalm 69:9). Acesta este zelul caracteristic numai casei regale și

pentru aceasta este plăcut Domnului Iehova. Iie a dovedit acelaș zel față de Domnul oștirilor. După ce a ucis pe profeții lui Baał și apoi a fugit ca să se ascundă într-o peșteră de pe muntele Horeb, așa a răspuns la întrebarea Domnului că pentru ce se află acolo: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor“. (1 Impărați 19:10). Cuvântul care în acest text a fost tradus cu „râvnă“ este acelaș cu acela care a fost tradus și în Psalmul 69:9 cu „râvnă“. Ambele cuvinte își au origina din aceeaș rădăcină de cuvânt. „Iehova este un Dumnezeu gelos [ze-los]“. (Exodul 20:5; Deuteronomul 5:9). „Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos“ (Deuteronomul 4:24).

Despre întemeierea guvernului drept sub Christos, Regele, stă scris: „Iată ce va face râvna Domnului oștirilor [Domnului băătălic]“. (Isaia 9:7). Aceeaș expresiune apare și în Testamentul Nou: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu“. (2 Corinteni 11:2). Când Pavel s'a apărut în fața Iudeilor, a spus despre sine: „Am învățat... să cunosc cu deamărunț Legea părinților noștri, și am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți azi“. (Faptele Apostolilor 22:3; Filipeni 3:6; Coloseni 4:13). Rămășița lui Dumnezeu care este unsă ca să facă lucrul lui Iehova, trebuie să fie umplută de această râvnă pentru Iehova, „...Isus Christos. El S'a dat pe Sine însuș pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curătească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“. (Tit 2:13,14). Cuvântul „râvnă“ înțeles în scripturile de mai sus înseamnă o hotărâre tare, nestrămutată de a aduce la îndeplinire ho-

tărirea dreaptă a Domnului; o energie de nebiruit de a îndeplini ceea ce i s'a încredințat cuiva din partea Domnului. Înseamnă a asculta de Dumnezeu mai mult decât de oameni.

Iehu a alergat ca un „nebulă” sau „smintit” cu o hotărâre fermă și nestrămutată să nu se lase de nimica împiedicat în executarea lucrului ce i-a fost încredințat. În același ceas când a primit porunca, s'a sculat împreună cu stat-major-ul său ca să-și împlinească însărcinarea. Când solii regelui s'au apropiat de el și i-au pus întrebarea că pentru ce aleargă așa, le-a răspuns: „Curățați-vă din cale și cărați-vă, n'am timp ca să-l pierd cu voi”. În mod asemănător când Christos Isus a primit porunca din partea lui Iehova să înainteze și să domnească în mijlocul dușmanilor, imediat a început „războiul în cer”, a aruncat pe Satan și pe îngerii lui din cer, și i-a asvârlit jos pe pământ. Scriptura arată că îndată ce lucrul mărturiei, care este acum în curs, va fi terminat a măsurat voinței lui Dumnezeu, Isus va merge înainte fără întârziere și de nimic nu se va lăsa împiedecat în nimicirea dușmanului. (Psalm 110:1-6; Apocalips 11:17-19; 12:7-12; Matei 24:14, 21, 22; Psalm 45:3, 4).

Membrii „corpului lui Christos”, inclusiv rămășița care petrece acum pe pământ, trebuie să aibă aceeași râvnă pe care a arătat-o Iehu. A vedea și a aprecia faptul că împărăția este aici înseamnă că rămășița trebuie să fie sânguitoare în facerea lucrului ei până când va dispărea orice urmă a organizației dușmanului. (Isaia 6:9-12). Iehova a poruncit ca lucrul mărturiei să se facă înainte de a se începe lucrul uciderii, și rămășița îl face plin de zel și este hotărâtă

cu tărie ca prin îndurarea lui Dumnezeu de nimica să nu se lase împiedecată în îndeplinirea cu credincioșie a datorinței sale. „Mă gândesc la căile mele, și îmi îndrept picioarele spre învățăturile Tale. Mă grăbesc, și nu preget să păzesc poruncile Tale. Râvnă mea mă mănâncă, pentru că potrivnicii mei uită cuvintele Tale”. (Psalm 119:59, 60, 139).

Membrii rămășiței trebuie să facă în grabă lucrul acesta pus la cale în numele lui Iehova al oștirilor, și din pricina aceasta mulți îi numesc nebuni. Însă ceea ce spune dușmanul, îi lasă nepăsători, ei își fac lucrul cu bucurie. Când David a mers ca să lupte în oastea Domnului a zis: „Însărcinarea regelui era grabnică”. (1 Samuel 21:8; trad. Dr. N. Nitzulescu). Dacă unșii Domnului recunosc și prețuiesc că împărăția a sosit, văd și aceea că este timpul să asculte cu grabă de poruncile lui Dumnezeu, și ei sunt sânguincioși întru întărirea chemării și alegerii lor. (2 Petru 1:10). Ei iau parte la serviciul Domnului cu o râvnă domnă de casa lui Iehova. „În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: „Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile!” (Tefania 3:16).

IONADAB

Tatăl casei Recab care a fost un Chenit s'a numit Hamat. (1 Cronici 2:55). Cheiniții au locuit țara pustie dintre partea de sud a Canaanului și muntele Sinai. Ei au fost aliați cu Madianiții. Când Faraon a încercat să ucidă pe Moise, tânărul Moise a fugit din Egipt și a mers în țara Madian unde s'a însurat cu fata lui Ietro, un Chenit. (Exodul 2:15-21). Când Moise a fost în strămtorare Cheiniții au arătat față de

el mare prietenie și el n'a uitat lucrul acesta. În călătoria lor spre Canaan Izraeliții sub conducătorul lor Moise au ajuns la Cheniți, și Moise le-a zis (Cheniților): „Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: „Eu vi-l voi da“. Vino cu noi, și îți vom face bine“. (Numeri 10:29). Recab a fost un urmaș al acestor Cheniți. El a fost un strămoș al lui Ionadab, întemeietorul tribului nomad al Recabiților. Aceasta din urmă este numit în Scriptură atât „Iehonadab“ cât și „Ionadab“. În cele ce urmează se va vorbi de acest om sub numele „Ionadab“.

„El și poporul său au fost totdeauna închinători ai lui Iehova; ei s'au lăsat să fie tăiați împrejur deși n'au fost priviți ca aparținători lui Izrael, și probabil că de aceea nu s'au socotit ei înșiși legați prin legea lui Moise și ceremoniile ei. Adorațiunea lui Baal a fost pentru ei o supărare. Iehonadab a făcut o reformă și a impus o aderare mai strictă la vechea viață arabă. Lor nu le-a fost permis să beie nici vin, nici să clădească case sau să semene semințe, și nu le-a fost permis nici să sădască sau să aibă vii. Ei au trebuit să locuiască întreagă viața lor în corturi. (Ieremia 35:6, 7). Acestea au fost condițiunile pentru a susține tribul lor nomad despărțit de ceilalți. Două veacuri și jumătate au ținut credincioși aceste reguli. Când Nebucadnețar a năvălit în Iudea în anul 607 înainte de Christos, Recabiții s'au retras din corturile lor la Ierusalim unde au rămas statornici în probă și au fost binecuvântați în mod deosebit“. — Internațional Bible Dictionary, Pagina 550 „Recab“.

Iehu a apucat bine înainte cu lucrul executării judecării și a ucis pe regii și fiii lui Ahab precum și pe alți condamnați, și după ce a isprăvit și cu cei patru-

zeci și doi de partizani ai lui Ahazia, a întâlnit pe Ionadab. Iehu i-a pus întrebarea: „Ești tu pe partea mea sau nu?“ În acel timp Ionadab trebuie că auzece ce-a făcut Iehu, ori poate că chiar Iehu i-a spus că stărpește serviciul lui Baal din Izrael, căci altfel Ionadab n'ar fi înțeles întrebarea lui Iehu îndreptată către el. „Plecând de acolo, a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui. L-a întrebat de sănătate, și i-a zis: „Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta?“ Și Ionadab a răspuns: „Este“. „Dacă este“, a zis Iehu, „dă-mi mâna“. Ionadab i-a dat mâna. Și Iehu l-a suit la el în car“. (2 Împărați 10:15). Evident, că pentru un oarecare scop bun a lăsat Iehova ca să apară Ionadab în acest tablou, și priceperea scopului acestuia trebuie să servească spre încurajarea și întărirea rămășiței. Din darea de seamă nu se vede că Ionadab ar fi contribuit cumva la lucrul măcelului. Ce a reprezentat prin urmare Ionadab în acest tablou?

Ionadab a preumbrit pe acea ceată de oameni cu simț bun cari trăiesc acuma pe pământ în timp ce lucrul Iehu se execută, dar cari nu sunt în armonie cu organizația lui Satan și se pun pe partea dreptății. Aceștia sunt aceia pe cari Domnul îi va păzi în timpul Armagedonului, îi va trece peste acest necaz și cărora le va da viață vecinică pe pământ dacă rămân credincioși și ascultători. Ei formează clasa „oilor“, cari sunt cu inimă bună față de poporul uns al lui Dumnezeu fiindcă știu că anșii Domnului fac lucrul său. (Matei 25:32-40). Pentru sprijinirea acestei concluziuni se aduc următoarele:

Numele „Ionadab“ înseamnă (după concordanța lui Strong) „Dărnicia lui Iehova“; acesta vrea să zică

mărinimie, dărnicie și bunătate. După o altă autoritate, numele înseamnă „Iehova este binefăcător“. Deci numele lui Ionadab dă de înțeles că este o ilustrație a clasei de oameni care este foarte darnică față de Iehova. Recabiții au observat strict ceea ce au găsit ei drept și ceea ce au fost învățați. Scriptura arată că Ionadab a umblat pe calea cinstei și a smereniei și a făcut ceea ce a găsit drept, că a învățat pe copiii săi dreptatea și că ei au urmat pilda sa. Urmașii lui Ionadab au primit o poruncă omenească, și nu o poruncă de la Iehova, ca în viața lor să nu bea vin și să nu zidească case, ci trebuiau să locuiască în corturi. Aceasta a însemnat că ei au trebuit să ducă o viață simplă de abnegație. Credințioșii cu care au urmat ceea ce au fost învățați și ceea ce au socotit ei că este drept, a fost pusă de Domnul față în față cu necredințioșia lui Izrael; deoarece Izraeliții au neglijat să facă ceea ce le-a poruncit însuși Dumnezeu. Le-a fost oprit să mănânce la masa Diavolului, și aceasta a voit să zică că lor nu le-a fost permis să aibă ceva de-a face cu închinarea la Satan. Ei însă au nesocotit porunca aceasta și s'au întors spre servirea lui Baal sau închinarea Diavolului. În același chip disprețuiește astăzi poruncile Domnului așa zisa „creștinătatea organizată“, în fruntea căreia stă ierarhia romano-catolică și preoții ei, și caută să mănânce și să bea în același timp la masa Domnului și la masa Diavolului prin faptul că face organizațiunea ei o parte a lumii lui Satan. „Nu poți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu poți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor“. (1 Corinteni 10:21). Iehova urăște pe fățarnici.

Ierarhia romano-catolică, corporațiunea stăpâni-

loare oficială, care stăpânește lumea religioasă, și organizațiunile așa zise „protestante“ sunt legate una cu alta și formează împreună așa zisa „creștinătate organizată“. Ceea ce este spus aici despre ierarhie și preoție sau corporațiunea conducătoare nu se referă la catolicii sau protestanții sinceri. Există milioane de catolici cari sunt socotiți ca membri ai bisericii catolice, dar cari în realitate nu sunt; chiar și ierarhia îi numește „poporul catolic“. Nimeni nu-i permite să fie făcut de râs și de batjocură fiindcă este un catolic. Catolicii sinceri doresc să cunoască adevărul, și critica adusă aici se face numai în scopul să fie ajutor oamenilor sinceri să vadă cum au fost induse în eroare și înșelate milioane de oameni sinceri de o mână de oameni. Ierarhia romano-catolică, adică corporațiunea conducătoare, se prezintă pe sine împreună cu clerul altor confesiuni ca reprezentantul lui Dumnezeu, căroră li s'ar fi dat dreptul vestirii Cuvântului său. Ei susțin a fi creștini, și aceasta cuprinde în sine că ei cel puțin în mod tăcut au luat hotărîrea de a face voința lui Dumnezeu. Dar, tocmai dimpotrivă, ei n'au ascultat poruncile lui Dumnezeu ci au urmărit scopurile lor egoiste. Ierarhia romano-catolică, această corporațiune stăpânitoare politică-religioasă, a indus în eroare milioane de oameni cinstiți și i-a înșelat foarte mult.

Mulți dintre acești oameni de bine au sprijinit organizațiunea catolică atât financiar cât și moral și în alt chip, însă oamenii sinceri și binevoitori n'au aprobat niciodată fățarnicia practică în aceste organizațiuni. Mulți alți oameni de bine, cari stau în afară de organizațiunea zisei „creștinătăți organizate“, au căutat să facă ce este drept, și și acum au această do-

rință de a cunoaște și a servi pe Iehova Dumnezeu. Trebuie să vie timpul când acești oameni de bine vor primi o ocazie să audă adevărul și să vadă că acest timp a sosit acum. Clasa fățarnică numită „creștinătate organizată” a fost preumbrită prin Izraeliții necredincioși cari au susținut a fi poporul lui Dumnezeu însă au refuzat să-l asculte, și cari s’au întors de la închinarea la Dumnezeu și au acordat pe Baal sau Diavolul. Oamenii de bine cari trăiesc acum pe pământ au fost preumbriți prin membrii casei lui Ionadab. După această cercetare să studiem mai departe Scriptura și să vedem ce atitudine au luat Izraeliții necredincioși înaintea lui Dumnezeu în comparație cu Ionadabii.

Iehova a îndemnat pe profetul său Ieremia să facă o profeție în care a pus pe Izraeliți necredincioși în contrast cu Ionadabii. Prin această profeție s’a arătat că Iehova va lepăda pe așa numită „creștinătate organizată” fățarnică, și cu deosebire pe conducătorii ei fățarnici, și că el dăruiește favoarea și binecuvântarea sa oamenilor de bine cari se pun pe partea dreptății și cari au fost reprezentați prin casa lui Ionadab. Iată profeția respectivă: „Cuvântul rostit către Ieremia din partea Domnului, pe vremea lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, sună astfel: „Du-te la casa Recabiților, vorbește cu ei și adu-i în Casa Domnului, în una din chilii și dă-le să bea vin”. (Ieremia 35:1, 2).

Această parte a profeției preumbrește că Dumnezeu deschide pentru oameni de bine cari trăiesc acum pe pământ calea de a fi aduși în casa sau organizațiunea sa și de a primi binecuvântările sale. Intocmai după cum arată această profeție, acum vin în-



IONADAB SALUTĂ PE IEHU (pag. 77)

tr'adevăr mulți oameni binevoitori în organizațiunea lui Iehova. Profetul continuă : „Am luat pe Iaazania, fiul lui Ieremia, fiul lui Habazania, pe frații săi, pe toți fiii săi, și toată casa Recabiților, și i-am dus la Casa Domnului, în chilia fiilor lui Hanan, fiul lui Igdalia, omul lui Dumnezeu, lângă chilia căpeteniilor, deasupra chiliei lui Maaseia, fiul lui Șalum, ușierul. Am pus înaintea fiilor casei Recabiților niște vase pline cu vin, și pahare și le-am zis : „Beți vin !“ Dar ei au răspuns : „Noi nu bem vin ! Căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă : „Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri“. (Ieremia 35:3-6).

Observați că Recabiții au refuzat să bea vinul ce li s'a oferit ; aceasta a descoperit hotărîrea lor de a ține cu credincioșie cuvântul dat. Ei au fost hotărîți pe deplin să și aducă la îndeplinire ceea ce au făgăduit. Mai departe profesia descoperă că Recabiții așa au răspuns cum au fost învățați de Ionadab, întemeietorul casei lor : „Și nici să nu zidiți case, să nu sămânați nicio sămânță, să nu sădiți vii, nici să pu stăpâniți vii, ci toată viața voastră să locuiți în corturi, ca să trăiți multă vreme, în țara, în care sunteți străini“. Astfel, noi ascultăm tot ce ne-a poruncit Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru ; nu bem vin toată viața noastră, nici noi, nici nevestele noastre, nici fiii, nici fiicele noastre ; nu zidim nici case ca locuințe pentru noi, și nu stăpânim nici vii, nici ogoare, nici pământuri însămânțate : ci locuim în corturi, și urmăm și împlinim tot ce ne-a poruncit tatăl nostru Ionadab“. (Ieremia 35:7-10).

Acci Recabiți ai casei lui Ionadab nu și-au pus inimile pe bogăție lumească ca vii și case. Faptul c'au

locuit în corturi reprezintă că ei au fost străini și au dorit o stăpânire mai bună. Aceeaș dorință a umplut și inimile altor oameni credincioși din vechime cari în credință au privit după un guvern mai bun, după guvernul drept al lui Dumnezeu sub conducerea lui Christos Isus, care este descris sub tabloul unei cetăți. (Vezi Evrei 11:14-16). Când cetatea Ierusalim a fost amenințată de oștirile unite dela răsărit, Ionadabii au mers la Ierusalim ca să locuiască acolo; aceasta ilustrează sau reprezintă pe oamenii de bine în timpul prezent cari caută un loc al păcii și al siguranței în organizațiunea lui Dumnezeu de pe pământ.

Apoi Domnul arată în profeție marele contrast dintre cele două clase, — pe deoparte dezaprobarea sa față de călcătorii de legământ, Izraeliții, și pe de altă parte aprobarea sa față de membrii casei lui Recab, Ionadabii, cari au ținut și și-au împlinit în mod credincios făgăduința. Profeția scrie mai departe: „Atunci Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia, astfel: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael: „Dute și spune oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: „Nu voiți să luați învățătură ca să ascultați de cuvintele Mele? zice Domnul. „Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt păzite; căci ei nu beau vin până în ziua de azi, și ascultă astfel de porunca tatălui lor. Iar Eu v'am vorbit, sculându-mă de dimineată și vorbindu-vă, și nu M'ați ascultat! V'am trimis pe toți slujitorii Mei proorocii, i-am trimis într'una la voi, să vă spună: „Intorceți-vă fiecare dela calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei, ca să le slujiți, și veți

rămânea în țara, pe care v'am dat-o vouă și părinților voștri! Dar voi n'ați luat aminte și nu M'ați ascultat“. (Ieremia 35:12-15).

Profeția de mai sus cu privire la Izraeliți descrie exact modul de a lucra al „creștinătății organizate“, sub conducerea grupelor stăpânitoare, care este în ziua de astăzi așa de clar vădit în aceste organizațiuni ale pământului. Partea stăpânitoare a ierarhiei romano-catolice cu deosebire, precum și preoțimea altor organizațiuni, susțin în mod arogant a servi pe Dumnezeu, însă în realitate au stat în serviciul Diavolului, înșeală milioane de oameni prin procedarea lor și-i induc să creadă că acești factori stăpânitori sau preoții ar fi servii lui Dumnezeu. Intreagă partea conducătoare, și anume ierarhia romano-catolică și conducătorii cari sprijinesc organizațiunea ei, cari au supravegheat și stăpânit „poporul catolic“, a fost cu totul necredincioasă lui Dumnezeu. Cei cinstiți și sinceri ai „poporului catolic“ cari sunt binevoitori față de Dumnezeu, au fost preumbriți prin Ionadabi.

Iehova a făcut pe profetul Ieremia să rostéască și următoarele cuvinte cari se aplică oamenilor de bine: „Da, fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, păzesc porunca pe care le-a dat-o tatăl lor, însă poporul acesta nu M'ascultă!“ „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael: „Iată, voi aduce peste Iuda și peste toți locuitorii Ierusalimului toate nenorocirile, pe cari le-am vestit cu privire la ei, pentru că le-am vorbit și nu M'au ascultat, pentru că i-am chemat și n'au răspuns!“ Și Ieremia a zis casei Recabiților: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael: Pentru că ați ascultat de po-

runcile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile lui și ați făcut tot ce v'a poruncit el; pentru aceasta, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași cari să stea înaintea Mea!“ (Ieremia 35:16-19).

Nota marginală a versetului nouăsprezece sună după Biblia Parallel: „Niciun om dintre urmașii lui Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi nimicit pentru că stea înaintea mea veșnic“. Aceasta este o făgăduință hotărâtă a lui Iehova pentru oamenii de bine cari trăiesc acum pe pământ și cari s'au pus în mod hotărât pe partea Domnului și rămân acolo în credincioșie, că la timpul rânduit vor câștiga mare bogăție și vor sta veșnic ca aprobați înaintea Domnului.

Moise care a fost un tip al „servului ales“ al lui Iehova, Christos Isus, a invitat pe Cheniți dela cari se trag Ionadabii, și a zis: „Vino cu noi, și îți vom face bine“. (Numeri 10:29). Aceasta a preumbrat cum membrii „servului ales“ zic cum următoarele în ziua de astăzi oamenilor de bine: „Veniți cu noi, învățați să cunoașteți pe Iehova și Christos Isus; serviți-l și voi veți primi bine“.

Din drama profetică sau tabloul în care pe lângă Iehu, actorul principal, apare și Ionadab, găsim dovada definitivă pe lângă aceea că Ionadab a fost dușman al religiunii Diavolului numită serviciul lui Baal. Darea de seamă zice: [Iehu] a întâlnit [găsit] pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui. L-a întrebat de sănătate, și i-a zis: „Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta?“ Și Ionadab a răspuns: „Este“... „Dacă este“, a zis

Iehu, „dă-mi mâna“. Ionadab i-a dat mâna. Și Iehu la suit la el în car“. (2 Împărați 10:15).

Ionadab a știut că Iehu era tocmai pe punctul de a aduce la îndeplinire lucrul nimicirii religiunii Diavolului din țară cu care a fost însărcinat de Iehova; el a știut și aceea că acesta a fost un lucru drept și a fost în armonie deplină cu el. În mod asemănător oamenii de bine ai timpului prezent, cari aud despre lucrul pe care-l fac martorii lui Iehova din ordinul Domnului, recunosc că acesta este un lucru drept; ei sunt în armonie deplină cu el și doresc să fie cunoscuți ca unii cari stau pentru acest lucru bun.

Un car reprezintă în mod simbolic o organizațiune. În timp ce Iehu a adus la îndeplinire lucrul lui Iehova, a călătorit într'un car. Acest car reprezintă organizațiunea pământească a lui Iehova din timpul prezent, adică pe „clasa servului“ credincios, rămășița lui Iehova, care lucrează ca „martorii lui Iehova“ sub conducătorul Christos Isus. Iehu a luat pe Ionadab de mână și l-a invitat să se urce în carul său. În aceasta el a reprezentat pe Domnul Isus care dă sprijin tuturor oamenilor de bine cari doresc să se alăture organizațiunii sale. Observați că Iehu a făcut aceasta după ce Ionadab a declarat în mod sincer că este de acord cu Iehu cu inimă și minte, ceea ce însemnă că s'a aflat în simpatie deplină cu Iehu și lucrul său, și că motivele sale au fost dezinteresate întocmai ca cele ale lui Iehu. Prin fapta sa Ionadab și-a descoperit atitudinea pe partea lui Iehova. Aceasta dovedește că cine vrea să primească binecuvântarea Domnului Dumnezeu trebuie să se hotărască el însuși pentru Dumnezeu și împărăția sa și

trebuie să se pună pe partea organizațiunii vizibile a lui Iehova de pe pământ.

Dupăce Iehu a văzut că Ionadab a fost de acord și în simpatie din toată inima cu el și cu lucrarea sa, a spus fără îndoială lui Ionadab ce a avut de gând să facă acum. „Și a zis: Vino cu mine, și vei vedea râvna mea pentru Domnul“. L-a luat astfel în carul său. (2 Impărați 10:16). Iehu nu s'a lăudat cu râvna sa, ci a voit să facă pe Ionadab atent să privească procedarea justă a celui care a făgăduit a face voința lui Dumnezeu. Ceeace a făcut Iehu a făcut cu seriozitate și entuziasm. Cuvintele sale înseamnă că el a fost hotărât să îndeplinească în numele și prin mila Domnului datoria hotărâtă cu care l-a însărcinat Iehova Dumnezeu. Ionadab a însoțit pe Iehu și l-a sprijinit fără îndoială în lucrarea sa prin faptul c'a făcut ce i s'a poruncit sau zis. Faptul că Iehu a întins mâna lui Ionadab, a zis în simbol: „Eu îmi voi în-
trebuița puterea pentru tine și-ți voi da ajutor, sprijin și mângâiere și te voi învăța calea dreaptă de a servi pe Iehova Dumnezeu“. În chip asemănător vorbește Domnul acum oamenilor de bine.

Însoțit de Ionadab Iehu a mers la Samaria unde au fost omorâți membrii ce-au mai rămas din casa lui Ahab. După aceea Iehu a făcut pregătiri pentru nimicirea tuturor conducătorilor religiunii Diavolului din întreg Izraelul. Faptul că Ionadab a fost legat cu Iehu în aducerea la îndeplinire a acestei însărcinări arată că și el a depus prin aceasta mărturie pentru Iehova și împotriva Diavolului. Aceasta ilustrează felul de a lucra al Ionadabilor cari astăzi mărturisesc cu îndrăzneală și curagios pentru numele lui Iehova Dumnezeu și pentru împărăția sa. Iehu a între-

buițat viclenie de război pentru a strânge pe toți preoții lui Baal și adoratorii Diavolului într'un loc și acolo să-i ucidă. „Apoi a strâns tot poporul, și le-a zis: „Ahab a slujit puțin lui Baal, Iehu însă îi va sluji mult. Acum chemați la mine pe toți proorocii lui Baal, pe toți slujitorii lui și pe toți preoții lui, fără să lipsească unul, căci vreau să aduc o mare jertfă lui Baal: oricine va lipsi va muri“. Iehu lucra cu viclenie, ca să omoare pe toți slujitorii lui Baal. Iehu a zis: „Sfințiți o adunare de sărbătoare în cinstea lui Baal!“ Și au vestit-o. A trimes soli în tot Izraelul. Și au venit toți slujitorii lui Baal“.

„N'a fost unul care să nu fi venit. Au intrat în templul lui Baal așa încât templul lui Baal s'a umplut dela un capăt până la celalt. Iehu a zis celui ce păzea odaia cu veșmintele: „Scoate veșminte pentru toți slujitorii lui Baal“. Și omul acela a scos veșminte pentru ei. Atunci Iehu a venit în templul lui Baal cu Ionadab, fiul lui Recab, și a zis slujitorilor lui Baal: „Căutați și vedeți să nu fie niciun slujitor al Domnului aici, ci să fie numai slujitori de ai lui Baal“. Și au intrat să aducă jertfă și arderi de tot. Iehu puse afară optzeci de oameni, și le zisesse: „Cine va lăsa să scape vreunul din oamenii pe cari-i dau pe mâna voastră, va răspunde de viața lui cu a sa“. Când au isprăvit de adus arderile de tot, Iehu a zis alergătorilor și căpeteniilor: Intrați și loviți-i: unul să nu lase. Și i-au lovit cu ascuțișul săbiei. Alergătorii și căpeteniile i-au aruncat acolo, și s'au dus până la odaia din fund a templului lui Baal. Au scos afară stâlpii Astarteei din casa lui Baal, și i-au ars. Au dărâmat stâlpul lui Baal, au dărâmat și templul lui Baal, și l-au prefăcut într'o hazna de gunoi, până în

ziua de azi [ziua când a fost scrisă profeția]. Iehu a nimicit pe Baal din mijlocul lui Izrael". (2 Impărați 10:18-28.

Faptul că Iehova Dumnezeu a însărcinat pe Iehu să stârpească serviciul lui Baal arată că religionea Diavolului este o urâciune în ochii săi. Aceasta preumbrește că fățarnicia practică în numele Domnului de către ierarhia romano-catolică și alți reprezentanți ai religiei este o mare urâciune în ochii lui Iehova. Ionadab a însoțit pe Iehu în casa lui Baal și prin aceasta a mărturisit că a dușmănit adorațiunea Diavolului și s'a aflat pe partea lui Iehova. Așa stă lucrul și astăzi cu oamenii de bine. Ori la ce uniune bisericească ați aparținut mai demult, uniți-vă acum pe față cu martorii lui Iehova, ajutați-le și sprijiniți-i în lucrarea lor. Ionadabii sau oameni de bine mărturisesc prin aceasta înaintea poporului că ei sunt împotriva religiei fățarnice sau diavolești așa cum este practică de așa-zisa „creștinătate organizată“, și că ei stau pe partea lui Iehova și a împărăției sale.

Există multe alte scripturi cari sprijinesc pe deplin această concluziune. Iehova și Regele său Christos Isus oferă acum clasei Ionadab o ocazie să-și dovedească devotamentul față de împărăția dreptății prin aceea că se unesc cu martorii lui Iehova la transmiterea mărturiei, și sprijinesc cu energie în mod financiar și moral această lucrare a publicării și vestirii mesajului împărăției. Această evanghelie sau această veste bună a împărăției trebuie dusă oamenilor în ascultare față de poruncile Domnului, și este privilegiul și datoria clasei Ionadab să ieie parte la înmănarea acestui mesaj glorios.

Iehu a invitat pe toți închinătorii lui Baal sau al

Diavolului să se facă cunoscuți în mod clar ei înșiși, ei au făcut aceasta prin îmbrăcarea anumitor haine. O haină (sau un veșmânt) este simbolul pentru face-re de cunoscut. Pentru a face pe oamenii respectivi ușor de cunoscut, Iehu a zis : „Scoate veșminte pentru toți slujitorii lui Baal“. Toți ceilalți au fost scoși afară din templul lui Baal. Aceasta înseamnă în simbol că între oameni se va face o despărțire, așa încât se va vedea la toți pe care parte stau, dacă stau pe partea Diavolului sau pe partea lui Iehova sau a împărăției sale. Servii lui Iehova au primit acum poruncă să vestească adevărul și să invite pe toți cei ce sunt împotriva mesajului împărăției să îmbrace hainele sau veșmintele corespunzătoare care-i fac cunoscuți și să se declare în felul acesta împotriva împărăției lui Dumnezeu. Cine însă se asociază cu unșii Domnului în ducerea mărturiei pentru numele său și se desparte de reprezentanții fățarnici ai religiei, arată prin aceasta de asemenea unde stă. Cu o altă ocazie a făcut și Ilie pe adoratorii Diavolului să se facă ei înșiși cunoscuți ; el a vorbit cam în felul următor : „Dacă Iehova este Atotputernicul Dumnezeu, mergeți după el ; dar dacă Diavolul este dumnezeul vostru, mergeți după el“. (1 Impărați 18:21). Aceasta este în armonie exactă cu procedarea lui Iehu și arată că Dumnezeu aduce în timpul prezent împrejurări prin cari oamenii sunt hotărâți să ieie atitudinea lor sau pe partea Diavolului sau pe partea Domnului, și astfel să se marcheze ei înșiși. Există multe tablouri profetice în Scriptură cari fac o aluziune la o despărțire a oamenilor, și din toate exemplele acestea reiese că Dumnezeu câștigă pe seama oamenilor o ocazie să

câștigate cunoștință ca să fie capabili să hotărască ei înșiși cui voiesc să-i servească.

Să se înțeleagă limpede că Iehova Dumnezeu nu încearcă să salveze oameni! El n'a împărțit niciunei societăți sau cete de oameni de pe pământ însărcinarea să se ostenească să salveze oameni. Dumnezeu nu se ocupă cu încercări zadarnice; el împlinește scopul său conform voinței sale. Iehova are pregătite bogății și binecuvântări din belșug pentru aceia cari îl servesc. El se îngrijește de aceea ca oamenii să fie făcuți atenți asupra adevărului pentruca printr-o cunoștință a lui să poată judeca și hotări ei înșiși dacă voiesc să servească pe Dumnezeu și să primească binecuvântările sale sau dacă preferă să servească oameni egoiști cari sunt stăpâniți și conduși de Diavolul. Oamenii cari arată credință în Dumnezeu și în Christos ca Răscumpărătorul omului și-și dovedesc apoi credințioșia prin aceea că vorbesc cu îndrăzneală altora despre aceasta, primesc binecuvântările Domnului. Unii ca aceștia se bucură de a vesti adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și al împărăției sale semenilor lor. Din acest motiv trimite Dumnezeu adevărul oamenilor prin faptul că trimite pe martorii lui prin întregă țara ca să vorbească despre numele și împărăția lui. El oferă în felul acesta oamenilor de bine posibilitatea și privilegiul să se unească cu martorii săi unși în vestirea mesajului său al adevărului și să lucreze înțelept prin aceea că se hotărască pe cine voiesc să servească. Drama profetică despre Iehu și Ionadab este prin urmare o reprezentare clară a oamenilor de bine cari trăiesc acuma pe pământ și cari se pun pe partea lui Dumnezeu și a împărăției sale, și în unire cu martorii lui Iehova duc aceste adevăruri poporului.

„UN SEMN PE FRUNTE“

Lui Iehova i-a plăcut să facă de recunoscut și să descrie și prin alți profeti poporul său de bine care trăiește acuma pe pământ. Organizațiunea cerească invizibilă a lui Iehova lucrează în armonie deplină împreună cu membrii organizațiunii sale pământești. Partea invizibilă sau cerească a organizațiunii sale are conducerea. În profetia lui Ezechiel apare o dramă profetică sau un tablou profetic care arată conlucrarea armonioasă a părții cerești a organizațiunii lui Dumnezeu cu cea de pe pământ; ea descoperă în acelaș timp felul cum sunt învățați și despărțiți oamenii. Profetia cuprinsă în capitolul al nouălea al lui Ezechiel — sprijinită pe deplin de alte profetii — arată lucrul de despărțire care are loc cu puțin timp înainte de războiul zilei cele mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, numit într'alt loc și „Armagedon“, și face cunoscut limpede clasa oamenilor binevoitori.

Christos Isus este puternicul executor al sentinței lui Iehova care conduce oștirile cerești în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic și execută sentința lui Iehova împotriva organizațiunii lui Satan. În profetia lui Ezechiel amintită mai sus citim următoarele cuvinte: „Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: „Aproiați-vă voi cari trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicare în mână!“ (Ezechiel 9:1). În conformitate cu acest ordin oastea invizibilă a lui Iehova trebuie să facă pregătiri pentru lupta finală. Acestei oștiri invizibile a Domnului i se poruncește să se apropie, fiecare cu o unealtă de nimicare în mână. Ezechiel a văzut în vedenie apropiindu-se șase creaturi: „Și iată că au venit șase

oameni de pe drumul porții de sus dinspre miez-noapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. Au venit și au stat lângă altarul de aramă". (Ezechiel 9:2).

Șase este un număr simbolic care în Scriptură este întrebuințat pentru a reprezenta starea incompletă, în timp ce numărul șapte reprezintă deplinătate. Organizațiunea lui Iehova este o unitate deplină. În această dramă cei „șase oameni” reprezintă partea invizibilă sau cerească a organizațiunii lui Dumnezeu, și omul îmbrăcat într-o haină de in cu o călimară la brâu reprezintă pe clasa „servului credincios” de pe pământ, partea vizibilă a organizațiunii lui Dumnezeu care stă sub conducerea Domnului Isus Christos. Cei șase oameni reprezintă partea cerească, și omul cel singur partea pământească; împreună reprezintă întreagă organizațiunea deplină. Partea pământească a organizațiunii lui Dumnezeu a primit porunca să deie mărturie despre Iehova și împărăția sa și să vestească adevărul. Clasa „servului credincios” de pe pământ este asemănată cu o mireasă care este îndobitită pentru bărbatul ei; noi cetim în Scriptură despre ea: „Și i s'a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat”. (Inul subțire sunt laptele neprihănite ale sfinților). (Apocalips 19:8) Omul îmbrăcat în in cu călimara la brâu reprezintă pe întreaga clasă rămășiței sau a servului, adică pe martorii lui Iehova. Ambele părți ale organizațiunii Domnului lucrează în armonie exactă împreună. Partea invizibilă îndeplinește execuțiunea celor nelegiuiți, în timp ce partea vizibilă sau pământească vestește mesajul adevărului pentru creațiile cu judecată să se poată

pune pe o parte sau pe cealaltă înainte de executarea judecății. Mai întâiu trebuie făcut lucrul vestirii, și după ce se va termina, partea invizibilă a organizațiunii lui Iehova va executa pe aceia cari se află pe partea Diavolului în organizațiunea lui nelegiuită.

Religiunea este o parte nedespărțită a organizațiunii lui Satan. Din zilele lui Nimrod Diavolul a adus prin religiune ocară asupra numelui lui Iehova și a înșelat pe oameni și i-a întors dela Dumnezeu. Poporul a cugetat în genere că organizațiunile religioase se compun din oameni cari adoară pe Dumnezeu, în realitate însă aceste așa zise organizațiuni „religioase” au un caracter politic deoarece caută să câștige și să exerciteze stăpânirea peste popoarele pământului. Mulți oameni de bine se află sub tirania acestor sisteme așa zise „religioase”; băgând frica în ei, au fost îndemnați să sprijinească astfel de organizațiuni nedrepte, fățarnice. Întreagă organizațiunea pământului este reprezentată în mod simbolic printr-o „cetate” pe care Dumnezeu o va nimici în Armagedon. Înainte de această nimicire Iehova dă poruncă martorilor săi, vestitorilor, adică „omului cu călimara la brâu”, să facă o lucrare. Această poruncă sună: Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturor urărilor, cari se săvârșesc acolo”. (Ezechiel 9:4).

Fățărnicia sau închinarea la Diavolul este o uridune înaintea lui Iehova. Milioane de oameni binevoitori cari văd lucrurile uricioase, nedrepte și nelegiuite cari se întâmplă în sistemele bisericesti în numele lui Dumnezeu și al lui Christos, se află sub puterea părții conducătoare a acestor organizațiuni re-

ligioase, și anume a ierarhiei romano-catolice. Acești oameni de bine sunt simbolizați prin aceia „cari suspină și gem din pricina tuturor uriciunilor, cari se săvârșesc acolo“.

Este voința lui Iehova ca acești oameni de bine să primească o ocazie să afle adevărul. Fruntea unui om reprezintă în mod figurativ sediul inteligenței. De aceea dacă trebuie făcut „un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem“, aceasta înseamnă că la astfel de oameni li se va da o înțelegere limpede a adevărului scopului divin. Această datorie este împărțită acum martorilor lui Iehova și prin mila lui Dumnezeu ei o împlinesc prin faptul că merg din casă în casă și informează pe popor despre scopul lui Dumnezeu. În acest scop martorii lui Iehova au publicat un mare număr de scrieri cari lămuresc Biblia și le înmânează zilnic aceloră cari doresc să primească „semnul pe fruntea lor“: celor smeriți și celor ce se lasă să fie învățați și caută cunoștință, oamenilor de bine numiți și Ionadabi, cari primesc o cunoștință a adevărului și astfel sunt marcați pe frunte. Aceștia se fac cunoscuți prin aceea că se asociază cu partea vizibilă a organizației lui Dumnezeu, se unesc cu martorii lui Iehova și dau împreună cu ei mărturie înaintea altora.

La timpul rânduit al lui Dumnezeu acest lucru al mărturiei, adică lucrul însemnării frunților aceloră cari doresc adevărul, va fi terminat. Cuvintele profetului vorbesc despre aceasta: „Și iată că omul cel îmbrăcat în haina de în, și care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns: „Am făcut tot ce mi-ai poruncit!“ (Ezechiel 9:11).

Aceasta este în armonie perfectă cu cuvintele lui

Isus, care a poruncit ca „evanghelia aceasta a împărăției să fie propovăduită la toate națiunile spre mărturie“, după care va veni apoi sfârșitul. Acest sfârșit va fi un timp de necaz cum n'a mai cunoscut vreodată lumea (Matei 24:14, 21). Îndatăce lucrul mărturiei va fi făcut și va fi terminat prin aceia cari sunt reprezentați ca „omul îmbrăcat în in cu o călimară la brâu“, va urma lucrul care în profecție este reprezentat prin cei „șase oameni“ (aceasta este partea cerească a organizației lui Dumnezeu). Acestei cete invizibile Domnul Isus îi dă porunca auzită de profet și raportată în cuvintele următoare: „Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: „Treceți după el în cetate, și loviți: ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din ceiace au semnul pe frunte! Incepeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!“ Ei au început cu bătrânii, cari erau înaintea Templului“ (Ezechiel 9:5, 6). Din aceasta reiese că executorul sentinței lui Dumnezeu va ucide pe toți, afară de cei ce poartă semnul pe frunte. El începe cu „bătrânii“, adică cu cei înalți cari exercitează puterea stăpânitoare asupra organizației. Numai acela care este însemnat pe frunte, va fi cruțat. Aceasta pare a se referi la începutul Armagedonului, războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic: „Și El le-a zis: „Spurcați camera, și umpleți curțile cu morți!... Ieșiți...“ Ei au ieșit, și au început să ucidă în cetate“ (Ezechiel 9:7).

Această parte a profecției arată un mare lucru deucidere și aceea că cine stă pe partea Diavolului și a organizației sale nu va fi cruțat, ci va fi nimicit. „Îi voi sfârșina pe unii de alții, pe părinți și pe fii la-

laltă, zice Domnul. „Nu-i voi cruța, nu voi avea milă de ei, nu Mă voi îndura de ei, nimic nu Mă va împiedeca să-i nimicesc” (Ieremia 13:14).

Clasa Ionadab este „însemnată” pe frunte și ascultă pe Domnul. El îi va ocroti și cruța în decursul Armaghedonului. O explicare amănunțită a acestei profeții a lui Ezechiel este cuprinsă în cartea „Justificare”, volumul I, pagina 94, în englezește.

NOE ȘI FAMILIA SA

Un alt tablou din Biblie care arată la oamenii de bine este „Noe și familia sa”. În zilele lui Noe oamenii de pe pământ au fost extrem de stricați, și de aceea Iehova a făcut cunoscut scopul său lui Noe de a nimici creaturile pământului. El a însărcinat pe Noe să construiască o corabie care să-i deie ocrotire lui și familiei sale în timpul marelui potop (Geneza 6:1-17). Acea nimicare mare care a venit prin potop peste pământ, a fost un tablou profetic al nimicirii organizațiunii rele a Diavolului care stăpânește pământul (Matei 24:37-39); Luca 17:26, 27). Arca construită de Noe a reprezentat singurul loc în care găsesc siguranță aceia cari servesc pe Dumnezeu, și anume organizațiunea lui Dumnezeu. Satan și îngerii lui au fost autorii nelegiuirii acelor zile fiindcă au amăgit și înșelat pe semenii lor. Despre aceasta se găsește o explicare amănunțită în grosura *Ingeri*.

Diavolul a întrebuințat în primul rând religiunea pentru a înșela pe popor. Dacă amintim prin urmare aici sistemele religioase, aceasta se face pentru ca cei ce iubesc dreptatea să poată înțelege și aprecia adevărul prezent.

Fiecare organizațiune religioasă care a existat vreodată, începând cu Nimrod (Geneza 10:8-10), a fost înșelată de Satan și a fost întrebuințată de el pentru scopurile sale. Exemplul cel mai cunoscut pentru aceasta este ierarhia romano-catolică. Făcându-se sub numele lui Dumnezeu și al lui Christos, această organizațiune este întrebuințată de Satan pentru a înșela milioane de oameni care voesc să facă ce este drept însă sunt ținuti în neștiință despre hotărîrea lui Iehova. Ierarhia romano-catolică este dușmanul vizibil cel mai tare pe care-l au martorii lui Iehova pe pământ, și această organizațiune se străduiește în mod disperat să țină pe oameni în neștiință despre adevăr. Aceasta este o dovadă conchizitoare că ierarhia romano-catolică este organizațiunea lui Satan în care a ademenit și a prins mulți oameni buni pe care voeste să-i țină în robie și departe de Dumnezeu. În acelaș fel a ținut Satan pe mulți oameni în bisericile protestante sub domnia preoților. Tot așa s'a întâmplat și în zilele lui Noe, când Satan a prins pe „fiii lui Dumnezeu” în cursa sa (Geneza 6:1, 2). Faptul că preoțimea merge mână în mână cu grupele politice și financiare ale lumii, care se află cu totul sub conducerea lui Satan, este o dovadă conchizitoare că ea a căzut în cursa lui Satan și că el o întrebuințează pentru scopurile sale. Atât catolicii cât și protestanții predică oamenilor că iubiții lor care au murit sunt vii și conștienți sau în purgatoriu sau în iad. Aceasta a fost în fond prima minciună a lui Satan pe care a spus-o omului (Geneza 3:4; Ioan 8:44). Mulți oameni buni au fost induși să creadă că prietenii lor care au murit sufăr în purgatoriu și ar putea fi ușurați acum dacă ar pune pe preoți să facă

rugăciuni pentru ei. Toate înşelăciunile acestea îşi trag origina de la Satan şi ele sunt practicate de el şi de ceata sa de blestemaţi. Satan ştie acum că el numai foarte puţin timp mai are până când va izbucni lupta Armaghedonului, şi el se grăbeşte să împingă pe toţi oamenii în cursa spiritismului sau demonismului şi astfel să-i întoarcă împotriva lui Dumnezeu; şi din acest motiv se poate vedea astăzi pretutindeni cum merg oamenii cu grămada la spiritism şi la medii spiritiste. Toţi însă care urmează conducerea lui Satan şi a aliaţilor săi răi vor muri în Armaghedon.

ADEVĂR IMPORTANT

Care adevăr este de cea mai mare importanţă pentru toţi aceia cari doresc să câştige şi să aibă încontinuu favoarea lui Iehova Dumnezeu? Este adevărul acesta: că există numai un singur loc unde este siguranţă, şi aceasta înseamnă a fi şi a rămânea în organizaţiunea lui Iehova Dumnezeu. „Fiţi liniştiţi, şi recunoaşteţi, că eu sunt Dumnezeu, înalt între popoare, înalt pe pământ! Iehova, Dumnezeul oştirilor, este cu noi, scăparea noastră este Dumnezeul lui Iacob“ (Psalm 46:10, 11). Tot ce se împotrivesc lui Iehova Dumnezeu va fi la urmă nimic. Iată câteva exemple:

Lucifer a ştiut că Iehova este Dumnezeul Cel Atotputernic şi că el, Lucifer, a fost dator să-l asculte. El a fost în organizaţiunea lui Dumnezeu însă a părăsit-o de bunăvoie, s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu şi a tras cu sine o ceată de îngeri care-i erau supuşi. Această părăsire a organizaţiunii lui Dumnezeu înseamnă peirea lor. Iehova s'a arătat faţă de ei în-

delung-răbdător prin aceea c'a permis lui Satan şi cetei sale blestemate să trăiască mai departe şi să-şi arate răutatea lor până când soseşte timpul rânduit al lui Dumnezeu ca să-i execute. Ceeace a accentuat Dumnezeu în Cuvântul său cu privire la această ceată nelegiuită serveşte întregii creaţiuni inteligente ca avertisment.

Fiecare creatură care a fost luată odată în organizaţiunea lui Dumnezeu şi care îşi neglijează privilegiul şi se poartă cu indiferenţă, se expune pe sine atacurilor subtile ale duşmanului. Dacă această creatură cedează apoi influenţei duşmanului, se întoarce de la organizaţiunea lui Dumnezeu şi după aceea devine în adins potrivnicul ei, aceasta înseamnă nimicirea ei sigură. Păcatul cu voinţa este călcarea legii lui Dumnezeu cu ştiinţa. Aceasta este răutate, şi Dumnezeu va nimici pe toţi cei răi (Psalm 145:20).

Saul este un alt exemplu al acelor cari au fost luaţi odată în organizaţiunea lui Dumnezeu şi care după aceea cad (1 Samuel 9:15-17; 15:22-26). Iuda este un alt exemplu al acelor ce-au aparţinut odată organizaţiunii lui Dumnezeu, care devin însă îndărătnici, cad victime violenţelor lui Satan, apoi se întorc de bună voie de la Dumnezeu şi i se împotrivesc, şi a căror nimicire este sigură. Aceasta este soarta „omului păcatului“ sau a „fiului pierzării“ (2 Tesaloniceni 2:3-9). Aceştia au fost odată în adevăr, în favoarea lui Dumnezeu şi în organizaţiunea sa, însă din cauza egoismului lor au căzut de la Dumnezeu şi de aceea vor fi nimiciţi. Apostolul Petru a zis cu privire la aceştia: „Căci dacă, după ce au fugit de neorăţeniile lumii prin cunoştinţa deplină a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Christos, iarăşi s'au în-

curcat în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă a ajuns mai rea decât cea dintâi. Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut deplin calea dreptății, decât după ce au cunoscut-o deplin, să se întoarcă dela sfânta poruncă incredințată lor" (2 Petru 2:20, 21). Izrael ca națiune a fost organizațiunea tipică a lui Dumnezeu și s'a bucurat de favoarea și ocrotirea sa, însă a devenit necredincioasă, s'a dat dracului și de aceea a fost nimicită. În acelaș fel a început „creștinătatea“ sau „creștinismul“ cu scopul bine pronunțat de a servi pe Dumnezeu, însă conducătorii s'au întors dela Dumnezeu și dela Christos și au dat mâna cu organizațiunea Diavolului, și de aceea trebuie să sufere nimicire în Armaghedon.

SIGURANȚĂ

Unde poate fi găsită siguranța? Și cine sunt aceia cari găsesc un astfel de adăpost sigur? Nimicirea lumii din zilele lui Noe prin potop a preumbrit nimicirea lumii prezente în Armaghedon. Deoarece Noe a fost devotat lui Iehova, și și-a menținut integritatea sa față de Dumnezeu și a rămas credincios, a fost drept în ochii lui Iehova. La porunca lui Dumnezeu Noe a construit corabia care a slujit ca un loc de scăpare și ocrotire a lui Noe și a celor asociați cu el. Aceasta a preumbrit că singurul loc de scăpare în decursul celui mai mare necaz al tuturor timpurilor se găsește în organizațiunea lui Iehova. Corabia pe care a zidit-o Noe la porunca lui Dumnezeu, este așa dar un tablou al organizațiunii lui Iehova, și în mod simbolic zice tuturor creaturilor inteligente: Organizațiunea lui Iehova este singurul loc de scăpare.

Potopul a adus mare necaz peste lume. Armaghedonul va aduce cel mai mare necaz și suferință (Matei 24:21, 22). În necazul Armaghedonului potrivnicii lui Dumnezeu nu vor găsi nici o cale de scăpare și și niciun adăpost (Ieremia 25:33-35). Faptul că se numesc creștini sau după numele lui Christos nu le va furniza niciun adăpost. Din zilele lui Enos s'au numit oamenii în mod fățarnic după numele lui Dumnezeu, însă aceasta nu este altceva decât o batjocură (Geneza 4:26). Dumnezeu însă nu poate fi batjocorit fără pedeapsă. (Galateni 6:7). Toți cari se împotrivesc martorilor lui Iehova în darea mărturie cu privire la împărăția lui Dumnezeu vor fi nimiciți, și în aceștia sunt cuprinși și „omul păcatului“ „fiul pierzării“. Nefilim-ii (Geneza 6:4), cari s'au răsculat împreună cu Satan, vor fi nimiciți împreună cu el în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic (Vezi „Justificare“, volumul doi, pagina 311, în englezește). „Fiii lui Dumnezeu“ cari au fost neascultători și au părăsit organizațiunea lui Dumnezeu în zilele lui Noe, au fost întemnițați pentru un lung timp (1 Petru 3:19, 20). Ei trăesc încă, și se pare că pedeapsa lor se va sfârși cam în timpul Armaghedonului. Acela din ceata aceasta care se va întoarce iarăși la dreptate va fi salvat și restatornicit.

CEATA IONADAB

Martorul lui Dumnezeu Noe, „propovăduitorul dreptății“, a prefigurat pe rămășița credincioasă care este acuma pe pământ. Persoanele cari au fost în corabie cu Noe prefigurează pe ceata Ionadab care se asociază acuma pe pământ cu organizațiunea lui Dum-

nezeu. Acestora le este făgăduit că vor fi cruțați în ziua mâniei lui Iehova dacă vor împlini condițiunile următoare (Țefania 2:3). Condițiunile sînt că ei trebuie să se asocieze cu organizațiunea Domnului, să rămână în ea și să servească statornic pe Dumnezeu, să lucreze în armonie cu martorii lui Iehova și să refuze să facă vreun compromis cu lumea. Orice încercare de a rămânea în organizațiunea sau în „carul” Domnului și de a sprijini în același timp lumea rea, chiar și numai prin dorința neînțeleaptă de a o îndrepta, va fi dezaastroasă. Organizațiunea lui Iehova este singurul loc de siguranță și cine s’a refugiat odată în acest adăpost însă după aceea îl părăsește de bună voie, merge la peire sigură. Cei ce aparțin clasei Ionadab trebuie să continue să studieze cu credință hotărîrile lui Dumnezeu care sînt cuprinse în Cuvîntul său, prin urmare publicarea Cuvîntului Domnului se face spre folosul lor. Ei trebuie să arate iubirea lor pentru Dumnezeu prin aceea că păzesc poruncile sale. Spre folosul clasei templului cît și spre folosul acelor cari s’au suit la ei în carul Domnului, a tras Domnul acum perdelele și permite ca lumina sa să lumineze în fața acelor care-i sînt devotați, și le permite să vadă lucrurile care se vor întîmpla în curînd și să înțeleagă însemnarea întîmplărilor care au avut loc în decursul celor șase mii de ani trecuți. Adevărul care în această vedenie se arată ca fiind de mai mare importanță decît toate celelalte, este acesta: Iehova, Dumnezeu Cel Atotputernic, este Dătătorul vieții, și el va păzi pe aceia care-l iubesc și-l ascultă și care rămân totdeauna credincioși organizațiunii sale, și’n tot timpul arată o iubire neschimbată și nepriitoare pentru Iehova. Incercarea hotărîtoare a în-

tregii creațiuni inteligente a sosit. De aceea fiecare să fie avertizat și să se păzească. „Iehova este în templul lui cel sfînt; tacă tot pămîntul înaintea lui” (Habacuc 2:20).

Cine voințe să cunoască calea cea adevărată trebuie să refuze de a urma învățăturile oamenilor. Iehova Dumnezeu și Christos Isus sînt învățătorii adevărați ai tuturor acelor cari iubesc dreptatea și cari doresc să cunoască adevărul. (Isaia 30:20). Oameni egoiști cari se însărcinează de a vesti învățături în cari găsesc plăcere ei înșiși, au căzut victime influenței viclene și înșelătoare a lui Satan și așa au fost îndemnați să înlocuiască adevărul cuvîntului lui Dumnezeu cu presupunerile și învățăturile false ale lor. În modul acesta sînt înșelați mulți oameni sinceri. Dacă cineva dorește să primească bogăția lui Iehova, atunci trebuie să câștige o cunoștință a adevărului, și aceasta nu poate fi câștigată decît printr’un studiu sîrguincios al Cuvîntului lui Dumnezeu și prin mijlocul de ajutor prevăzut de Dumnezeu. Este privilegiul și datoria tuturor oamenilor de bine să se străduiască să câștige această cunoștință.

GETĂȚI DE SCĂPARE

Oamenii de bine numiți și „Ionadabi” se vor interesa acum în mod deosebit pentru îngrijirea plină de îndurare a lui Dumnezeu în ceea ce privește „cetățile de scăpare” amintite în Scriptură. Cetățile de scăpare reprezintă de fapt scutul pe care l-a prevăzut Dumnezeu pentru anumiți oameni în decursul timpului Armagedonului. Moise a fost un tip al lui Christos Isus; el a fost cel dintîiu care a primit învățătură

dela Iehova cu privire la cetățile de scăpare, mai târziu Moise a informat și poporul despre ele : „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis : „Vorbește copiilor lui Izrael și spune-le : „Când veți trece Jordanul și veți intra în țara Canaanului, să vă alegeți niște cetăți cari să vă fie cetăți de scăpare, unde să poată scăpa ucigașul care va omori pe cineva fără voie. Aceste cetăți să vă slujească drept cetăți de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui, pentruca ucigașul să nu fie omorât înainte de a se înfățișa în fața adunării ca să fie judecat“ (Numeri 35:9-12).

Din porunca lui Iehova Moise a adus această chestiune la cunoștința Izraeliților cu puțin timp înainte de intrarea în țara Canaanului (Deuteronomul 1:1-3). Iehova a luat măsuri pentru șase cetăți de scăpare (Numeri 35:6). Numărul șase este un simbol pentru stare incompletă sau pentru imperfecțiune și se referă la îngrijirea Domnului pentru oameni în decursul timpului când stăpânesc stări imperfecte pe pământ. Cuvântul „scăpare“ cum este întrebuințat în acest text descrie un loc sau stare a ocrotirii sau păzirii. Uciderea unui om printr'un altul înseamnă călcarea legământului veșnic al lui Dumnezeu în privința sfinteniei vieții (Geneza 9:4-16). Pentru un om care a ucis pe seamănul său printr'o întâmplare nenorocită sau din greșală, Dumnezeu a prevăzut cetățile de scăpare pentruca ucigașul să se poată refugia într'o astfel de cetate (sau cetăți), ca să găsească acolo ocrotire în anumite condițiuni, și să fie sigur dinaintea răzbunătorului sau răzbunătorului sângelui până după trecerea unui anumit timp. Aceasta arată clar ce rațional este de a conchide că Dumnezeu a prevăzut un loc sau o stare de siguranță pentru oa-

menii de bine de pe pământ, pentruca să găsească ocrotire în decursul timpului nimicirii universale în Armaghedon. Acest mare necaz vine peste națiuni pentrucă au călcat legământul veșnic.

În urma hotărârilor legii, aceste cetăți de scăpare urma să servească de ocrotire acelorora, care au ucis pe cineva din greșală, fără să fi avut intențiunea. „Aceste șase cetăți să fie cetăți de scăpare pentru copiii lui Izrael, pentru străin și pentru cei ce locuiesc în mijlocul vostru ; acolo va putea scăpa orice om, care va ucide pe cineva fără voie“ (4 Moise 35:15). Ce este a se înțelege sub cuvintele : „orice om, care va ucide pe cineva fără voie?“ Organizațiunea lui Satan de pe pământ intenționat și cu voia a călcat legământul veșnic, întrucât în mod răuvoitor și intenționat a nimicit fapte omenești. Pentru aceasta Dumnezeu declară prin gura profetului său că a hotărât să măture de pe pământ organizațiunea oficială a lui Satan din pricina călcării legământului vecinic. „Țara a fost apurată de locuitorii ei ; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel vecinic. De aceea mănâncă blestemul țara, și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiurilor lor ; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei“ (Isaia 24:5,6). Grupările politice și comerciale ale organizațiunei vizibile a lui Satan, în mod preugetat au plănuit și au pus în aplicare războaie grozave, în care sângele oamenilor nevinovați curgea riuri. Elementul religios al „Creștinătății“, îndeosebi preoțimea, a sfinit războiul acesta, și în mod hulitor de Dumnezeu au declarat că aceste războaie se întâmplă din voia lui Dumnezeu. Toți acești ucigași preugetați vor fi nimiciți în Armaghedon.

Pe de altă parte există oameni pe pământ, îndeosebi în țările „creștinătății“, cari au lucrat în interesul sistemelor comerciale și politice de apăsare și le-au protejat ; au servit în armate și flote și pe lângă aceasta au ucis oameni ; mai departe au apărat sistemele comerciale și politice asupra poporului, și erau în strânsă legătură cu sistemul religios, cari au sfințit războiul și din pricina tuturor acestora, oamenii aceștia sunt complici în crima călcării legământului vecinic. Mai departe alți membrii a „brațului de fer“ din poliție au contribuit la persecutarea urmașilor credincioși ai lui Isus Christos și au combătut pe aceia, cari sserve pe Dumnezeu. În cursul războiului mondial, mulți s'au făcut vinovați de astfel de crime, îndeosebi prin persecutarea poporului lui Dumnezeu ; totuși ei n'au făcut aceasta din răutate, ci din neștiință despre aceea că prin aceasta au violat legea lui Dumnezeu.

Elementele domnitoare în Izrael s'au făcut vinovate chiar de acele nelegiuiri, cari au fost enumerate în aliniatul anterior, și Isus le-a zis : „Ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, dela sângele neprimitorului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-a omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta“ (Matei 23:35, 36). Elementul sângeros domnitor al națiunii Izrael, care a conspirat îndeosebi să asuprească și să ucidă pe servii lui Dumnezeu și în general a asuprit și a omorât pe oamenii slabi și dezarmați, a fost lovit de urgia lui Dumnezeu. Pedepsa aceea groaznică a urmat cu puțin după răstignirea lui Isus, și l'otru plin de spirit sfânt, vorbind despre nenorocirea viitoare,

a vorbit către Izraeliți : „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos“ (Fapte 2:40).

Poporul lui Dumnezeu a fost în mare măsură persecutat în țările „creștinătății“, și sunt vinovați de sânge toți aceia, cari au luat parte la persecuțiunile acestea nelegiuite intenționat. Alții deasemenea au luat parte la ea din neștiință. „Creștinătatea“ îndeosebi partea ei oficială, susține cu lăudăroșie că face voia lui Dumnezeu ; dar în același timp se face vinovată de multe crime vădite și groaznice. Profetul lui Iehova face indicație la aceasta când spune : „Vai de cetatea aceea credincioasă [pretinsă], cum a ajuns o curvă ! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, și acuma e plină de ucigași ! Argintul tău s'a prefăcut în zgură, și vinul tău cel ales a fost amestecat cu apă. Mai marii tăi sunt răzvrățiți și părtași cu hoții, toți iubesc mita și aleargă după plată ; orfanului nu-i fac dreptate, și pricina văduvei n'ajunge până la ei. Deaceia iată ce zice Domnul, Dumnezeul oștirilor, Puternicul lui Izrael : Ah ! voi cere socoteala protivnicilor mei, și mă voi răzbuna pe vrăjmașii mei“ (Isaia 1:21-24). Preoțimea, îndeosebi ierarhia romano-catolică a fost în coînțelegere secretă cu marii răufăcători ai comerțului și a politicii la jefuirea și asuprirea poporului ; și profetia citată mai sus se potrivește asupra lor, deoarece chiar ei sunt aceia, cari afirmă că sunt împărăția lui Dumnezeu. Din nou spune profetul lui Dumnezeu :

„Căci eu aud niște șipete ca ale unei femei în chinurile nașterii, șipete de durere ca la cea dintâi facere. Este glasul fiicei Sionului, care suspină și întinde mâinile, zicând : Nenorocita de mine ! Mor din pricina ucigașilor“ (Jer. 4:31). „Ceilalți au pus mâna

pe robi și-au bătut joc de ei, și i-au omorât. Când a auzit împăratul, s'a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia, și le-a ars cetatea" (Matei 22:6, 7). Atât între iudei, cât și între creștini au fost oameni, cari nu au aprobat nelegiuirile; dar cari din pricina împrejurărilor au fost nevoiți să ia parte la aceste cel puțin într'un oarecare grad, și să protejeze pe răufăcători; și din pricina aceasta oamenii aceștia fac parte, din clasa aceea, care în neștiință sau din greșală s'au făcut vinovați de vărsare de sânge.

Cei ce în neștiință sau din greșală au ajutat răufăcătorilor, trebuie să aibă o oarecare cale de scăpare, căci altfel în strămoșirea cea mare a bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, vor trebui să cadă. Iehova în bunătatea și îndurarea sa a făcut o astfel de pregătire, care este necesară pentru scăparea lor, și cetățile de scăpare simbolizează această cale de scăpare. Dintre șase cetăți de scăpare, „Moise a deosebit trei cetăți dincoace de Iordan, spre răsărit" (5 Moise 4:41-44). Iosua a întărit alegerea aceasta, după ce a nășit peste Iordan, și a stabilit alte trei cetăți în Canaan pentru acelaș scop (Iosua 20:7-9). Cele șase cetăți erau un loc de scăpare atât pentru copiii lui Izrael cât și pentru străin și cei din mijlocul lor; și prin aceasta este arătat că la împlinirea acestei profeții, locul de scăpare va fi pre-răzut atât pentru aparținătorii „creștinătății", precum și pentru aceia, cari cu toată sunt socotiți în rândul „creștinătății", totuș nu fac parte din ea, și au lipsă de un astfel de loc de scăpare, cercetează și caută după el. „Unde să poată fugi ucigașul care va omori pe cineva fără voie, fără să aibă de gând să-l omoare;

ele să fie un loc de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui. — Aceste au fost cetățile hotărâte pentru toți copiii lui Izrael și pentru străinul care locuiește în mijlocul lor, pentru cel care va ucide pe cineva fără voie, să poată fugi în ele, și să nu moară ucis de mâna răzbunătorului sângelui, înainte de a se înfățișa înaintea adunării" — Iosua 20:3,9.

Dar dacă cineva a fost omorât cu voie, fie cu o unealtă de fer ca armă, sau prin o aruncătură de piatră, sau cu o unealtă de lemn, cu o măciucă, atunci cel ce a săvârșit aceasta, a fost vinovat de omor, și a trebuit să moară (4. Moise 35:16-18). Sângele ucigașului a trebuit să fie vărsat de către răzbunătorul sângelui, și aceasta a fost legea lui Dumnezeu pentru pedepsirea acelor cari calcă legământul vecinic. „Dacă vârsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui" (1. Moise 9:6). „Răzbunătorul sângelui să omoare pe ucigaș; când îl va întâlni să-l omoare" (4. Moise 35:19). Dacă însă cineva a fost omorât în urma unui accident sau din nebagare de seamă, ucigașul putea să fugă într'o cetate de scăpare și acolo să găsească scut. „Aceste cetăți să vă slujească drept cetăți de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui, pentru ca ucigașul să nu fie omorât înainte de a se înfățișa în fața adunării ca să fie judecat" (4. Moise 35:12).

RĂZBUNĂTORUL

Cine este „răzbunătorul" sau acela, care în împlinirea icoanei va executa răzbunarea asupra aștorfel de răufăcători? Chiar și numai textul legii lui Dum-

nezeu face pe „răzbunătorul“ executorul oficial al lui Dumnezeu. După cuvântul ebraic pentru „răzbunător“ executarea răzbunării sângelui — chiar și pentru rude — cădea în obligațiunea rudei sau a membrilor familiei.

Marea rudă a neamului omenesc însă este Isus a- nume în puterea nașterii sale dela fecioara Maria, și totodată era în rudenie și cu Izraeliții (Gal. 4:4, 5). Omul desăvârșit Isus a răscumpărat neamul omenesc cu sângele său scump; pentru aceasta El este Mântuitorul și ca atare îmbrăcat de către Iehova, Tatăl său cu autoritate, ca să dea viață neamului omenesc (Romani 6:23; Isaia 9:6, 7). El este marele Executor oficial al lui Iehova, și el practică dreptate, întrucât celui vinovat de vărsarea de sânge îi răsplătește cu aceeaș măsură. „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului... și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului“ (Ioan 5:22, 27; 5. Moise 19:21). Christos Isus este Justificatorul Numelui lui Iehova și Executorul tuturor dușmanilor lui Dumnezeu; și cu ocazia executării răzbunării ia de tovarăși pe aceia, cari erau ilustrați prin cei „șase bărbați“ cu unelte de distrugere în mâinile lor, cari la porunca Domnului s'au năpustit asupra celor vinovați (Vezi Ezechiel 9:1, 2).

„Răzbunătorul sângelui să omoare pe ucigaș; când îl va întâlni, să-l omoare“ (4. Moise 35:19). Isus Christos, marele Executor desigur că va ajunge pe toți vinovații de sânge în Armaghedon, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, și va ucide pe toți aceia, cari nu s'au refugiat în cetățile de scăpare. Hotărîrea legii sună: „Pentruca ucigașul să nu fie omorît înainte de a se înfățișa în fața adu-



nării, ca să fie judecat“ (4. Moise 35:12). Toți ceilalți ucigași au trebuit să fie executați. Cetățile de scăpare nu servit ca o cale de scăpare, „pentruca nu cumva răzbunătorul sângelui, aprins de mânie și urmărind pe ucigaș, să-l ajungă, fiind prea lung drumul, și să lovească de moarte pe cel ce nu era vinovat de moarte, fiindcă mai înainte nu fusese vrăjmaș aproapelui său... pentruca să nu fie vărsat sângele celui nevinovat în mijlocul țării pe care ți-o dă de moștenire Iehova, Dumnezeul tău, și astfel să fii vinovat de omor“ (5. Moise 19:6, 10). Hotărîrea aceasta a legii dumnezeiești a preumbrît lucruri mult mai mari, cari se vor întîmpla după primirea celor credincioși în legămîntul Impărăției (Evrei 10:1 ; 12:12—29). Deoarece legămîntul nou s'a sfințit deja și credincioșii au fost primiți în legămîntul pentru Impărăție, din aceasta trebuie să se deducă că cetățile adevărate de scăpare acum sunt înființate, și anume spre binele acelorora, cari se subordonează hotărîrilor îngrijirei iubitoare a lui Dumnezeu.

Când Iehu a ieșit să justifice Numelui lui Iehova, „inima lui era aprinsă“, ca să ducă la îndeplinire lucrarea încredințată lui. Tot așa s'a aprins inima mai marelui Iehu, Christos Isus, când a fost trimis ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi și să justifice Numele lui Iehova, și inima sa va fi tot aprinsă în El, până când nu-și va fi terminat opera cea mare. Călcarea vădită brutală și nerușinată a legămîntului vecinic prin vărsare de sânge omenesc, trebuie să fie odată răzbunată ; deoarece ziua răzbunării Dumnezeului nostru a sosit și cei împovărați cu vina vărsării de sânge, trebuie să fie odată judecați de mâna marelui Executor. Pentru aceasta știe Dia-

volul „că puțin timp are“, și că incurând va avea loc bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Călugărului Atotputernic. (Apocalips 12:12). Atunci ucigașilor li se va plăti cu dreptate și Numele lui Iehova va fi justificat. Cei ce din neștiință au luat parte la opera diavolească contra omenirii și la defăimarea numelui lui Iehova, iar acum ar dori să scape prin o cetate de scăpare, trebuie s'o facă cât mai repede. Unii ca aceștia trebuie să se grăbească să iasă afară din organizațiunea Diavolului, și să se refugieze în organizațiunea lui Dumnezeu, și să rămână acolo. Pentru aceasta stă scris: „Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să periți în pieirea lui. Căci aceasta este o vreme de răzbunare pentru Iehova! Ascuțiți săgețile, prindeți scuturile! Iehova a asfătat duhul împăraților Mediei pentru că vrea să nimicească Babilonul; căci aceasta este răzbunarea lui Iehova, răzbunarea pentru Templul său“ (Ieremia 51:6, 11).

De mai multe veacuri lumea întreagă zace sub domnia asupritoare a celui rău, Satan și a organizațiunii sale rele și nelegiuite. Executorul lui Dumnezeu, va stârpi cu desăvârșire în Armaghedon pe cei nelegiuiți. Isus Christos, Executorul, șade acum în Templu la judecată, și Dumnezeu poruncește tuturor neamurilor, ca să tacă înaintea lui și să fie atenți la porunca lui Iehova. A sosit timpul său, pentru a da în știre scopul său, și din pricina aceasta lasă să se dea o vestire și un avertisment. Elementul oficial al organizațiunii vizibile a fost încunostințat și avertizat că lumea aceasta este organizațiunea lui Satan, că va fi zdrobită, și că martorii lui Iehova sunt puși de El, ca să vestească adevărurile aces-

tea și să proclame avertismentul acesta. Vestirea acestor adevăruri n'a priit preoției, comerțului mare și politicianilor, ci dimpotrivă, ei au refuzat să dea atenție prevestirii și avertismentului și și-au împietrit inimile. Aceasta se potrivește în mod deosebit asupra preoției. Acești potentăți continuă, cu voia, intenționat, precugetat și cu răutate să asuprească și să persecute pe poporul lui Dumnezeu, deoarece aceasta vestește adevărul. Intr'adevăr preoția se duce atât de departe încât cauzează dureri corporale celor devotați Domnului, ba chiar îi și ucide. Clerul face pagube și oamenilor cu bun simț, intrucât neconținut caută să-i rețină dela adevăr.

Elementul oficial al organizațiunii lui Satan, atât cel văzut cât și nevăzut a făcut un complot, ca să nimicească pe unșii Domnului și ca să împiedece proclamarea adevărului despre Iehova, Numele său și scopul său (Ps. 83:1—5). Precum Ahab și Izabela au pus martori falși, ca astfel să poată ucide pe Nabot și să-i fure averea, așa duc în eroare pe alții și preoția și alți aliați ai lor în complot ca să servească de mărturii false contra martorilor lui Iehova; și așa cauzează suferințe celor credincioși și astfel demonstrează răutate și o ură amarnică. Acești prigonitori pândesc asupra lor cu intenție ucigașă, și despre ei spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Dacă un om împinge pe aproapele său din ură, sau dacă-l pândeste și aruncă ceva asupra lui și moare, sau dacă-l lovește cu mâna din vrăjmășie, și moare, ce-l co-l-a lovit să fie pedepsit cu moartea; este un ucigaș: răzbuțătorul sângelui său omorâ pe ucigaș, când îl va întâlni“ (4. Moise 35:20, 21).

Isus Christos, răzbnătorul sângelui nu va întârzia mai mult cu uciderea preoției plină de ură și a complicilor lor, în Armaghedon. Este vădit că oamenii, cari au pretins că servesc lui Dumnezeu, însă totuși în mod precugetat au servit Diavolului vor primi o pedeapsă mai mare din mâna marelui Executor, decât alții. Domnul dă poruncă celor „șase bărbați“, cari ilustrează simbolic partea nevăzută a organizației subordonate Domnului Christos Isus, ca să iasă și să taie fără cruțare cu armele lor pe cei nelegiuți cu intenția : „Iar celorlalți le-a zis în auzul meu : Treceți după el în cetate și loviți ; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați ! Uciideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei ; dar să nu vă atingeți de nici unul din ceice au semnul pe frunte ! Incepeți însă cu locașul meu cel sfânt ! Ei au început cu bătrânii cari erau înaintea Templului“ (Ezechiel 9:5, 6). Explicarea clară a Domnului este că „religia organizată“, care atât de tare a necinstit Numele său, și răufăcătorii în acest sistem, cari au luat parte la persecutarea poporului său credincios și au necinstit Numele lui Dumnezeu, trebuie să fie stârpiți fără îndurare.

Cine sunt deci aceia, cari vor scăpa ? Aceștia sunt oamenii cu bun simț, cari se refugiază în cetatea de scăpare. Intr'o oarecare privință cândva erau în legătură cu organizația lui Satan ; acuma însă, după ce au recunoscut nelegiuirea acesteia, și bunătatea lui Dumnezeu, caută scăpare în organizația lui Dumnezeu ; și aceasta organizație este aceea care a fost ilustrată prin cetățile de scăpare. Cei cu simț bun părăsesc Babilonul, adică pe organizația lui Satan, și fug la organizația lui Dumnezeu, în-

trucât se pun de partea lui Iehova și a Impărăției sale. Deaici înainte nu pot să mai aibă ceva simpatie față de organizația nelegiuită și aici să o mai protejeze, ci în mod constant trebuie să stea pe partea Domnului, și să fie cu deplină simpatie față de organizația sa și față de lucrarea pe care o face acum.

BĂTRÂNI

Bătrânii organizației lui Dumnezeu sunt credincioșii, pe cari Domnul i-a adus în Templu și i-a uns, și cari astfel în adevăr sunt bătrâni sau maturi în Christos. Aceștia să nu se rușineze să declare adevărul despre dușmanii lui Dumnezeu ; și aceasta a fost preumbrit de următoarea declarație a legii, pe care Dumnezeu a dat-o în Moab : „Dar dacă un om fuge într'una din aceste cetăți, după ce a întins lațuri aproapei sale din vrăjmășie împotriva lui, după ce s'a aruncat asupra lui și l-a lovit așa încât i-a prințuit moartea, bătrânii din cetatea lui să trimită să-l prindă, și să-l dea în mâinile răzbnătorului sângelui, ca să moară. Să nu ai milă de el, și să ștergi din Izrael sângele celui nevinovat, ca să fii fericit“ (5. Moise 19:11—13).

Rămășița credincioasă a organizației lui Dumnezeu, și aceasta constă din bătrâni, nu pot în nici un chip să facă ceva îngăduințe ucigașilor și prigonitorilor organizației lui Satan, sau să caute să-i mitească ; acești bătrâni nici nu pot să aibă ceva simpatie cu ei față de executarea timpurie a răzbnărei lui Dumnezeu asupra lor. Credincioșii nu numai atâta trebuie să facă, că se despart de această organizație nelegiuită, ci trebuie să consimtă cu

toată inima cu hotărîrea lui Dumnezeu, de a duce la îndeplinire răzbunarea sa asupra lor. În mod consecvent trebuie să se și roage către El, ca să ducă la îndeplinire scopul său, de a stârpi pe cei răi. Cu aceasta își vor demonstra armonia deplină cu Iehova și intențiunile sale și devotamentul lor din inimă față de El. Acești credincioși trebuie deci să continue să vestească cu îndrăzneală și fără frică răzbunarea Dumnezeului nostru; deoarece aceasta este o parte a însărcinării unșilor (Isaia 61:1, 2).

În tot teritoriul „Crestinătății” există milioane de oameni cu inimă bună și cinstiți, cari nu doresc să ia parte la vărsarea sângelui nevinovat. Aceștia din pricina neștiinței lor, au fost atrași în cursa lui Satan fără să bage de seamă și au comis multe nelegiuiri împotriva altora. Legea lui Dumnezeu scuză neștiința legii, dacă cineva își îndreaptă inima spre dreptate. Însă pentru a putea fi scăpat, oamenii aceștia, după ce au ajuns la cunoștința îngrijirii lui Dumnezeu cu privire la neamul omenesc, trebuie să-și dovedească devotamentul față de Dumnezeu și împărăția sa. Asemenea „bătrânilor din cetatea ucigașului” nu pot să ascundă pe ucigaș, ci trebuie să fie în armonie cu mai marele Iehu; și dacă El, cași Iehu, pretinde capetele fiilor bandei antitipice a lui Ahab, ei trebuie să urmeze pilda acelor bătrâni și căpetenii, și să predea capetele (2. Regi 10:1—7). Aceasta nu înseamnă nicidecum că doar ei ar trebui să ia parte la executarea vreunei creaturi; ci, că ei nu pot să zăbovească cu vestirea adevărului când se dă ocaziune, și nu pot să tacă, ca prin aceasta să ascundă pe cineva. Preoțimea, îndeosebi ierarhia romano-catolică, tipă și zbiară că martorii lui Iehova îi atacă. A-

ceasta este cu totul neadevărat. Dumnezeu a impus poporului său îndatorirea, ca să vestească adevărul, pentru ca alții să poată cunoaște scopul lui Dumnezeu. Adevărul este acela, care dă de gol pe cei nelegiuiți și adevărul este declarat în spre binele aceloră, cari doresc să facă drept.

Marele Judecător, Christos Isus, șade pe tronul său în Templu și despărțește pe oameni unii de alții; și cine dorește să fie în armonie cu Dumnezeu și cu dreptatea trebuie să se pună pe partea Domnului hotărît și statornic și să facă altora de cunoscut că ei în toate vremurile sunt pentru Dumnezeu și guvernarea Lui cea dreaptă. Martorilor lui Iehova li s'a impus acum obligațiunea, ca să învețe pe clasa Ionadab, pentru ca cei cu bun simț să poată proceda cu înțelepciune. Acești oameni cu bun simț și inima cinstită au fost ținuți în orbie de către Satan și conlucrătorii lui, în special preoțimea; pânăcând în sfârșit au auzit adevărul despre Domnul și despre Împărăția sa; și astfel în neștiință au protejat pe banda nelegiuită și au săvârșit acte de violență atât împotriva aceloră, cari sunt devotați lui Iehova și Împărăției sale, cât și împotriva altora.

Dela venirea Domnului Isus în Templu și zidirea Slonului cei găsiți credincioși și primiți în legământul pentru Împărăție, constitue o parte a organizațiunii lui Dumnezeu. Mai întâi cu ocazia înființării legământului de credincioșie în Moab s'a întâmplat că au fost înființate cetăți de scăpare; și aceasta arată că în împlinire cetățile de scăpare numai după primirea fiilor credincioși ai lui Dumnezeu au fost înființate, sau găsesec aplicare. Înainte de intrarea rămășiței credincioase în legământul pentru Împărăție și de atunci, au existat oameni cu bun simț,

cari în neștiință și din greșală au călcat legământul vecinic. Perioada de jertfă pentru alegerea unui popor pentru Numele lui Iehova, trebuie să înceteze cu terminarea Sionului; ce îngrijire s'a prevăzut atunci pentru cei cu bun simț, cari să consacrează acumă lui Iehova? Ei deși se află în lumea stăpânită de Satan, nu au nici o simpatie față de domnia aceasta nelegiuită, și s'au desfăcut dela ea. Ei doresc să servească lui Dumnezeu și să facă voia sa. Este important, ca chiar acumă să înțeleagă, ce este scopul lui Iehova cu ei, și ce obligațiune are rămășița credincioasă în legătură cu Ionadabii.

Oamenii au mers în războiul mondial și au călcat legământul vecinic, întrucât au vărsat sânge omenesc; mulți au făcut aceasta, deoarece erau siliți la aceasta de stăpânirile organizațiunei lui Satan; și aceasta au făcut în necunoștință despre aceea că prin aceasta calcă legământul vecinic. În război însă ei au văzut fărâșia preoției, care în vreme ce afirmă că este urmașa lui Christos Isus și servitoarea lui Dumnezeu, nu numai că a luat parte la război, dar mai mult a îndemnat pe alții să ucidă oameni. Cel ce a văzut aceasta, credința aceluia în preoți a încetat; și dacă atari oameni s'au întors din război și au ajuns la cunoștința adevărului despre îngrijirea lui Dumnezeu pentru neamul omenesc prin Christos, atunci au dorit să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Ei au urât nelegiuirea și cu inimă sinceră au căutat să găsească calea dreaptă. Alții iarăși au suportat organizațiunea nelegiuită și asupritoare, care stăpânește lumea aceasta și au săvârșit violență față de oameni, inclusiv martorii lui Iehova. Iar alții erau în asociere cu organizațiile religioase, cari au

persecutat în mod grozav pe poporul credincios al lui Dumnezeu, și astfel s'au făcut vinovați de aceeaș crimă cași Pavel din Tarsus (Faptele Apostolilor 8:1—3; 9:1—22). Iar alții ca membrii puterei polițienești sau a brațului tare al legii fără voie au împlinit porunca preoției, și au săvârșit acte de violență față de poporul uns al lui Dumnezeu; dar după ce ei au ajuns la cunoștința adevărului, în chip vădit, s'au năzuit să apuce o altă cale dreaptă. Cine își schimbă felul purtării în modul acesta cinstit, și caută pe Domnul în felul ordonat de El, îl va și găsi.

Antitipul cetăților de scăpare este organizațiunea lui Iehova; și El a găsit îngrijire pentru ocrotirea aceloră, cari se pun cu totul pe partea organizațiunei sale, și nu au călcat legământul vecinic intenționat și cu reavoință. „Intenționat și cu reavoință“, înseamnă a săvârși o faptă rea știut, dintr'un motiv rău și neținând deloc seamă de drepturile altora. Clerul, de pildă, a stat în înțelegere ascunsă cu prigonitorii și ucigașii martorilor lui Iehova, și bineștiind că acești bărbați și aceste femei sunt nevinovați și vestesc Cuvântul lui Dumnezeu. Indemnul acestor preoți era rău deoarece ei au căutat să stărpească pe acești martori din cale. Alții le-au ajutat la faptele lor nelegiuite: totuși unii dintre acești ajutoari au săvârșit aceasta în neștiință și fără răutate. Legea lui Dumnezeu cu privire la săvârșirea astorfel de crime, a fost dată în știre Izraeliților; acumă în antitip privoște pe alții, și sună: „Acele șase cetăți să fie cetăți de scăpare pentru copiii lui Izrael, pentru străin și pentru cel ce locuiește în mijlocul vostru: aco'o va putea să scape orice om, care va ucide pe cineva fără voia“ (4. Moise 35:15).

Astăzi, dela venirea Domnului la Templu, oamenii, cari cu toată trăsese în „creștinătate“, totuși nu fac parte din ea, ci sunt cu bun simț și servesc lui Dumnezeu și Împărăției sale de dreptate, pot să găsească un azil, un oraș liber sau un loc de scăpare în oraș (adecă în organizațiune), care este consacrată cu totul lui Iehova și serviciului său. Cu privire la clasa aceasta, care dorește să facă ce este drept, a însărcinat Iehova pe martorii săi în prezent cu o obligațiune, și obligațiunea aceasta nu poate fi ignorată sau încunjurată. Obligațiunea aceasta constă în aceea de a duce oamenilor cu bun simț mesajul Împărăției și a-i lămurii despre îngrijirea lui Dumnezeu cu privire la aceia, cari se năzuiesc cu sinceritate, ca să-l cunoască și să-l servească. Prin Marele Preot al său, Christos Isus, Iehova poruncește, ca martorii săi să predice această Evanghelie a Împărăției, înainte de ce va veni sfârșitul final. Ei trebuie să pună în vedere oamenilor și să-i avertizeze, pentruca cei cu bun simț să se poarte cu prevedere și să poată purta responsabilitatea lor proprie înaintea lui Dumnezeu.

Cetățile de scăpare au fost locuite de seminția lui Levi: „Ucigașul să fugă într'una din aceste cetăți, să se oprească la intrarea porții cetății, și să spună întâmplarea lui bătrânilor cetății aceleia; ei să-l primească la ei în cetate, și să-i dea o locuință, ca să locuiască împreună cu ei. Dacă răzbunătorul sângelui îl va urmări ei să nu dea pe ucigaș în mâinile lui; căci fără să vrea a omorî pe aproapele lui, și fără să-i fi fost vrăjmaș mai înainte“ (Iosua 20:4, 5). Leviții din cetățile de scăpare erau îndatorați față de aceia, cari s'au refugiat la dânșii, ca să le dea ajutor și ocrotire. Așa este și datoria Leviților antitipici,

ca să dea lămuriri, ajutor și sprijin aceloră, cari cercetează acum organizațiunea Domnului. Aceasta trebuie s'o facă întrucât fac un semn pe frunțile acestor fugari, adecă întrucât dau acestora o explicare înțeleaptă despre aceea, ce trebuie să facă, ca să primească îndurare dela Domnul. Dumnezeu a poruncit hotărît prin profetul său Ezechiel, ca clasa preotească să treacă prin cetate și să facă un „tav“ (evrește) sau un semn pe frunțile aceloră, cari caută calca Domnului. Această clasă de oameni este aceea, cari vor fi însemnați astfel, în urmă întră în cetate, ca să locuiască acolo, și vor fi ocrotiți și trecuți peste strămtoarea cea mare (Ezechiel 9:6; Tefania 2:3).

Că poporul de rămășiță al lui Dumnezeu are o obligațiune specială față de oamenii de bine, cari fără voie a săvârșit nedreptate, și au fugit dinaintea răzbunătorului sângelui, despre aceasta stă scris: „Iată legile după cari va judeca adunarea între cel ce l-a lovit și răzbunătorul sângelui. Adunarea va izbăvi pe ucigaș din mâna răzbunătorului sângelui, el-l va face să se întoarcă în cetatea de scăpare unde fugise. Să locuiască acolo până la moartea marelui preot, care este uns cu untdelemn sfânt“ (4. Moise 15:22—25).

Pentru aceea, cine se codește sau neglijează, ca să se ducă la popor și să cerceteze pe oameni în casele lor, ca să le transmită mesajul dătorilor de viață al Domnului, și cei ce împiedică, combat sau descurajază pe aceia, cari ascultă de Domnul, întrucât duc oamenilor mesajul adevărului, prin aceasta dă dovadă despre un simțământ egoist și nedrept, deoarece fără milă ar extrăda Executorului pe clasa Ionadab, ca să fie executată în Armagedon. O neglijență

sau un refuz, de a prelua răspunderea aceasta și a o îndeplini, nu va fi lăsat nicidecum neobservat de Domnul, deoarece El a luminat pe unșii săi, și ei trebuie să-i fie ascultători. „Izbăvește pe cei târâți la moarte; și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. — Dacă zici: Ah n'am știut!... Crezi că nu vede oare Celce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele Lui?” (Prov. 24:11, 12). „Martorul care spune adevărul, scapă suflete, dar cel înșelător spune minciuni” — Proverbe 14:25.

CĂUTÂND SCĂPARE

Imprejurarea că s'a făcut îngrijire de un oraș de scăpare atât pentru Izraeliți, cât și pentru străin, arată că Iehova în bunătatea sa a creat o pregătire și pentru cei ce stau înafară de organizațiunea sa, pentru aceștia să poată găsi scăpare, întrucât se întovărășesc cu organizațiunea sa, adică se predau cu totul Lui. Totuși oamenii cari se folosesc de aceste cetăți de scăpare, mai întâi să fie puși în cunoștință despre aceasta, și apoi să corespundă prescripțiilor, pe care le-a stabilit Domnul spre conducerea lor. Legea lui Dumnezeu stabilește că într'un caz, când unul din nebagare de seamă, din greșală sau fără voie a săvârșit o lovitură de moarte, și ucigașul nu a fost un dușman al celui ucis, adunarea a trebuit să judece între ucigaș și răzbunătorul sângelui. Aceasta înseamnă că comunitatea a trebuit să ia în cercetare cazul și să decidă, dacă ucigașul are drept să aibă scăpare în cetatea lor. „El să rămână în cetatea aceasta până se va înfățișa înaintea adunării ca să fie

judecat, până la moartea marelui preot care va fi atunci în slujbă. Atunci ucigașul să se întoarcă și să intre iarăși în cetatea și în casa lui, în cetatea de unde fugise” (Iosua 20:6).

Dacă adunarea a decis că lovitură de moarte nu s'a întâmplat din răutate, ci din întâmplare și fără să fi fost precugetat, atunci ucigașul a trebuit să rămână în ea până la moartea preotului mare. Deci dacă adunarea nu l-a găsit pe ucigaș vinovat de omor, și i-a oferit scutul cetății de scăpare, aceasta în sine însă nu a fost destul, ca să-l achite; ci el a trebuit să intre în cetatea de scăpare și să rămână acolo, până ce a avut loc o schimbare în slujba preotului mare. Numai după moartea preotului mare a putut să se întoarcă ucigașul la reședința sa proprie fără să mai fie periclitat. Aceasta se pare să învețe clar că clasa Ionadab, după ce a căutat și a găsit de fapt refugiu în organizațiunea lui Dumnezeu, trebuie să rămână în carul sau în organizațiunea Domnului la mai marele Iehu și să continue să rămână în simpatie cordială și armonie cu Domnul și organizațiunea sa; și această stare potrivită a inimei trebuie s'o păstreze clasa Ionadab; întrucât conlucrează cu martorii lui Iehova, până ce se va sfârși slujba clasei preotului mare, care petrece încă pe pământ. Aceasta este ceea ce trebuie să facă oamenii cu bun simț, dacă doresc ca viața lor să fie cruțată în cursul bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, și să poată aparține clasei milioanei, cari nu vor muri niciodată.

Domnul Isus Christos este Marele Preot, și membrii credincioși ai casei sale regale sunt deasemenea preoți ca împreună membrii a acestei preoții (Apoc.

1:6; 20:6; 1. Petru 2:5-9). Uleiul de ungere a spiritului lui Dumnezeu a fost revărsat în zilele acestea din urmă în special pe martorii lui Iehova; și prin ungerea aceasta, rămășița a fost făcută de membrii ai preoției regale.

Acastă ungere sau revărsare a spiritului pe toată carnea a avut loc dela venirea Domnului Isus în Templu, și de atunci „tinerii” preoției au primit o privire mai clară în scopul lui Iehova cu ei (Ioel 2:28, 29). Aceste sunt zilele, în cari clasa Ionadab a fost chemată în existență; și cei ce fac parte din aceasta clasă, s’au refugiat în organizațiunea lui Iehova. Deci atâta vreme până când membrii unși ai preoției regale, adică rămășița unsă trăeste pe pământ și continuă să predice evanghelia împărăției, clasa Ionadab trebuie să fie în legătură cu unșii lui Iehova și să fie în armonie cu ei, să-i ajute în lucrul lor; altfel marele răzbunător al sângelui îi va executa.

Să avem în vedere că lucrurile legii, pe care Dumnezeu le dădu Izraeliților, erau umbrele lucrurilor mai mari din viitor (Evrei 10:1). Legea despre ucigaș, care a săvârșit o lovitură de moarte fără voie sau din greșală, numai înăuntrul granițelor cetății îi oferi scut; și granițele cetății erau cuprinsurile cetăților dimprejur (4. Moise 35:2-5). Dacă însă răzbunătorul sângelui a găsit pe ucigaș înafară de granițele cetății de scăpare, putea să-l ucidă fără să fie pedepsit, fără ca prin aceasta să ia asupra sa ceva vină de omor: „Iar dacă ucigașul va ieși din hotarul cetăților sale de scăpare în care scăpase, și răzbunătorul de sânge îl va afla afară de hotarul cetății de scăpare, și răzbunătorul va ucide pe ucigaș,

vinovăția de sânge nu va fi asupra-i” (4. Moise 35:26, 27).

Acastă îngrijire profetică a legii își găsește împlinirea în prezent. Iehova s’a îngrijit cu îndurare de aceia, cari îl caută și nu fac parte din clasa spirituală. Dacă se constată că cineva, după primirea acestor lucruri bune din mâna Domnului, își permite prea multă libertate personală, adică nu rămâne între hotarele îngrijirii îndurate a lui Iehova pentru el în prezent, nu are în vedere că el încă nu are drept la viață și ia ușuratic îndurarea lui Iehova, procedează cu ea nepăsător sau o prețuește de o valoare de nimica, acela va pierde scutul oferit de Iehova. El trebuie să țină minte necontenit siguranța și apropierea Armagedonului, când organizațiunea lui Satan va fi nimicită, precum și aceea că clasa preoțească încurând va trece de pe pământ, după care membrii clasei Ionadab vor putea câștiga darul vieții prin Christos Isus, dacă ei vor rămânea cu stăruință pe partea Domnului și a dreptății. Dacă cineva s’a pus pe partea Domnului, a gustat lucrurile bune ale orânduierii dumnezeiești și a înțeles îngrijirea îndurată a lui Dumnezeu pentru clasa Ionadab, nu poate să se întoarcă din nou către elementele nepuțințioase ale organizațiunii satanice, și în același timp să se bucure și de scutul Domnului (Ezechiel 18:24, 26).

Ceice odată au căutat și au găsit scăpare la Domnul, care apoi din nou se îndreaptă spre nelegiuire, pe drept cuvânt vor fi nimiciți. Executorul lui Iehova este pe deplin îndreptățit, ca să ucidă pe unii ca aceștia, și mânele lui sunt curate, deoarece El execută poruncile lui Iehova. Nimeni din lume nu va

putea afirma cândva că baia de sânge a Armaghedonului va fi barbară, nejustificată sau nedreaptă. Dimpotrivă va corespunde întru toate cerințelor dumnezești cu privire la sfîntenia vieții omenestii. Cât de necesar și important este a avertiza pe oameni, se accentuiază de următoarele cuvinte ale lui Iehova rostite de profetul său : „Dacă cel ce va auzi sunetul trâmbiței și nu se va feri, și va veni sabia și-l va prinde, sângele lui să cadă asupra capului lui. Fiindcă a auzit sunetul trâmbiței, și nu s'a ferit, deaceia sângele lui să cadă asupra lui ; dar dacă se va feri, își va scăpa viața. Dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita, și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o“ (Ezechiel 33:4, 5, 13).

„ O I “

Domnului îi place să se servească cu deosebire de limbajul figurat pentru a descrie pe aceia cari ascultă de el și urmează poruncile sale. Pentru o astfel de reprezentare se servește de pildă de oi, cari sunt cunoscute ca animale ușor de condus și ascultătoare. Din când în când Christos Isus a vorbit în parabole pentru a da un tablou despre aceia cari se grupează în jurul lui din iubire și în ascultare față de Iehova. În acest scop se servește și de simbolul unui păstor cu oile sale. În Palestina, unde a învățat Isus, a fost obiceiul, că păstorul a mers înaintea oilor sale și oile cari au cunoscut vocea sa, l-au ascultat și l-au urmat. Despre păstor a zis Isus : „După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor : și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul“ (Ioan 10:4).

Iehova este marele păstor care conduce, ocrotește și păzește pe cei ce-i sunt devotați. „Domnul este Păstorul meu : nu voi duce lipsă de nimic“ (Psalm 23:1). Christos Isus care face totdeauna voința Tatălui său este asemănat în Scriptură cu un miel care se supune pe deplin Celui Prea Înalt fără mormăit (Isaia 53:7).

Când Iehova a condus pe poporul său antitipic, pe Izraeliți din Egipt, atunci „a pornit pe poporul Său ca pe niște oi, și i-a povățuit ca pe o turmă în pustie“ (Psalm 78:52). Cei ascultători ai lui Izrael au fost un tip al aleșilor lui Dumnezeu cari vor fi în cele din urmă membrii casei regale (Psalm 95:7). Iehova a făcut pe prea iubitul său Fiu Isus păstorul bun, capul și conducătorul acelor cari devin membri ai casei sale regale. Domnul Isus îi trimite ca „oi“ și ei urmează ascultători chemarea și porunca sa. Deoarece ei se găsesc ca „oile“ între „lupi“, Christos Isus le dăruiește ocrotirea lui (Matei 10:16). Isus, păstorul cel bun, și-a dat viața pentru aceia cari sunt urmașii lui adevărați. Isus însuși este ușa, calea și intrarea la viața pentru oi. Aceasta se arată prin cuvintele din Ioan 10:9—11, 14 : „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit ; va intra și va ieși, și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să jupuiască și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi... Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Imi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine“.

În următoarele cuvinte Isus se referă la aceia cari sunt chemați să calce pe urmele sale, și cari se dovedesc ca adevărați și credincioși : „Oile Mele as-

cultă glasul Meu ; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viață vecinică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea" (Ioan 10:27, 28). Această descriere descoperă îngrijirea plină de iubire cu care veghează Domnul asupra acelor care se consacrează cauzei sale și urmează pe Maestrul Christos Isus, Păstorul cel bun.

Sub numele de „biserici“ există în lume sisteme organizate în cari anumiți oameni au învățat în decursul unui lung timp — și învață încă și astăzi — că toți cari mărturisesc a fi urmași ai lui Christos merg la moarte în cer, iar toți ceilalți în chinul vesnic sau în purgatoriu ; și că numai pentru aceea există o speranță cari moștenesc împărăția cerului. O astfel de concluziune sau învățătură este cu totul contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Când Isus a vorbit mai întâiu de urmașii lui credincioși și despre apostoli, i-a asemănat cu „oi“ ; și pentru a deosebi pe aceia cari merg în cer de alți membri ai familiei omenesti cari iubesc și ascultă pe Dumnezeu, el a zis : „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta ; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor“ (Ioan 10:16).

Aceia despre cari se vorbește aici ca despre „alte oi“ sunt numiți în alt loc în Biblie clasa „Ionadab“, cari l-a timpul rânduit vor intra în organizațiunea lui Dumnezeu sub conducerea lui Christos Isus, păstorul cel bun. La acestia s'a referit Isus când a zis : „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea“ (Ioan 8:51). „Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu



„TURMA MICA“ ȘI „ALTE OI“ (pag. 132, 135)

va muri niciodată. Crezi lucrul acesta ?" (Ioan 11:26).

Scriptura arată limpede că acele „oi“ cari vor fi făcute membri ai casei regale în organizațiunea cerească a lui Dumnezeu, sunt mărginite la 144.000 și vor moșteni împreună cu Christos Isus slavă bogată. Mai departe noi învățăm din Biblie că o mulțime mare de oameni vor trăi vecinic pe pământ și vor primi bogății nesfârșite pe cari Iehova le-a pregătit pentru împărăția sa sub Christos. Dumnezeu a descoperit în ziua de astăzi înțelesul Cuvântului său și dăruiește acelora, cari au privilegiul de a trăi în acest timp și cari caută adevărul, o privire în comoara sa plină de mari bogății.

Scripturile amintite descriu pe oamenii de bine cari sunt cunoscuți ca „Ionadabi“, ca clasa acelora „cari sunt pecetluiți pe frunțile lor“, cari se refugiază în locul siguranței și găsesc ocrotire acolo ; ca aceia cari au fost preumbriți prin familia lui Noe care a găsit salvare în arcă, și în fine ca „alte oi“ pe cari Domnul le va aduce în organizațiunea sa și cărora le va da binecuvântările sale pe pământ. Alte tablouri profetice ale Scripturi descriu aceeași clasă sub alte nume. Pentru această clasă de ascultători Dumnezeu a înmagazinat bogății de neprețuit. Fiecare om cuminte va fi prin urmare doritor să afle ce trebuie să facă cineva pentru a moșteni aceste binecuvântări. Acum vă este permis să luați cunoștință despre aceste adevăruri mângâietoare.

CAPITOLUL III

CUM POATE DEVENI CINEVA BOGAT?

IEHOVA este izvorul tuturor bogățiilor, și Christos Isus împărtășește bunurile sale „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui” (Ioan 3:35). Cine cunoaște pe Iehova și-l ascultă, va primi binecuvântări bogate dela Domnul. Din acest motiv a zis Isus: „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimes Tu” (Ioan 17:3).

Mulți, cari au o dorință după binecuvântările vieții, dar cari sunt pe căi false și în mare încurcătură, pot fi auziți din când în când zicând: „Dacă voi face ceea ce recunosc eu ca drept, voi fi mântuit de bună seamă”. O astfel de părere și concluzie este cu totul greșită. Nu există multe căi, ci numai o cale pe care oamenii pot dobândi darurile bogate ale lui Iehova; această cale este însemnată de Dumnezeu. Cum poate fi găsită?

Următoarele cuvinte ale Bibliei au fost scrise spre folosul acelor cari caută să găsească calea cea adevărată: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

După Scriptură, așa dar definit în mod just, „cre-

dință” înseamnă următoarele: A avea cunoștință din Sfânta Scriptură despre scopul lui Iehova care este scris acolo, și a te sprijini plin de încredere pe Cuvântul lui Dumnezeu. Credința trebuie să se întemeieze pe ceva ce este recunoscut ca demn de încredere. Noi avem siguranța absolută că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Despre acest Cuvânt, Sfânta Scriptură, zice Isus: „Cuvântul tău este adevărul”. În armonie cu cele spuse noțiunea „credință” este explicată în felul următor în Scriptură: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd” (Evrei 11:1).

Un om nu se poate sprijini cu siguranță pe ceva ce trăește numai în închipuirea lui și nu este sprijinit printr-o dovadă din izvorul adevărului. Ceea ce nu nu se întemeiază pe un adevăr absolut este numai o presupunere. Niciun om cuminte nu dorește însă să-și facă mântuirea veșnică atârănătoare de simple presupuneri.

Este sigur că fiecare dorește să primească binecuvântarea Domnului care face bogat fără, ca vreun necaz să fie legat cu ea. Nădejdea de această binecuvântare trebuie să aibă o bază bună, și această bază trebuie să fie sprijinită iarăși prin dovezi suficiente cari se trag dintr'un izvor cu totul sigur. Fundamentul sau baza pe care se întemeiază speranța este credința. Înainte ca cineva să poată „crede” în înțeles biblic, trebuie să cunoască anumite lucruri. De aceea este scris: „Astfel, credința vine în urma auzirii [mesajului adevărului]; iar auzirea [mesajului adevărului] vine prin Cuvântul lui Christos [alte traduceri: Dumnezeu] [care este adevărul” (Romani

10:17). Știind că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, ne putem sprijini plini de încredere pe el deoa-rece ne dă dovezi adevărate și convingătoare despre acele lucruri pe cari le sperăm. Din acest motiv pu-tem aștepta binecuvântările pe cari le ține Dumnezeu pregătite pentru toți cari-l iubesc și-l servesc.

Fiind toți oamenii imperfecti și neavând garan-ție că cineva vorbește adevărul exact, noi nu ne pu-tem întemeia credința pe știință omenească. Oricât de sincer să fie un om, părerea lui este totuși fără va-loare dacă nu este sprijinită prin Cuvântul lui Dum-nezeu. Dacă cineva se încrede în ceea ce zice un om im-perfect, aceasta este credulitate (dispozițiune de a crede prea ușor lucruri lipsite de temei), și nu cre-dință. Orice speranță născută din credulitate se va zădărnici de bună seamă. Pentru a „crede” în înțe-lesul adevărat, cineva trebuie să audă adevărul, să-l recunoască ca adevăr și să se sprijinească plin de în-credere pe el. Cine ascultă apoi conștiincios mesajul adevărului, nu poate rătați. A se încrede în ceea ce aude cineva din Cuvântul lui Dumnezeu al adevăru-lui, înseamnă a crede în Iehova și în hotărârile sale descoperite în Sfânta Scriptură. Observați vă rog do-vada biblică cu privire la acest punct: Fiindcă „ori-cine va chema Numele Domnului, va fi mântuit”. Dar cum vor chema pe Acela în care n’au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n’au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? [Cineva care ve-stește Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului așa cum este scris în Scriptură] Si cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: „Cât de fru-moase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale ce-lor ce vestesc Evanghelia!” (Romani 10:13—15).

Un om care caută cu o voce importantă să dispună pe alți oameni în favorul concluziunilor sale sau în favorul concluziunilor sau părerilor altora, nu este un propovăduitor” în înțelesul Scripturii. Unui ca acestuia i s’ar potrivi mai bine expresiunea „vorbitor în vânt”. Cine apelează la simțămintele sau pasiu-nile semenilor săi, nu propovăduiește adevărul, căci adevărul nu poate fi priceput numai dacă se cumpă-nește liniștit și rațional. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmă-zul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca pur-pura, se vor face ca lână” (Isaia 1:18). A se „jude-ca” cu Domnul înseamnă a studia Cuvântul său cu rugăciune, chibzuit și atent.

Domnul trimite pe martorii săi să lămurească pe oameni despre hotărîrea sa. Ei nu vestesc părerile lor, ci atrag atențiunea asupra mesajului adevărului care este cuprins în Scriptură. Cine primește această lămurire din Biblie, se bucură prin aceasta de privi-legiul de a crede în Domnul Dumnezeu și în Domnul Christos Isus. Dacă cineva „crede” într’adevăr va do-vedi aceasta prin fapte corespunzătoare. Cine pune temeiul pe Cuvântul lui Dumnezeu — ceea ce face o parte a credinței sale — acela trebuie să se poarte în armonie cu acest Cuvânt.

Oamenii au făcut o instituțiune care se numește „bi-merică” și care învață anumite lucruri cari sunt nu-mite „crezuri”. Poporul este sfătuit cu insistență să creadă astfel de învățături și să observe în mod strict coremoniile anumitor confensiuni. A-și pune încre-derea în învățături omenești sau în ceea ce recoman-dă vreo organizațiune omenească, nu înseamnă nici-decât „credință” adevărată. Iehova Dumnezeu și Chri-

stos Isus sunt învățătorii noștri, și învățăturile sau doctrinele adevărate se găsesc în Scriptură. Ele au fost scrise acolo ca să servească de conducător sigur omului care caută calea dreptății și vrea s'o urmeze (2 Timotei 3:16, 17). Din aceasta urmează că cineva nu poate plăcea lui Dumnezeu dacă se sprijinește și se încrede în ceva ce a găsit el însuși, și nici nu poate primi aprobarea sa dacă crede ceva păreri sau doctrine omenești și se sprijinește pe ele. Cineva numai atunci poate plăcea lui Dumnezeu dacă cunoaște Cuvântul său, clădește pe el și-l ascultă.

Pentru a putea „crede” în înțelesul adevărat este prin urmare de cea mai mare importanță de a câștiga o anumită cunoștință a Sfintei Scripturi. Înainte de toate trebuie crezut „că Dumnezeu este”, adică că el trăiește și că el este unul dela care vin toate binecuvântările (Evrei 11:6). Dumnezeu este Cel Veșnic. El a făcut cerul și pământul și tot ce este în ele. După cum arată Scriptura, el este marele „Eu sunt”, adică nu numai cineva care a fost odată sau a venit în existență și acum este, ci celce „Eu sunt”; Cel ce există veșnic (Exodul 3:14). „Doamne Tu ai fost locul nostru de adăpost, din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din vecinicie în vecinicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalm 90:1, 2). Scriptura zice mai departe: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflul celor ce merg pe el” (Isaia 42:5).

Prin cuvântul său, Biblia sau Sfânta Scriptură, Dumnezeu se descopere creaturilor sale și revelează în el hotărîrea sa cu privire la creaturile sale. Dife-

ritele sale nume sau titluri sunt foarte semnificative. Numele său *Dumnezeu* înseamnă Cel Atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor; numele *Iehova* arată scopul său cu creaturile sale; numele *Atotputernicul Dumnezeu* cuprinde cugetul puterii sale nemărginite. Titlul *Cel Prea Înalt* înseamnă că el este Ființa Supremă înaintea căruia altul nu este. Numele său *Tatăl* arată pe dătătorul vieții. El este Tatăl Domnului nostru Isus Christos fiindcă Christos Isus, Fiul, „începutul zidirii” lui Iehova, a primit viața direct dela el (Apocalips 3:14). Iehova a hotărît ca prea iubitul său Fiu Christos Isus să fie Executorul principal al judecății sale și Salvatorul oamenilor.

Dupăce cineva a primit o cunoștință despre Iehova Dumnezeu și prea iubitul său Fiu Christos Isus, doarește să vină la el și să înțeleagă scopul său. Au fost amintite scripturi cari se referesc la aceia cari sunt aleși din lume ca popor pentru numele lui Iehova. Aceleași pasaje din Scriptură se referesc până la un anumit punct la toți cari vor dobândi în cele din urmă viața. Deoarece ele se referesc și la oamenii de bine — numiți și „Ionadabi” — se va atrage din nou atențiunea asupra lor. Isus, cuvântătorul lui Iehova, spune cu siguranță: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Înainte ca omul să poată „crede”, trebuie să fie încunostiințat despre acest fapt și după aceea trebuie să se sprijinească pe cunoștința primită. Dumnezeu s'a îngrijit prin Christos Isus de mântuirea și binecuvântarea omenirii; prin urmare nu există o altă cale de ale primi. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor

4:12). Isus a mai zis : „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M'a trimes" (Ioan 6:44). Este important pentru Dumneavoastră de a ști cum poate veni cineva în armonie cu Iehova Dumnezeu. Scriptura zice că Dumnezeu atrage pe un om la Christos Isus prin faptul că-i dăruiește ocazia să audă și să înțeleagă că Isus este calea pregătită de Dumnezeu pentru mântuirea și binecuvântarea omului. Când un om cuminte află că nu există altă cale de a primi viața și binecuvântările legate de ea numai prin Christos Isus, el este „atras la el". Binecuvântarea n'ar fi de durată veșnică dacă omul n'ar trăi veșnic. Această binecuvântare este dăruită de Iehova prin Christos Isus, după cum citim : „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică [pentru om] în Isus Christos, Domnul nostru" (Romani 6:23). De aceea a zis Isus : „Și viața vecinică este aceasta : să cunoască pe Dumnezeu și Christos" (Ioan 17:3).

Ajuns-ați acum la punctul să credeți că Iehova este Dumnezeul adevărat și atotputernic și Christos Isus este Fiul său prea iubit, că Isus a murit în armonie cu voința lui Dumnezeu pe lemn și prin aceasta a câștigat prețul de răscumțărare pentru Dumneavoastră, și că prin urmare Isus Christos este Mântuitorul omului și numai dela el și prin el poate dobândi neamul omenesc viața veșnică ? Sunteți convinși că adevărurile cuprinse în Biblie sunt absolut sigure, că Dvs. vă puteți sprijini pe ele plini de încredere și cu siguranță ? Dacă răspunsul Dumneavoastră este DA, atunci vă veți dovedi credința prin aceea că veți urma calea pe care o prescrie Scriptura acelor cari voiesc să primească binecuvântarea bogată pregătită de Iehova pentru omenire. Ce pas trebuie făcut după aceea ?

CONSACRAREA

Dacă sunteți o persoană cu bunăvoință față de Dumnezeu, atunci aveți o dorință cinstită și sinceră de a face voia sa. Dumneavoastră vă veți încrede pe deplin în el și veți fi prin urmare convins că voința lui cu privire la persoana Dvs. este cea justă. Ca om perfect Isus a zis : „Iată-Mă... vin să fac voia Ta, Dumnezeu !" (Evrei 10:7). „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeu ! Și Legea Ta este în fundul inimii mele" (Psalm 40:7, 8). Aceste cuvinte arată că Isus s'a încrezut cu totul în Iehova Dumnezeu și s'a declarat cu bucurie gata de a face voința lui Dumnezeu, a Tatălui său. O astfel de hotărâre de a face voința lui Dumnezeu înseamnă consacrare. Fiecare care dorește să primească favoarea lui Dumnezeu, trebuie să urmeze aceeași cale. El trebuie să creadă în Domnul Isus Christos ca Răscumțătorul și Mântuitorul său și, încrezându-se în Dumnezeu și Christos Isus, trebuie să făgăduiască și să se hotărască să facă voința lui Dumnezeu. Scriptura arată din ce constă această voință cu privire la el, și de aceea el trebuie să studieze din acest moment Biblia ca să afle voința lui Dumnezeu.

De asemenea este de lipsă și de aceea ca persoana respectivă să deie o dovadă că și-a propus să facă voia lui Dumnezeu ; în felul acesta ceilalți văd dacă cineva s'a pus pe partea lui Dumnezeu și a lui Christos. Cu privire la aceasta Scriptura zice : „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă

neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire" (Romani 10:9, 10).

Un semn exterior sau o mărturisire publică și o încunoștințare, că cineva a luat hotărîrea sau a făgăduit să facă voința lui Dumnezeu, este importantă deoarece prin aceasta cineva își arată credința în Dumnezeu și îngrijirea sa și exercitează această credință. Mulți oameni susțin — contrar păgânilor — a fi „creștini“ și totuși aproape cei mai mulți se rușinează să mărturisească numele lui Dumnezeu și al lui Christos Isus. Cine se rușinează așa, dovedește prin aceasta că n'a făgăduit să facă voința lui Dumnezeu, deoarece Scriptura zice: „Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine“ (Romani 10:11). Cum să se rușineze cineva să mărturisească înaintea altora numele aceluia dela care primește toate binecuvântările?

BOTEZUL

Este de lipsă față de Dumnezeu pentru un „Iondab“ sau om de bine să fie botezat sau cufundat în apă? Desigur. Este un pas necesar și potrivit al ascultării aceluia care s'a consacrat și a făgăduit lui Dumnezeu să facă voia lui. Botezul sau cufundarea în apă nu spală sau curățește pe cineva de păcatele pe cari le-a moștenit prin ereditate în urma neascultării lui Adam. Jertfa sau sângele lui Isus ne curățește de păcate (1 Ioan 1:7—9); nu există niciun alt mijloc pentru curățirea sau iertarea păcatelor decât numai sângele vărsat al lui Christos Isus (Evrei 9:22). Numai aceluia i se va ierta păcatele care are și arată credință în sângele vărsat al lui Christos

Isus. Botezul în apă este un simbol exterior pe lângă aceea, că acela care se botează a încheiat cu Dumnezeu un legământ de a face voința sa; el este un semn al credinței în sângele vărsat al lui Christos Isus. Când o persoană se supune cufundării în apă, lucrează în ascultare și arată că se predă cu totul în mâinile Domnului. Așa dar este just și de lipsă ca toți cari s'au hotărît să facă voința lui Dumnezeu, să se boteze.

Ca om perfect Isus s'a prezentat lui Ioan la Iordan și l-a rugat să-l boteze în apă. Știind Ioan că Isus n'a fost om păcătos și presupunând că botezul în apă numai creaturilor păcătoase poate să folosească, a refuzat să boteze pe Isus. Deși Isus nu i-a explicat mai deaproape motivul faptei sale, totuși a răspuns la obiecțiunea lui Ioan: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim orice neprihănire“ (Matei 3:15). Isus s'a prezentat acolo fără pată, perfect, sfânt și fără păcat. Faptul că s'a lăsat să fie botezat sau cufundat în apă, a mărturisit înaintea altora că el s'a învoit pe deplin să facă voia Tatălui său Iehova.

Este scris că imediat după botezul lui Isus în apă privitorii au auzit o voce de aprobare din înălțime: „Și din ceruri s'a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcere“ (Matei 3:17). Așa și-a exprimat Dumnezeu bucuria despre fapta ascultării prea iubitului său Fiu și în același timp a recunoscut oficial pe Christos Isus ca Fiul său. Fiecare care a luat atitudine pentru Dumnezeu și Christos Isus va avea dorința să încunoștințeze și pe alți oameni despre acest fapt pentru ca ei să recunoască importanța de a servi pe Iehova. Prin urmare este just de a mărturisi o astfel de hotărîre prin botezul sau cufundarea în apă. Fap-

tul că cineva permite să fie cufundat sub apă înseamnă simbolic: „Voința mea egoistă este moartă; mă bucur să fac de aci înainte voința lui Iehova Dumnezeu“.

O astfel de cufundare în apă este potrivită pentru toți cari se consacrează să facă voința lui Dumnezeu. Cine voiește să aibă parte de binecuvântarea cerească și să devină un membru al casei regale, trebuie să guste afară de botezul în apă un alt botez care are un înțeles cu mult mai adânc. Despre acesta raportează Scriptura în Romani 6:3—6: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Christos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului“ (Romani 6:3—6).

Aceste-cuvinte nu se referesc la botezul în apă, ci la cel în moartea lui Isus Christos; aceasta voiește să zică că urmașii lui adevărați și credincioși așa trebuie să moară cum a murit Christos Isus: și anume o moarte de jertfă pentru a fi făcut asemenea în învierea Domnului Isus Christos. Oamenii de bine cunoscuți ca „Ionadabi“ n'au parte la botezul în moartea lui Isus. Speranța lor este viață pământească. Toți cari primesc viață veșnică fie în cer sau pe pământ, trebuie să intre într'un legământ de a face voința lui Dumnezeu, și botezul în apă arată în mod simbolic că această hotărîre s'a luat. Numai

aceia însă cari doresc să calce pe urmele lui Isus și fac lucrul acesta, sunt asigurați de speranța de a deveni membrii în casa sa regală și de a fi botezați în moartea lui Isus Christos.

IUBIRE

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege? (Matei 22:36), așa a sunat întrebarea pusă lui Isus Christos. Să ținem în minte că legea lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată! Răspunsul lui Isus la această întrebare este prin urmare valabil pentru fiecare creatură a familiei omenești care va primi în cele din urmă viața veșnică cerească sau pământească. „Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău“. „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă“ (Matei 22:37, 38). Cuvintele lui Isus arată că porunca lui Dumnezeu pe care tocmai am amintit-o este cea mai importantă și cea mai mare și trebuie urmată mai întâiu și înainte de toate celelalte dacă cineva vrea să fie plăcut lui Iehova, Dumnezeu. Ce înseamnă „iubire“?

Desigur nu sentimentalism. În înțelesul Scripturii iubire înseamnă un devotament dezinteresat față de Iehova. Iubirea este tocmai contrarul egoismului. Este scris că Dumnezeu este iubire deoarece la el toate se fac în dezinteresare. Deoarece Dumnezeu este acela care dăruiește creaturii viața, este pentru creatură neapărat de lipsă să fie în armonie cu Dumnezeu și să-i fie consacrată în mod dezinteresat. Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc în mintea și inima creaturii. Nu se poate vorbi de „iubire“ de diferite grade.

Cine iubește pe Dumnezeu trebuie să-i fie devotat pe deplin. Inima este un simbol al sediului motivelor sau înclinațiunilor. Înclinațiunea noastră deplină este pentru Creator și nu-i permis să șovăiască între el și o creatură oarecare. Îndatăce se ivește o chestie care caută să împartă devotamentul unei creaturi între Creator și o creatură, omul care voințește să placă lui Dumnezeu trebuie să se decidă imediat pentru Iehova Dumnezeu. Inima trebuie să aparțină înainte de toate lui Dumnezeu. „Sufletul“ este creatura vie, adică creatura care există, respiră și se mișcă (Geneza 2:7). Porunca lui Dumnezeu către creatură sună că ea trebuie să fie consacrată lui Iehova Dumnezeu cu toată viața sa.

Porunca sună mai departe : „A iubi pe Dumnezeu cu tot cugetul tău“. Cugetul este capacitatea creaturii cu care caută să cunoască voința lui Dumnezeu. Și în această poruncă este înțelesul că o creatură trebuie să-și întrebuițeze mintea sau spiritul să caute voința lui Dumnezeu și să o facă cu bucurie. Prin urmare cea mai înaltă poruncă către creatură este a iubi pe Iehova, adică a poseda o dorință dezinteresată de a cunoaște voința lui Dumnezeu și a-și da toată silința de-a o împlini. Această poruncă este de folos creaturii însăși. Legea lui Dumnezeu prevede că numai cine-l iubește poate primi binecuvântările bogate ale lui Iehova. Dacă prin urmare Dumnezeu cere dela o creatură iubire, aceasta nu folosește lui Iehova ci creaturii însăși pentru că în felul acesta câștigă intrare la comorile bogate ale lui Dumnezeu.

Cum poate dovedi cineva lui însuși și altora că iubește pe Dumnezeu și Cuvântul său ? Răspunsul la această întrebare îl găsim în Scriptură : „Aceasta este

o dovadă a iubirii noastre față de Dumnezeu dacă păzim poruncile sale și le împlinim cu bucurie“ (1 Ioan 5:3). Isus a fost totdeauna în armonie și în unitate deplină cu Tatăl său. Fiecare care iubește pe Iehova Dumnezeu, iubește prin urmare și pe Christos Isus deoarece Dumnezeu cere aceasta (Evrei 1:6 ; Ioan 5:23). Acelora cari sunt gata să facă voința sa, Isus le zice : „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește ; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui“ (Ioan 14:15, 21). Isus Christos este executorul sentinței lui Iehova. Oricare ordine ar da Christos, ele sunt poruncile lui Iehova Tatăl, și cine iubește pe Dumnezeu și pe Christos se va strădui în mod credincios să asculte poruncile lui Dumnezeu și ale lui Christos (Ioan 14:24).

Iehova n'a prevăzut mântuirea omului din motive egoiste sau fiindcă trage vreun folos din aceasta. Îngrijirea sa de a da omului viață este cu totul dezinteresată și este așa dar o expresiune a iubirii sale ; „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică“ (Ioan 3:16). Aceste cuvinte arată clar că Iehova a luat măsuri pentru binecuvântarea omului, firește cu condiția ca el să creadă în Christos Isus și să-l asculte. Această credință nu este numai o concepțiune mentală, ci înseamnă că cineva recunoaște că Christos Isus este Salvatorul și Iehova este Dătătorul de viață, că el se încrede pe deplin în aceste fapte și după aceea se străduiește să facă în mod cinstit și sincer voia lui Dumnezeu.

Iehova nu silește pe nimeni să primească binecu-

vântările sale. Toți cari primesc bogăția binecuvântărilor sale, trebuie să urmeze de bună voie regulile pe cari le-a dat Iehova omului pentru conducerea sa. Ca răspuns la întrebare Isus a atras atențiunea asupra poruncii a doua și a zis : „Iar a doua, asemenea ei, este : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. In aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii“ (Matei 22:39, 40). Nimeni nu voiește să-și facă pagubă lui însuși. Cine iubeste pe seamănul sau camaradul său ca pe sine însuși, nu va avea dorința și nici nu va face ceva ca să-l păgubească, ci va trata în mod drept pe semenii săi.

Isus a adevărit aceeași regulă în Luca 6:31 : „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel“. In alt loc Domnul a făcut cunoscută legea prin care trebuie să se lese condusă o creatură pentru a-i plăcea : „Și ce alta cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău ? (Mica 6:8). Cine ține aceste două porunci ale lui Iehova menționate de Domnul Isus va urma calea cea dreaptă și va fi plăcut Celui Prea Înalt. Omul nu-i permis să se lese condus numai de conștiința sa înceace socotește că este drept. Dacă conștiința sa îl mustră, are dovada că a lucrat greșit. Se poate întâmpla însă să facă ceva fals chiar și cu cea mai bună conștiință. Conștiința omului nu este un conducător sigur numai dacă este sfătuită prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nimeni să nu se înșele sau să se amăgească presupunând că purtarea sa conștiințioasă îi poate aduce viață veșnică. Toți oamenii stau din pricina păcatului sub sentința de moarte; și această condamnare a lui Adam și a tuturor urmașilor săi este cu

totul dreaptă. Ca dovadă a iubirii și îndurării sale Iehova Dumnezeu a pregătit o cale pe care oamenii pot fi liberați de slăbiciunea care vine din păcat. Numai cine urmează această cale prescrisă va fi scăpat de neputința sa. Pentru a dobândi binecuvântarea lui Dumnezeu, omul trebuie să facă în mod credincios partea sa, și anume de a urma poruncile Domnului. Noi cetim cu privire la aceasta : „Așa dar, după cum printr'o singură greșală judecata a fost pentru toți oamenii spre osândă, tot așa și printr'o singură faptă de dreptate, darul slobod a fost pentru toți oamenii spre o faptă de îndreptățire de viață. Căci după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti“. Romani 5:18, 19; Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original, publicat în 1932 de Societatea Biblică Britanică.

Adam prin călcarea sa și-a atras sentința de moarte. Această sentință a fost rostită în contra lui Adam și el a fost condamnat prin urmare la moarte. Toți oamenii ca urmașii lui Adam au simțit de atunci încoace urmările acestei sentințe. Chiar și înainte de a i se naște copii lui Adam, el a stat „murind“ sub sentința de moarte. El n'a putut da prin urmare urmașilor săi nici viața perfectă și nici dreptul la ea. Din acest motiv toți „sunt născuți în păcat și zămisliti în nelegiuire“. Deoarece Dumnezeu nu poate a-proba un lucru imperfect, fiecare creatură imperfectă ajunge sub condamnare din pricina imperfecțiunii sale. Toți oamenii născuți în păcate trebuie să moară la sfârșit, afară doar de cazul că s'ar fi făcut o pregătire pentru ei de a primi viața. Dumnezeu a făcut

aceasta prin iubitul său Fiul care a suferit moartea pentruca oamenii să poată trăi. Aceasta este calea orânduită de Dumnezeu, o alta nu există. Prin neascultarea lui Adam cei mulți au devenit păcătoși; prin ascultarea lui Christos Isus până la moarte cei ce cred în el și păzesc poruncile lui Dumnezeu „au fost făcuți drepti”. Aceștia sunt aceia cari sunt pregătiți pentru primirea bunurilor bogate ale lui Iehova.

Fiecare să țină în minte că binecuvântările lui Dumnezeu nu sunt destinate pe seama aceloră cari neglijează sau refuză să creadă în Domnul Isus Christos. Credință și ascultare sunt condițiunile cari sunt legate de binecuvântările lui Dumnezeu cari fac bogată pe o creatură. Toți au fost născuți sub sentința de moarte; nu există numai o cale de a scăpa de ea; ea este descrisă în Ioan 3:36: „Cine crede în Fiul, are viața vecinică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. Mânia lui Dumnezeu înseamnă aici condamnarea care apasă asupra tuturor păcătoșilor cari prin păcat au fost înstrăinați de Dumnezeu. Singurul mijloc de a scăpa de această mânie sau de sentința de moarte este credința în sângele lui Christos Isus și ascultare. Cuvintele de mai sus arată limpede că cei ce neglijează sau nu voiește să creadă, deși a avut ocazie pentru aceasta, nu va vedea viața; mânia lui Dumnezeu sau judecata lui Dumnezeu rămâne peste el. Aceasta este o dovadă hotărâtoare că jertfa de răscumpărare nu folosește pur și simplu fiecărei creaturi, ci numai aceloră cari își arată credința în Dumnezeu și Christos Isus și ascultă Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta nu este nicidecum contrar celor spuse în 1 Timotei 2:5, 6: „...Omul Isus Christos, care

S'a dat pe Sine însuș, ca preț de răscumpărare pentru toți”. Jertfa prețului de răscumpărare se referă aici la toți cari cred, și nu la toți oamenii fără deosebire că arată credință sau nu.

Niciun om să nu se înșele pe sine sau să se lese îndus de alți în eroare de a crede că el poate disprețui calea spre mântuire orânduită de Dumnezeu și totuși poate primi binecuvântările lui Dumnezeu. A urma învățăturile unui om imperfect și a pune temei pe ele, conduce absolut singur la pieire. Susținerea că cineva „poate face ce-i place sau ceeace găsește de cuviință, și că va fi apoi mântuit”, este mai mult decât nechibzuită și va conduce pe persoana respectivă cu siguranță la pierire. Tocmai acest punct este accentuat de Scriptură: „Increde-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți ca netezi cărările” (Proverbe 3:5, 6). Aceasta arată că omul nu-i permis să se bizuiască nici pe concluziunile sale egoiste și nici pe priceperea sa, ci trebuie să se lese condus de Cuvântul lui Dumnezeu; și numai după ce recunoaște pe Iehova și Christos Isus în toate căile sale, este sigur de a fi condus drept. A recunoaște pe Dumnezeu în toate căile tale înseamnă a studia cu sârguință Scriptura pentru a cunoaște căile sale, și apoi a-l asculta și a-i da onoarea pentru toate ce primește.

Nimeni nu poate susține pe drept că crede în Domnul Isus Christos dacă nu caută să câștige lămurire despre voința lui Dumnezeu. Este de lipsă a cunoaște voința lui dacă voești să o faci. Cineva care nu o cunoaște nu o poate face temelia acțiunii sale. Din acest motiv a dăruit Domnul, aceloră cari au o do-

rință după adevăr și-l caută, Biblia și scrieri cari o lămuresc, cari servesc omului ca călăuză sigură spre dreptate. Pentru a câștiga o cunoștință despre hotărîrea și voința lui Iehova, trebuie studiat Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea zice omul lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea” (Psalm 119:105). Domnul luminează cărarea acelor cari se străduiesc să facă voința sa pentruca să umble în lumina lui pe căi cari îi sunt plăcute.

În Psalmul 24:1 citim: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc”, ceea ce voiește să zică că toată bogăția pământului aparține lui Iehova. El a făcut din pământ un loc pe care să trăiască cei ascultători. „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu minile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor... Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: „Eu sunt Domnul, și nu este altul!” (Isaia 45:12, 18). Dumnezeu a creat pământul într-un scop. El va rămâne veșnic și după voința lui Iehova vor locui cei ascultători pe el (Proverbe 1:4).

Numai cine recunoaște pe Dumnezeu și pe Christos Isus ca Mântuitorul omenirii și-l ascultă este pregătit să primească marile bogății pe cari le-a prevăzut Dumnezeu pentru omenire. Soarta tuturor celor neascultători va fi nimicire veșnică. Cine este cunoscut acum pe pământ ca un om de bine, preumbrit prin Ionadab, stă gata să fie liberat pentru totdeauna de sărăcie și să primească binecuvântare bogată veșnică. Așa dar este de cea mai mare impor-

tanță pentru fiecare om sincer să-și câștige o cunoștință despre calea ordonată de Dumnezeu care este descrisă în Biblie. Pentruce domnește atâta sărăcie pe pământ? Oamenii vor fi lămurii și vor afla care este leacul adevărat și sigur al lui Dumnezeu de a face un capăt sărăciei și de a aduce pământului bună stare, pace și fericire veșnică.

CAPITOLUL IV

PRICINA SĂRĂCIEI ȘI A MÔRTII

IEHOVA este atotputernic și cu totul dezinteresat. Pentru ce a permis atunci ca sărăcia și mizeria să bântuiască pe oameni? Pentru ce există atâtea boli, atâtea necaz și răutate pe pământ? Pentru ce mor oamenii? Este Iehova răspunzător pentru mizerie, durere și moarte? Desigur nu! Cine cunoaște răspunsul Sfintei Scripturi și prin urmare răspunsul adevărat la această întrebare, va lăuda bănătatea lui Iehova și a Christosului său.

Cea mai mare și cea mai rea crimă a tuturor timpurilor prin care numele mare a lui Iehova a fost păngărit și care a adus sărăcie și moartea familiei omenesti, a fost o urmare a lăcomiei. În decursul multilor ani cari au trecut de atunci încolo, marele criminal a știut să-și ascundă căile sale sucite dinaintea altora; și astfel astăzi îi este greu omului să înțeleagă și să aprecieze enormitatea crimei. Numai cine este binevoitor față de Dumnezeu, cine dorește să afle și să facă ce este drept, va cunoaște starea lucrurilor.

A pofti înseamnă o dorință necumpătată de a poseda ceea ce aparține altuia. Cuvântul „lăcomie“ arată o poftă nedreaptă după profit legată cu hotărîrea de a-l dobândi prin jaf sau într'un alt chip grosit și nedrept. Lăcomia este fructul egoismului extrem.



LUCIFER RIDICĂ CHEREȘTEA DE CONTROVERSĂ CU
PRIVIRE LA OM (pag. 165)

Creatura care dorește să posedeze pe nedrept ceea ce aparține altuia și care în străduința de a-și satisface dorința neînfrănată nu se dă înapoi dela înșelăciune, răpire sau alte mijloace nedrepte, descoperă o inimă rea care cugetă într'un mod nefast să facă pagubă altora.

Faptele raportate de Sfânta Scriptură despre săvârșirea crimei celei dintâi sunt următoarele: Ca expresiune a puterii sale nemărginite, înțelepciunii sale perfecte și iubirii sale fără margini Dumnezeu a creat cerurile. Ele se compune din Logos, heruvimi, serafimi, îngeri, domnii și puteri, cari toate vestesc gloria lui Iehova. „Cerurile spun slăva lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el!” (Psalm 19:1,2). Dumnezeu a făcut și pământul (Geneza 1:1), și cu aceasta sosise timpul rânduit pentru a crea pe omul care să-l moștenească. Iehova a aranjat o parte a pământului într'o locuință plăcută pentru oameni și a numit-o Eden. Din elementele pământului Dumnezeu a creat pe omul perfect Adam: o creatură vie, mișcătoare înzestrată cu minte. Acestuia i-a dat grădina ca locuință minunată și l-a învățat despre legea sa și pedeapsa care va urma în urma unei călcări a ei (Geneza 2:7, 15—17). El i-a făcut și o ajutoare, o femeie, care a fost perfectă, și i-a dat-o; și a înzestrat pe această pereche de oameni perfecti cu capacitatea și puterea să nască copii. Dacă omul ar fi urmat în mod credincios legea lui Dumnezeu, pământul ar fi rămas pentru totdeauna patriă sa și i s'ar fi permis să se bucure de bogățiile sale mari.

După limbajul Psalmistului omul „este făcut în-

tr'un chip minunat și admirabil". Dumnezeu l-a creat și Psalmistul zice: „Minunate sunt lucrările Tale" (Psalm 139:14). Omul perfect a fost punctul culminant sau coroana creațiunii pământești a lui Dumnezeu. În împărăția invizibilă sau cerească s'a aflat o creatură spirituală numită Lucifer pe care Dumnezeu a făcut-o Domnul invizibil al omului. Despre Lucifer citim în Cuvântul lui Dumnezeu: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare" (Ezechiel 28:14).

Numele „heruvim" înseamnă un uns al lui Dumnezeu care este pus peste o anumită parte a organizațiunii sale. Descrierea lui Lucifer ca „un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse" descopere clar că el a ocupat o pozițiune înaltă. Dumnezeu îl crease și îl numise să ocupe acel oficiu înalt pe „muntele cel sfânt al lui Dumnezeu", organizațiunea universală. Că lui Lucifer i s'a încredințat supravegherea Edenului, a omului perfect și a patriei sale, vedem din următoarele cuvinte ale Scripturii: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonie, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut" (Ezechiel 28:13). El a fost o creatură de mare frumusețe — o aparițiune minunată. „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine" (Ezechiel 28:15). Aceasta arată că Lucifer a fost perfect până în clipa când a devenit nelegiuit și s'a răsvrătit împotriva lui Dumnezeu. — Vezi cartea „Justificare", volumul 2, pagina 91, în englezește.

Când Lucifer a devenit de bună voie nelegiuit și rău, Dumnezeu i-a schimbat numele, și din acest timp el a apărut în Scriptură sub următoarele patru nume: Șarpe, adică înșelător, Satan, ceeace înseamnă potrivnic, Balaur, ceeace este simbolul unui înghițitor și Diavol, adică defăimător. Când a fost încă perfect, Lucifer a fost Dumnezeu sau stăpânitorul puternic al lumii. Acest oficiu nu i s'a luat îndatăce a devenit nelegiuit. El a fost prin urmare timp de veacuri Dumnezeu sau prințul invizibil al acestei lumi, și el este vinovat de aceea că lumea este așa de stricată. — Ioan 12:31; 14:30.

CRIMA SA

Având Lucifer intrare liberă în curțile cerești, a văzut maiestatea minunată a lui Iehova și a observat cum a adorat întreagă creațiunea pe Dumnezeu. El a știut că el a fost domnul oamenilor și capul oștiri îngerilor și de aceea a permis să se nască în el dorința să câștige pentru sine mărirea și cinstea pe cari toate creaturile drepte le-au adus lui Iehova fiindcă lui i se cuvin. Dorința lui Lucifer a fost necum-pătată și necuviincioasă; el a devenit lacom și a încetat de a iubi pe Iehova. El a devenit un nelegiuit sau un călcător al legii lui Dumnezeu. Aceasta este dovedit de cuvintele următoare ale Scripturii cari se referesc la pozițiunea lui Lucifer după ce a săvârșit călcarea lui mare: „Cum ai căzut din cer? [Cum ai fost înjosit și dezonorat], Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul nădămurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de

stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul niază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt". Dar ai fost aruncat în locuința morților [groapă], în adâncimile mormântului! (Isaia 14:12—15). Lăcomia a împins pe Satan la acest mare păcat. Scriptura următoare amintește sfârșitul carierei sale: „Tu, care locuiești lângă ape mari, și care ai vistierii nemărginite, ți-a venit sfârșitul, și lăcomia ta a ajuns la capăt!” (Ieremia 51:13).

Dumnezeu a cerut dela omul perfect Adam ascultarea deplină. El nu i-a impus o datorie deosebit de mare și nu i-a cerut să mute un munte. Numai una i-a poruncit să se abțină dela un anumit fruct care a crescut în Eden. Dumnezeu a înștiințat pe om că va trebui să ispășească neascultarea sa cu moartea. „Căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Pentru Adam n’ar fi fost greu să observe legea lui Dumnezeu și să rămână ascultător. Răul n’a stat în fruct, ci în crima de a călca legea lui Dumnezeu.

Ca suveranul omului Lucifer a cunoscut datoria lui Adam față de Dumnezeu. A fost datoria sa să se ocupe de interesele omului. Ca fiecare păcat și păcatul său s’a născut din închipuire, și anume când a început să dorească ceea ce aparținut după drept lui Iehova. Pentru a-și satisface dorința pofticioasă, a recurs la minciună și înșelăciune. De aceea este numit el Șarpe ceea ce indică calitatea sa de înșelător (Apocalips 20:1—3). „Șarpele era mai șiret decât toți ceilalți (Geneza 3:1). Aceasta arată că el a fost șiret, viclean, rău și fals. El a conchis: Dacă Dumnezeu nu omoară pe om din pricina călcării sale, a-

tunci se dovedește ca un mincinos și toate creaturile își pierd încrederea în Creator; dacă însă îl ucide din pricina călcării legii divine, prin aceasta se aduce dovada că Dumnezeu nu este în stare să pună un om perfect pe pământ care să-i rămână devotat în mod credincios și sincer; și în felul acesta va dispărea încrederea creaturilor în Creator, și ca urmare din acesta adorațiunea și lauda cari aparțin lui Iehova cad Diavolului.

Ca ocazia îndeplinirii planului său nelegiuit Satan, Șarpele, s’a apropiat de Eva și i-a zis: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” (Geneza 3:1). Aceasta vrea să zică: „Din acest motiv nu mâncați voi din fructul cel bun?” Eva a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți” (Geneza 3:2, 5). Satan a râs de bună seamă de credința naivă a Evei. „Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:4, 5). Această spusă a lui Satan a fost o minciună intenționată și din adins, și sub influența acestei minciuni Eva a călcat legea lui Dumnezeu. Satan a amăgit pe femeie și astfel și-a ajuns scopul de a o atrage dela Iehova. Acum a apărut Adam. Eva i-a povestit despre cele întâmplate. Adam „a mâncat și el” din fructul oprit. Aceasta arată că Adam n’a iubit pe Dumnezeu deoarece a disprețuit porunca sa într’un mod nelegiuit (1 Timotei 2:14). Adam n’a

iubit nici pe Eva ; căci dacă ar fi iubit-o într'adevăr, atunci ar fi căutat fața lui Dumnezeu ca să-l roage de iertare pentru greșala ei fiindcă a fost amăgită. Adam a știut că dacă rămâne neclintit și credincios față de Dumnezeu, Eva va fi despărțită de el ; și el a dorit cu încăpățănare să o păstreze pentru plăcerea sa.

Adam și Eva au fost condamnați la moarte și au fost alungați din Eden, și aceasta a fost cu totul drept. (Geneza 3:19—24). Minciuna fatală și fapta înșelătoare a lui Satan au adus moartea asupra omenirii. De aceea a zis Isus despre Satan Diavolul că el „a fost un ucigaș și un mincinos dela început” (Ioan 8:44). De atunci încoace și până astăzi toți cari au recurs la minciună pentru a-și realiza scopurile nedrepte, au fost instrumentele Diavolului, ale Tatălui minciunii.

În Eden hrana a fost perfectă și ar fi susținut veșnic viața omenească a celor ascultători. Hrana pe care a produs-o pământul în afară de Eden n'a fost liberă de venin. După alungarea lui Adam și a Evei din Eden, moartea a început să pună încetul cu încetul stăpânire pe ei și în fine au murit. În decursul acestor ani neliniștiți ca părinți păcătoși n'au putut naște copii perfecți ; de aceea fiecare copil născut în această lume în mod firesc a fost cu păcate și trebuie să moară la timpul hotărît (Romani 5:12 ; Psalmi 51:5). Pentru toate bolile, grijele, sărăcia, pentru fiecare durere și crimă care a lovit pe familia omenească dela Eden până în ziua de astăzi este de vină Satan Diavolul. Fiecare care urmează cu voință și intenționat o cale care aduce boală, mizerie și apăsare semenilor săi, trebuie privit ca un instrument al Diavolului.

SATAN VA MURI

Când Dumnezeu a judecat pe Adam la moarte, a rostit în acelaș timp și sentința de moarte a lui Satan (Geneza 3:15 ; Isaia 14:14—20 ; Ezechiel 28:18, 19). Pentru ce a permis însă Dumnezeu ca Diavolul să trăiască mai departe în decursul tuturor veacurilor acestora și să aducă atâta suferință pe oameni ? Răspunsul scurt sună că Satan a susținut în mod lăudăros a fi în stare să întoarcă pe toți oamenii dela Dumnezeu și să-i îndemne să-l blesteme ; mai departe că Dumnezeu a dat ocazie lui Satan să-și realizeze susținerea lăudăroasă, și în acelaș timp a oferit oamenilor un prilej să dovedească credințioșia lor față de el.

Îngâmfat și semeț Satan a susținut înaintea lui Iehova că toți oamenii vor blestema pe Dumnezeu dacă trebuie să treacă printr'o încercare grea. Dacă Dumnezeu ar fi ucis imediat pe Satan fără să-i deie ocazie să-și dovedească susținerea, atunci desigur întrebarea ar fi rămas mai departe în spiritul unor creaturi dacă nu cumva Satan a spus adevărul. Despre acest punct este scrisă în Sfânta Scriptură o dramă profetică. În ea este vorba despre neprihănitul Iov și despre Diavol. Iov, care are rolul principal, a fost un om drept. Satan a zis că el poate îndemna pe Iov să blesteme pe Dumnezeu (Iov 2:3—5). Dumnezeu a primit provocarea lui Satan. Proba a trebuit să dovedească dacă un om va rămâne credincios lui Dumnezeu în cea mai grea încercare. Această probă a fost legată în mod necesar și cu chestia supremației lui Dumnezeu ; ea a trebuit să oferească tuturor creațiilor inteligente o ocazie să aleagă între Dumnezeu

și Diavolul. Din acest motiv decretul lui Iehova a fost ca Satan să rămână pentru un anumit timp în viață și în decursul acestui timp să aibă loc proba dar că la sfârșitul acestui timp Dumnezeu va nimici pe Satan. Faraonul din Egipt a fost un reprezentant oficial al Diavolului pe pământ și a jucat un rol simbolic în profeția hotărârii divine, care a fost ca să lase pe Satan în viață un timp mărginit. Este scris: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul” (Exodul 9:16).

Proba a început cu cei dintâi copii ai lui Adam. Ea merge mai departe și se va termina în lupta Armageddonului. În timpul acesta Dumnezeu a atras atențiunea omului asupra adevărului ca să-i deie o ocazie să hotărască el însuși pe cine vrea să servească: pe Dumnezeu sau pe Diavolul. Cain, primul fiu al lui Adam și al Evei, s'a hotărât pentru Diavolul — și a lucrat rău. Abel a făcut o alegere mai înțeleaptă. El a servit pe Iehova Dumnezeu și a primit aprobarea sa. Satan a pricinuit apoi omorârea lui Abel (Evrei 11:4—40).

Fiecare om cu judecată care aude adevărul, ar trebui să vadă repede că Satan Diavolul este marele potrivnic al lui Dumnezeu și cel mai rău dușman al omului. Cine este binevoitor față de Dumnezeu va alege calea pe care a urmat-o Abel și va trăi. ceilalți vor imita pe Cain — vor muri, și vor rămâne pentru totdeauna în moarte. În timpurile trecute aproape toți oamenii au murit în neștiință, adică în necunoștința adevărului. La timpul rânduit ei trebuie să fie însă înviați din moarte pentru a primi o ocazie să afle adevărul. Dacă vă hotăriți să serviți pe Dumnezeu,

veți trăi și nu veți muri niciodată. Acum a sosit timpul când oamenii de pe pământ cari aud adevărul, vor trebui să se hotărască pe cine voiesc să servească. Oamenii de bine se vor pune pe partea lui Dumnezeu și vor trăi.

Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este hotărât exclusiv ca conducător și ajutor pe seama aceloră cari doresc să facă ce este drept (2 Timotei 3:16, 17; Psalm 119:105). Satan înșelătorul a orbit întotdeauna pe oameni față de adevăr și i-a ținut în neștiință despre îngrijirea plină de har al lui Dumnezeu pentru omânire (2 Corinteni 4:3, 4). Numai adevărul poate conduce pe cineva pe calea dreaptă și să-l libereze prin Christos Isus de influența și puterea lui Satan. Fiecare om și fiecare organizațiune omenească cari încearcă să țină pe alții în neștiință despre Cuvântul lui Dumnezeu, sunt reprezentanți sau instrumente ale lui Satan Diavolul, fie că știu aceasta sau nu. Cine leapădă învățătura după ce a avut ocazie să și-o însușască, poate fi sigur că va găsi sărăcie și rușine și va pierde totul. „Sărăcia și rușinea sunt partea celui ce leapădă certarea, dar cel ce ia seama la mustrare este pus în cinste” (Proverbe 13:18). Cine este indiferent față de Cuvântul lui Dumnezeu, nu va putea moșteni niciodată bunurile bogate ale Domnului (Proverbe 20:13; 23:21).

Noi trăim acum în ziua când Dumnezeu a dat aceloră, cari s'au declarat a fi gata de a face voința sa, porunca să vorbească și altora despre îngrijirea sa pentru oameni și să avertizeze pe oameni dinaintea Diavolului și a organizațiunii sale. Prin urmare este datoria lor să înmâneze acest avertisment atât celor nelegiuți cât și oamenilor binevoitori (Ezechiel

3:18—21). Porunca este dată de Iehova și martorii lui trebuie să vorbească astăzi semenilor lor despre numele și împărăția sa. Indatăce acest lucru al mărturiei va fi terminat, Dumnezeu își va descoperi supremația prin nimicirea lui Satan și a tuturor partizanilor lui (Isaia 43:10-12; Matei 24:14-21). Oamenii cu bun simț numiți și Ionadabi trebuie să se lese învățați prin adevăr. Aceasta se face numai prin studierea Bibliei și a altor scrieri cari explică profețiile sale ce se împlinesc astăzi. Cine voiește să ajute aproapelui său să înțeleagă adevărul, trebuie să urască lăcomia (Geneza 18:21). Dacă cineva vine în atingere cu oameni sau instituțiuni omenești cari umblă după profit — fie că acest profit constă dintr'un număr mai mare de membri ai acelei mișcări sau din proprietate, bani, putere sau influență — atunci să se ferească de ele deoarece ele nu pot fi servii lui Dumnezeu. Aceasta se va înțelege mai bine când cineva observă ce organizațiune puternică a întemeiat Satan pe pământ și cum a stat totdeauna dușmănoasă față de Dumnezeu.

ORGANIZAȚIUNEA LUI SATAN

Satan a căutat totdeauna să învingă pe Dumnezeu în marea contestațiune a supremației. Dumnezeu a permis lui Satan să meargă în răutatea sa până la extrem și nu l-a împiedecat în procedarea sa. La timpul fixat el va dovedi însă întregii creațiuni că Satan este un mincinos, adevărata întrupare a nelegiurii, și numai el, Iehova, este adevărat și absolut drept. Satan a început cu clădirea organizațiunii sale pământești în câmpia Sinear. El a îndemnat acolo pe oameni să zică : „Haidem ! să ne zidim o cetate și un

turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiati pe toată fața pământului” (Geneza 11:4).

Nimrod a fost prezentat oamenilor într'o lumină care l-a făcut să apară mai mare chiar și decât Dumnezeu. Aceasta a înșelat pe oameni să-l urmeze (Geneza 10:8—10). A fost o cursă a Diavolului să amăgească prin religiune creaturi ca să dăruiască la a numiți oameni onoare și glorie, pentruca aceste creaturi să fie atrase dela Iehova. Pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea nelegiuită Diavolul s'a servit de atunci încoace încontinuu de cele trei părți ale organizațiunii sale. Aceste sunt : religiunea, adică o formă de închinare fălarnică la Dumnezeu, comerțul, acesta înseamnă o întreprindere egoistă pentru câștigarea de profit material, și politica, adică stăpânirea unora puțini peste popor. Vechiul Babilon a reprezentat cu deosebire religiunea Diavolului, vechiul Egipt comerțul și vechea Asirie puterea politică. (Vezi „Profeție”, capitolul 6, pagina 124, în englezește).

Din zilele vechiului Babilon până în timpul când a fost organizat Izrael ca popor, fiecare națiune a pământului s'a datat religiunii Diavolului. Dumnezeu a condus pe urmașii lui Izrael din țara Egiptului, a făcut un legământ cu ei, le-a dat legea sa și i-a învățat despre adorațiunea adevărată a Celui Atotputernic. (Vezi Exodul 20:1—10). Acest popor a fost singurul cu care s'a purtat Dumnezeu în felul acesta (Amos 3:2). La timpul său Diavolul a înșelat și pe Izraeliți ; ca națiune ei s'au întors dela Dumnezeu și s'au datat religiunii lui Baal sau Diavolului ceea ce a pricinuit nimicirea lor (Ezechiel 21:24—27). Poporul Izrael a servit ca tip. Ceea ce s'a întâmplat prin

urmare cu Izraeliții și cu aceia cari au fost legați cu ei, a arătat ce se va întâmpla la sfârșitul lumii, care acum a sosit. Poporul Izrael a preumbrit cu deosebire pe națiunile „creștinătății” cari susțin a fi creștine. Unii puțini din poporul Izrael au rămas credincioși lui Iehova, și-au păzit neprihănirea față de Dumnezeu și au primit aprobarea sa. Tot așa și în „creștinătate” unii cari susțin a fi creștini și-au păzit neprihănirea înaintea lui Dumnezeu și i-au rămas credincioși. Conducătorii sau preoții din Izrael precum și „fruntașii turmelor lor” au devenit mândri, semeți îngâmfăți, căutând mai mult să primească aprobarea oamenilor decât cea a lui Dumnezeu. Așa au căzut pradă Diavolului. Conducătorii „creștinătății”, adică preoții și „fruntașii turmelor lor” au făcut o organizațiune tare pe care o numesc „biserica”. Poruncitori, încrezuți și austeri cum sunt caută mai mult câștigul și aprobarea dela creaturi decât aprobarea Celui Prea Înalt. Cuvintele profetului său se referesc prin urmare atât la Izraelul natural cât și la Izraelul de astăzi „creștinătatea”. Noi citim : „Căci dela cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt lacomi de câștig ; dela proroc până la preot, toți înșală” (Ieremia 6:13).

Scriptura vorbește despre predicatori sau clerici ca de „proroci”. Acești bărbați au clădit în numele Domnului Isus Christos o organizațiune mare și puternică și au susținut a predica Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce în realitate au vestit învățături omenești și au ținut pe popor în neștiință despre Biblie. Despre aceasta zice Dumnezeu : „Proorocii lor proorocesc minciuni în Numele Meu ; Eu nu i-am trimes, nu le-am dat poruncă, și nu le-am vorbit ; ci ei vă pro-

orocesc niște vedenii mincinoase, proorociri deșerte, înșelătorii și înăhipuri scoase din inima lor” (Ieremia 14:14). Toți aceștia sunt servii Diavolului și nu servii lui Dumnezeu. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l slujiți, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire ?” (Romani 6:16).

Aceste lucruri nu de aceea se amintesc pentru a face oameni de răș și de batjocură, ci fiindcă Dumnezeu a poruncit vestirea adevărului pentruca oamenii binevoitori să-l poată auzi și să poată urma calea cea dreaptă. Pe aceia însă cari urmează învățăturile oamenilor egoiști îi așteaptă moartea sigură. A urma învățăturile lui Dumnezeu și ale lui Christos înseamnă viață veșnică (Ioan 17:3). Fiecare să aleagă pe cine voiește să urmeze și să servească !

ORGANIZATIUNEA LUI IEHOVA

Organizațiunea universală a lui Iehova a existat dela început. Dumnezeu a început cu credinciosul Avraam dezvoltarea organizațiunii sale principale. Pe aceasta o va întrebuința pentru a nimici pe Satan și organizațiunea sa și pentru a împărți celor credincioși dintre oameni binecuvântările sale. Dumnezeu a zis lui Avraam : „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile ascultătoare ale pământului” (Geneza 12:3 ; 22:18). Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s'a socotit ca dreptate. „Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Araam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit

mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine” (Galateni 3:6—8).

Isac a fost singurul fiu al lui Avraam și al Sarei. Din ordinul Domnului, Avraam l-a oferit de jertfă (Geneza 22:2—18). Acesta a fost un tablou profetic. Avraam a reprezentat pe Iehova Tatăl sau Dătătorul de vicașă, și Isac a reprezentat pe Fiu care a fost adus ca jertfă pentru om. Prin Isac-ul antitipic, prin Christos Isus, Dumnezeu Tatăl va împărși binecuvântarea sa tuturor celor ascultători ai pământului (Romani 9:7; Galateni 4:28).

Christos Isus este Răscumpărătorul și Mântuitorul lumii. El este capul organizației sale, al membrilor trupului cari formează biserica adevărată. Instituțiile făcute de oameni, cari sunt numite „biserici”, au fost întrebuițate de Satan ca să înșele pe oameni și să-i întoarcă dela Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a sculat pe Christos Isus din morți, și „I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efeseni 1:19—23). „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentruca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Coloseni 1:18). Dela Rusali Dumnezeu a ales biserica adevărată prin Christos Isus, adică membrii trupului lui Christos, 144,000 laolaltă; aceștia au fost aleși pentru a fi martori pentru numele lui Iehova.

TIMPUL MĂRGINIT

În anul 606 înainte de Christos, Dumnezeu a lepădat pe poporul lui Izrael. Atunci a devenit Satan domnitorul invizibil sau „dumnezeul” tuturor națiunilor pământului. Dumnezeu i-a dat un anumit timp în decursul căruia să-i fie permis să exerciteze domnia sa rea fără întrerupere. Timpul fixat dinainte de Dumnezeu pentru Satan a durat 2520 de ani și s'a sfârșit în anul 1914 după Christos. Intocmai după cum a prezis Isus lumea lui Satan s'a sfârșit cu acest moment. Ca dovadă pentru acest fapt a trebuit să fie, după cuvintele lui Isus, izbucnirea războiului mondial și evenimentele cari au urmat imediat după război (Matei 24:3—15). Următoarea profecție a lui Iehova s'a împlinit în anul 1914: „Totuș, Eu am însă pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt”. „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Psalm 2:6; 110:2). În anul 1914 a început afară de aceasta să se îplinească și următoarea profecție: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniașeră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” — Apocalips 11:17, 18.

SEMNE ÎN CER

Deoarece sosise timpul lui Dumnezeu să facă cunoscut anumite adevăruri — fiindcă templul lui Dumnezeu fusese deschis — cei ce-au fost devotați Domnului începând cu 1918 și de atunci încolo, au putut să înțeleagă însemnarea „celor două minuni sau semne din cer”. Ele sunt descrise în Apocalips 12:1—5. Profetia vorbește acolo despre o femeie „care a fost învăluită în soare, se afla în durerile nașterii și a născut un copil”: stăpânul nou, legitim al lumii. Această femeie este un simbol al organizațiunii universale a lui Dumnezeu (Isaia 54:1—12). „Copilul de parte bărbătească” este Christos Isus, Regele lui Dumnezeu, domnitorul drept al pământului. Acesta a fost primul „semn mare” sau „minune” (după trad. engleză a Bibliei).

Al doilea semn mare este „un mare balaur roș care stătea înaintea femeii ca să-i mănânce copilul, când îl va naște”. Acest balaur roș reprezintă în mod simbolic pe Satan și pe organizațiunea lui rea, al cărui scop este să nimicească împărăția lui Dumnezeu sub conducerea lui Christos. Indatăce Christos Isus a fost făcut domnitor, s'a început o luptă în cer între Satan și oștirile sale pe o parte și Christos și oastea sa de îngeri pe cealaltă parte: „Și în cer s'a făcut un război. Mihail și îngerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalips 12:7—9).

Intocmai după cum a prezis Isus în Matei 24:7,8 din 1914, încoace necazul și greutățile s'au înmulțit neîncetat pe pământ. Sărăcia, suferințele, crimele și moartea s'au înmulțit. În același timp preoții așa-ziselor sisteme „bisericești” spun poporului că Dumnezeu a adus toate stările acestea nefericite peste oameni pentru că n'au sprijinit în mod credincios biserica. Astfel de spuse de ale preoților sunt cauza că oameni sinceri se întorc dela Dumnezeu și-l blastămă. Tocmai aceasta este ceea ce voiește să facă Diavolul, și astfel ei sunt instrumente în mâna Diavolului. Dumnezeu nu este deloc răspunzător pentru strămătorarea oamenilor și nici pentru vreo mizerie oarecare ce-a venit peste ei. Pentru ce există dar atâta sărăcie, durere, suferință și nenorocire pe pământ? Apocalips 12:12 ne dă răspuns la aceasta: „Vai de voi pământ și mare! Căci diavolul s'a pogorît la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”.

După această constatare Satan este pricina mizeriei și a suferinței. Ziua deciderii marii chestiuni de controversă dintre Dumnezeu și Diavolul a sosit. În curând se va da lupta Armagedonului, a zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Satan știe că timpul său este măsurat și el este hotărât să-și adeverească susținerea lăudăroasă că el poate atrage pe oameni dela Dumnezeu în nimicire. În timp ce Diavolul însuși este răspunzător pentru toate suferințele de pe pământ, el caută prin agenții sau reprezentanții lui pământești să facă pe popor să creadă că Dumnezeu este de vină pentru ele.

Intocmai după cum a poruncit Iehova, martorii împărăției sale merg acum și spun poporului adevărul. Ei sunt copii ai „femeii” lui Dumnezeu, adică

ai organizațiunii sale. Fiind ei ultimii mărtori cari tocmai înainte de marea bătălie depun mărturie, sunt numiți „rămășița seminței ei“. Ei sunt ținta Diavolului, ai Balaurului cel vechiu, și ai reprezentanților lui cari caută nimicirea lor. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Christos“ (Apocalips 12:17).

Domnul a poruncit ca adevărul său să fie comunicat poporului pentru ca oamenii de bine să-l audă și să poată apuca calea siguranței (Matei 24:14). Dacă martorii săi neglijează sau nu voiesc să vestească adevărul, atunci neascultarea lor îi va duce la pieire (Faptele Apostolilor 3:22, 23). Martorii lui Iehova iubesc pe Iehova și adevărul său; ei se bucură să asculte poruncile sale în ciuda celei mai mari dușmăniri, și din acest motiv continuă să vestească adevărul. Fiecare care iubeste astăzi adevărul îl va comunica și altora. Numai el împinge în lumină clară minciunile lui Satan prin cari a înșelat pe oameni sute de ani. Deaceia adevărul „valăcă sentimentele religioase“ ale acelor cari au tras mult câștig din religiunea organizată. Numai în organizațiunea lui Dumnezeu se poate găsi scut. Observați așa dar ce important este ca să recunoașteți minciunile, prin cari a fost înșelat poporul, ca minciuni să le puneți cu totul laoparte și în locul lor să primiți adevărul, care este singurul ce vă poate conduce pe calea cea adevărată!

CAPITOLUL V

MINCIUNI.

O DECLARAȚIE FALSĂ care este făcută față de cineva care este îndreptățit să știe adevărul, și care are de scop să păgubească pe cineva, este o minciună. O declarație neadevărată care se face în scopul de a înșela și a păgubi pe cineva este o minciună precugetată, răutăcioasă.

Dumnezeu a instituit pe Lucifer domn al omului. Grodincioșia față de Dumnezeu și datoria față de om au poruncit lui Lucifer să spună adevărul. Eva a avut dreptul să știe adevărul. Lucifer i-a zis că „mân-carea fructului oprit nu va avea nicidecum ca urmare moartea ei, ci va câștiga mare înțelepciune prin aceasta“. Prin această declarație falsă a fost înșelată Eva; și ea a pricinuit moartea Evei și a adus suferință și moarte asupra omenirii. Lucifer a mințit deci pe Eva precugetat, răutăcios și viclean. Aceasta a fost începutul minciunilor.

Lucifer — cunoscut acum ca Satan sau Șarpe — este cel mai inventiv dintre toți mincinoșii. Din clipa când a devenit Satan, a fost un mincinos. Prima sa minciună a avut ca urmare un omor. Isus de aceea a zis despre Satan Diavolul: „El dela început a fost un ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Oridecâteori spune o minciună, vorbește din

ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii" (Ioan 8:44). „Tată" înseamnă autor sau dător de viață. Toate minciunile se trag dela Diavolul; prin urmare cine se dedă minciunilor este un copil al Diavolului.

Din acest motiv a zis Isus celor mai mari sau preoților Iudeilor: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru". Cine este din Dumnezeu aude Cuvântul lui Dumnezeu și-i dă ascultare. Cei ce, răspândesc însă minciunile lui Satan sunt copiii Diavolului (Ioan 8:44, 47).

Isus a deosebit clar între adevăr și minciună. Ca răspuns la o întrebare ce i s'a pus a zis: „Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu" (Ioan 18:37). „Dumnezeu, care nu poate să mintă" (Tit. 1:2; Evrei 6:18). El este cel adevărat, cel drept; Cuvântul său este adevărul (Ioan 17:17). Din aceasta urmează că toate învățăturile sau doctrinele omenești cari sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu sunt false; dacă astfel de doctrine sau învățături au de scop să păgubească pe cineva sunt sigur minciuni. Să cercetăm acum mai deaproape anumite doctrine sau învățături despre cari ați auzit multe celea; spre folosul Dvs. trebuie să constatați dacă sunt adevărate sau false. Dacă observați că aceste învățături stau în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci sunt cu siguranță minciuni cari vin dela Diavolul, autorul sau tatăl minciunilor. Îndatăce vedeți că o anumită doctrină sau învățătură este o minciună, părăsiți-o imediat fără să țineți seama de aceea cine o învață și cât timp ați crezut că este adevărată. Prosperitatea Dvs. proprie și datoria Dvs. față de Dumnezeu vă poruncesc ca să lepădați

minciunile, oricine le-ar învăța; și aceasta din motivul pentru că pe acela care scornește sau apără minciuni îl așteaptă moarte veșnică (Apocalips 21:8, 27).

Dumnezeu urăște pe cel ce vorbește minciuni (Proverbe 6:16—19). „Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit, și celce spune minciuni va pieri" (Proverbe 19:9). Diavolul a mințit și a înșelat pe femeia perfectă Eva. Deci este sigur că Diavolul prin reprezentanții săi mințește și înșală multe creaturi imperfecte. Există numai o cale sigură, și aceasta este a cunoaște adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, a-l urma și a evita doctrinele omenești cari sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă vedeți că ați aparținut un timp la o organizațiune care este numită „biserica" și care reprezintă învățături cari contrazic Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului, atunci trebuie să vă hotărâți dacă voiți să rămâneți la aceste așa-zise organizațiuni bisericesti și la învățăturile lor, sau dacă voiți să le întoarceți spatele și să vă sprijiniți pe Cuvântul lui Dumnezeu. Observarea punctelor următoare va fi o probă pentru Dumneavoastră. Rugați pe Dumnezeu a toată înțelepciunea și mângâierea să vă permită să cunoașteți adevărul!

M O A R T E

Desigur ați auzit din gura unui preot o declarație asemănătoare următoarei: „Nu există moarte. Dacă un om este luat prin ceeace se numește moarte, atunci de fapt nu este moarte, ci trăiește mai departe; corpul său moare, însă sufletul său trăiește veșnic mai departe". Aceasta este pe scurt învățătura așa zicând a tuturor sistemelor religioase ale „creștinătății".

Este aceasta doctrină sau învățătură adevărată sau este înșelăciune? Sfânta Scriptură accentuează că ea este minciuna lui Satan. Dumnezeu a zis omului: „În ziua când vei păcătui vei muri negreșit“ (Geneza 2:17). Satan mincinosul a zis: „Hotărit, că nu vei muri“ (Geneza 3:4). Isus a spus că Satan este mincinosul (Ioan 8:44). Cui voiți să-i credeți? Este scris: „Plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Dacă nu există moarte, atunci creatura este nemuritoare, adică nu poate muri. Deoarece o minciună trebuie să sprijinească pe alta, o altă doctrină care este învățată de organizațiile religioase spune că sufletul omului este nemuritor și prin urmare trăiește veșnic. Și aceasta este o minciună.

Dumnezeu spune că fiecare om este un suflet. Nimeni nu are sau posedă un suflet. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel un suflet viu“ (Geneza 2:7). Această scriptură dovedește că trupul și suflarea de viață formează împreună „sufletul“ sau creatura mișcătoare, vie. Când suflarea de viață este retrasă dela un corp, creatura moare; acest suflet este atunci mort. De aceea este scris: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri“ (Ezechiel 18:4; Iacob 5:20; Apocalips 16:3). Fiecare om este un suflet, și acest suflet moare din pricina păcatului strămoșesc. „Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința morților?“ (Psalm 89:48). O-priți-vă și cugetați-vă! Nici îngerii nu sunt nemuritori deoarece Dumnezeu va nimici pe toți îngerii cei răi (Psalm 145:20). Nici Diavolul nu este nemuritor; Dumnezeu a spus că el va fi nimicit prin Christos Isus

(Evrei 2:14). Cine este deci nemuritor? Sfânta Scriptură zice că Dumnezeu este „singurul care are nemurirea“ (1 Timotei 6:16). Dumnezeu a înviat pe Isus din moarte și i-a dat nemurire, și așa Isus nu mai poate muri niciodată; de aceea este Christos Isus, divinul, acum nemuritor (Apocalips 1:18). Dumnezeu va da în împărăție la cei 144.000 de tovarăși ai lui Isus nemurire, însă la altcineva la nimeni (Apocalips 2:10; Romani 2:7; 1 Corinteni 15:53). Din aceste scripturi veți vedea că învățătura despre nemurirea tuturor sufletelor este o minciună a Diavolului care este răspândită ca să amăgească pe oameni, și care le cauzează pagubă veșnică.

PURGATORIU

Conducătorii sau reprezentanții marilor organizații religioase de pe pământ învață — și prin aceasta amăgesc milioane de oameni la această credință — că un om bun atunci când moare merge imediat în cer, în timp ce un altul merge în purgatoriu sau în chinul veșnic, și că fiecare rămâne deplin conștient și are cunoștință despre ceea ce se întâmplă cu el. Dacă observați că un om mort nu știe nimic despre sine însuși și n'are de loc cunoștință despre ceva, atunci veți recunoaște că învățătura despre purgatoriu este o altă minciună a lui Satan care a fost inventată ca să înșele și să păgubească pe alții.

Nu există niciun purgatoriu și niciun chin veșnic, care este numit de obicei și „focul iadului“. Cine este mort nu se află nicăieri într-o stare conștientă. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nicio răsplată, fiindcă

până și pomenirea li se uită... Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta ! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune !” (Ecleziastul 9:5, 10). „Nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii” (Psalm 115:17). Aceste scripturi arată limpede că cei morți nu sufăr în vreun loc oarecare. Ca om sincer v’a fost totdeauna greu să iubiți pe un Dumnezeu care a voit să chinuiască pe o creatură vie în foc sau în alt chip : Dvs. nici nu v’ar trece prin cap să chinuiți nici măcar un animal mut și fără rațiune. Invățătura chinului veșnic face pe Dumnezeu să apară mai curând ca un demon decât un Dumnezeu al iubirii, și tocmai aceasta a vrut și Diavolul. Invățătura despre purgatoriu este o minciună a lui Satan, scornită și răspândită în scopul de a înșela pe oameni și de a-i îndemna să urască pe Dumnezeu, de a-i fi neascultători și de a-l ocări.

Cei ce învață învățătura falsă a purgatorului citează în străduința lor de a o sprijini numai o singură scriptură, care însă nu sprijinește deloc învățătura lor. Ea se referă la tâlharul care a fost răstignit împreună cu Isus și despre care citim în Luca 23:39—43. Unul dintre răufăcători a zis cu puțin timp înainte de moartea sa următoarele cuvinte lui Isus : „Isuse, adu-ți aminte de mine, când vei fi venit întru împărăția ta. Și Isus îi zise : adevăr zic ție, astăzi vei fi împreună cu mine în raiu [după traducerea Rotherham : adevăr zic ție astăzi, fi-voi cu mine în raiu ?]” (Luca 23:42, 43). Așa se vede că tâlharul a crezut că Christos Isus a fost Regele lumii cel numit de Dumnezeu, care mai târziu va veni în

împărăția sa, și el a dorit ca Domnul să-și aducă aminte atunci de el. Răspunsul lui Isus a fost : „Fi-vei cu mine [adică pe partea mea, crezându-mă și ascultându-mă] în raiu ?” Dacă tâlharul după ce va fi înviat din moarte, se va pune pe partea Domnului Isus Christos și-l va asculta, atunci va avea parte de restatornicire și va primi bogățiile vieții ; el va locui în raiu, aceasta vrea să zică pe pământul frumos ; deoarece raiu înseamnă o grădină asemănătoare Edenului. Isus n’a venit „în împărăția sa” în aceeași zi când a murit. Trei zile a rămas mort în groapă ; după aceea Dumnezeu l-a înviat din moarte ; după patruzeci de zile Isus s’a înălțat la cer, și numai după aproximativ nouăsprezece sute de ani mai târziu „a venit în împărăția sa” și a fost pus ca domnitor pe tron (Psalm 2:6 ; 110:1, 2 ; Apocalips 11:18).

Tâlharul nu va fi niciodată în cer deoarece făgăduința care i s’a dat a fost că dacă stă pe partea lui Christos, va fi în raiu. Este sigur că tâlharul în ziua când a murit n’a mers nici în cer și nici în raiu. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi fost acolo cu mult timp înaintea lui Isus, și noi știm că o astfel de presupunere este cu totul nechibzuită. Tâlharul a murit, a ajuns în groapă și acuma se află în groapă unde trebuie să aștepte după făgăduința Domnului timpul învierii din moarte (Ioan 5:28, 29). Isus i-a adresat următoarele cuvinte : „Astăzi îți zic [adică îți zic acum, în această zi] : vei fi oare cu mine în raiu ? Dumnezeuastră vedeți așa dar că această scriptură nu sprijinește deloc teoria purgatorului.

Invățătura despre purgatoriu poate fi numită prin urmare minciună fiindcă este falsă, și fiindcă prin

predicarea ei s'a făcut mare pagubă la milioane de oameni. Anumiți oameni din organizațiunile bisericilor au făcut pe milioane de oameni să creadă că prietenii lor morți sufăr în purgatoriu fiind pe deplin conștienți, și că rugăciunile unor oameni cari sunt numiți preoți i-ar putea scăpa de suferințele lor. Prin aceasta oamenii au fost îndemnați să deie bani preoților ca să zică rugăciuni pentru aceia despre cari se presupune că s'ar afla în purgatoriu. Mulți oameni cinstiți au fost amăgiți prin aceasta să plătească o sumă mai mare pentru astfel de rugăciuni. Desigur un astfel de mod de a câștiga bani poate fi privit ca un câștig de bani necinstiți prin care împărțitorul de bani este păgubit. Cea mai mare nedreptate însă este a face pe un om viu să creadă că prietenii lui morți se află în purgatoriu și sufăr acolo din ordinul lui Iehova; aceasta este o ocară a numelui lui Dumnezeu și are de scop să atragă milioane de oameni cinstiți dela Dumnezeu, și tocmai aceasta este ceea ce dorește Diavolul.

Există vreo nădejde pentru aceia cari au murit fără să fi cunoscut adevărul? Desigur! Este nădejdea unei învieri din morți. Noi citim: „Va fi o înviere atât a celor drepti cât și a celor nedrepti” (Faptele Apostolilor 24:15). „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...” (Faptele Apostolilor 17:31). „Învierea” înseamnă o întoarcere în viață. Dacă cineva ar fi în purgatoriu sau în chin, atunci n'ar putea fi „înviat”. Învierea morților este sigură deoarece Domnul s'a îngrijit de aceasta, și acest fapt dove-

dește în modul cel mai sigur că învățătura despre purgatoriu este o minciună a lui Satan.

Ajuns-au oameni buni când au murit imediat în cer? Nu! Învierea celor morți nu are loc înainte de venirea lui Christos Isus și înainte de venirea împărăției sale (2 Timotei 4:1). Apostolul credincios a zis că el va învia la venirea a doua a Domnului. Urmășii credincioși ai Domnului Isus Christos vor avea parte de o înviere mai bună sau de „învierea cea dintâi”, și vor fi membrii ai casei regale a lui Iehova în cer; numărul lor este mărginit la 144.000. Speranța tuturor celorlalți oameni stă în învierea și posibilitatea de a dobândi viață veșnică pe pământ.

T R E I M E

O altă minciună care a fost inventată și răspândită de Satan ca să necinstească numele lui Dumnezeu și să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, este cea despre „treime”. Această teorie este învățată de reprezentanții religiunii „creștinătății” și sună pe scurt în felul următor: „Sunt trei dumnezei uniți în unul singur: Dumnezeu Tatăl, dumnezeu Fiul și dumnezeu duhul sfânt; toți sunt asemenea în ce privește puterea, substanța și veșnicia”. Deoarece această învățătură este falsă niciun om nu o poate explica. Această învățătură mincinoasă a ocupat un loc de frunte și în religiunile vechiului Babilon, Egipt și în alte mitologii, cari toate sunt de origină diavolească.

Dacă întrebați pe un învățător al treimei să vă deie o explicare mai amănunțită, el vă va răspunde totdeauna că „aceasta este o taină pe care nu o puteți înțelege”. Această teorie a fost introdusă în „crești-

nismul organizat" în secolul al IV-lea de un preot grec. Pentruca poporul naiv să poată ține ceva mai bine în minte acest lucru, s'a făcut un tablou despre un triumhiu, un cerc, un trifoiu sau despre un obiect triunghiular, spre a fi întrebuințat pentru reprezentarea acestei doctrine. Oamenii cari au dorit să apară înțelepți înaintea semenilor lor, au căzut repede victime vicleniei lui Satan și s'au lăsat înșelați să se întoarcă dela adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și să facă tablouri cari au fost întrebuințate cu ocazia rugăciunilor lor. În felul acesta au făcut pe alții să creadă că nu există un Dumnezeu Atotputernic, ci trei. Despre astfel de oameni nechibzuți zice Scriptura : „Fiindcă... s'au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricopere s'a întunecat. S'au fâlit că sunt înțelepți, și au înnebunit ; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într'o icoană care seamănă cu omul muritor" (Romani 1:21—23). Înșelăciunea și amăgirea reprezentanților lui Satan în legătură cu așa zisa învățătură a treimii reiese clar, când se vede că această învățătură caută să reprezinte îngrijirea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului prin jertfa lui Christos Isus ca fiind fără valoare. Ea tăgăduiește în felul acesta valoarea sângelui vărsat al lui Christos Isus.

Sfânta Scriptură arată în mod convingător că este numai un Dumnezeu, Cel Atotputernic, care dă viață creaturilor, și că Christos Isus este Fiul lui Dumnezeu, începutul creațiunii lui Dumnezeu și maestrul lui Iehova la facerea tuturor lucrurilor. Când Iehova a dat omului legea sa, a zis : „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău... Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfăți-

șare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos de cât pământul" (Exodul 20:2—4). „Eu sunt *Domnul* [Iehova], acesta este Numele Meu" și „afară de Mine nu este Dumnezeu" (Isaia 42:8 ; 45:5). „Este un singur Dumnezeu și Tată... care este mai pe sus de toți" (Efeseni 4:6). El este Împăratul veșnic fără început și fără sfârșit. „Dar *Domnul* este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un împărat vecinic. Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să suferă urgia Lui". (Jeremia 10:10 ; Deuteronomul 35:27).

Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu Iehova, începutul creațiunii, a fost numit la început „Logosul". El zice : „Domnul m'a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui" (Proverbe 8:22). Logosul, fiul, a fost începutul creațiunii, și Dumnezeu l-a făcut moștenitorul tuturor lucrurilor (Efeseni 3:9 ; Evrei 1:1, 2).

Mărturia lui Isus Christos adevărește pe deplin cele spuse mai sus ; el a zis : „Eu am venit în Numele Tatălui Meu" (Ioan 5:43). „Căci M'am pogorit din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis" (Ioan 6:38). „Tatăl este mai mare decât Mine" (Ioan 14:28). „Dumnezeu este capul lui Christos" (1 Corinteni 11:3). „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimis" (Ioan 5:30). „Căci Eu n'am vorbit dela Mine însumi, ci Tatăl, care M'a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc" (Ioan 12:49). Când Isus și-a îndeplinit lucrul, s'a rugat la Iehova Dumnezeu, Tatăl său, și a zis : „Tată... Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine". Că această ocaziune el a rostit și rugăciunea cuprinsă în capitolul 17 al evangheliei lui Ioan, pe care a adresat-o lui Iehova

Tatăl său. Dacă Tatăl și Fiul ar fi una în ce privește substanța și veșnicia, atunci pentru ce să se roage unul dintre ei la sine însuși?

Odată a zis și Isus: „Eu și Tatăl una suntem“ (Ioan 10:30). El însă n'a voit să zică cu aceasta că ei sunt una ca persoană sau substanță, ci el a voit să zică că ei sunt de acord laolaltă fiindcă ei lucrează totdeauna în armonie deplină laolaltă. Isus a exprimat limpede înțelesul cuvântului „a fi una“ în rugăciunea pe care a adresat-o Tatălui: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una cum Tu, Tată, ești în Mine, și eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis“ (Ioan 17:20, 21). Isus Fiul a fost trimis din cer pe pământ ca să-și deie viața ca preț de răscumpărare pentru omenire. „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug... Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele“ (Ioan 10:10, 14, 15). Dacă Tatăl și Fiul ar fi una în substanță, atunci ar fi fost cu neputință ca Fiul să-și deie viața ca preț de răscumpărare pentru om. Învățătura falsă a treimii are de scop să nimească credința în sângele vărsat al lui Christos Isus ca prețul de răscumpărare pentru oameni.

Cuvântul „duhul sfânt“ nu arată o persoană, o creatură sau o ființă, ci puterea lui Dumnezeu Iehova care este invizibilă ochiului omeneșc. Duhul sfânt înseamnă prin urmare puterea invizibilă a lui Iehova care este devotată pe deplin dreptății și sfințeniei.

Învățătura despre „treime“ nu este sprijinită nici căierea în Biblie. Dimpotrivă, Sfânta Scriptură dovedește clar că ea este o învățătură a Diavolului care a fost impusă oamenilor într'un mod înșelător pentru a credința lor în Iehova Dumnezeu și îngrijirea sa plină de har pentru răscumpărarea și regenerarea familiei omenești să dispară. Din aceasta reiese clar că învățătura despre așa-zisa „sfânta treime“ este de asemenea o minciună a lui Satan.

STÂNCA

Satan se servește într'un clip viclean de sucire, răstălmăcire și minciună pentru a reprezenta într'un mod fals adevărul și a îndemna prin aceasta pe oameni să creadă o anumită minciună și în felul acesta să-i întoarcă dela Iehova. O pildă potrivită pentru acest scop ne dă întreprietarea cuvintelor lui Isus cu privire la „stânca“ pe care trebuie clădită biserica.

Stânca este unul dintre titlurile pe care și l-a dat Iehova lui însuși fiindcă el este piatra fundamentală veșnică a organizațiunii sale universale care nu poate fi clădită. Este scris: „Voi vesti Numele Domnului... El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite“ (Deuteronomul 32:3, 4). El este „Stânca mântuirii“ (Deuteronomul 32:15). „Nimeni nu este sfânt ca Domnul; nu este altul afară de Tine; nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru“ (1 Samuel 2:2). „Iehova este stânca mea... și cornul mântuirii mele“ (Psalm 18:2; trad. Dr. N. Nitzulescu). „Da, numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul; dela El Îmi vine ajutorul. Da, El este Stânca și Ajutorul meu, Turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina“ (Psalm 62:1, 2).

Piatra fundamentală sau temelia principală a organizațiunii principale a lui Iehova o formează Christos Isus care în Sfânta Scriptură de asemenea este numit stâncă sau piatră de preț. În profeția lui Daniel (2:34—45) citim că „s'a deslipit o piatră" din munte (din organizațiunea universală a lui Iehova), și această piatră care s'a deslipit în felul acesta a devenit „un munte mare" sau o grămadă de stânci care umple întreg pământul. Această piatră sau munte este împărăția lui Dumnezeu sub conducerea lui Christos. În organizațiunea lui Dumnezeu care se numește Sion, piatra principală este Christos Isus. „Pentru aceasta, așa zice Domnul : Iată, pun în Sion piatră, Piatră cercată, prețioasă, piatră unghiulară, temelie puternică : Cel ce crede să nu se teamă !" (Isaia 28:16 ; trad. Dr. N. Nitzulescu).

În Isaia 32:2 Christos Isus, regele, este numit „o stâncă mare". Membrii împărăției sub conducătorul lor Christos sunt numiți „locuitorii stâncilor" (Isaia 42:11). Christos Isus regele este „piatra pe care au lepădat-o zidarii", și care a fost făcută piatra principală a organizațiunii [puternice a lui Dumnezeu (Psalm 118:22, 23)]. Aceasta și alte scripturi arată că Christos Isus, regele uns al lui Dumnezeu, este capul și piatra fundamentală principală a organizațiunii sale principale. În 1 Corinteni 10:4 Isus este numit „stâncă spirituală" a cărei tip a fost Moise.

Toți profeții au profetizat despre venirea lui Christos Isus care va guverna lumea în dreptate, și profețiile lor au fost scrise înainte de a veni Isus pe pământ. Cuvântul „Christos" înseamnă Regele uns al lui Dumnezeu, conducătorul organizațiunii sale principale. Ucenicii lui Isus cari au cunoscut profețiile,

au așteptat pe Christos. Isus i-a pus la probă ca să vadă dacă au recunoscut că el a fost Christos-ul. Aceasta reiese din întrebarea sa : „Dar voi", le-a zis El, „cine ziceți că sunt ?" Simon Petru, drept răspuns, l-a zis : „Tu ești Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu !" (Matei 16:15, 16). Isus a răspuns apoi lui Petru că răspunsul său este just, și că Iehova Dumnezeu i-a descoperit acest adevăr : „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona ; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun : tu ești Petru [grecește Petros, aceasta este o bucată de stâncă], și pe această piatră [grecește Petra ; stâncă mare] voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui" — Matei 16:17—18.

Să se observe că Domnul n'a zis : „Pe tine Petru..." În limba greacă clasică numele „Petru" sună „Petros" ; Isus însă a zis : „Ie această [Petra ; adică o grămadă de stânci, sau o stâncă de munte, o stâncă puternică, o temelie stâncoasă] voi zidi Biserica Mea" (Vezi Rotherham, nota marginală). Citarea „această piatră" sau stâncă nu s'a referit nicidecum la Petru, ci exclusiv la Christos Isus, unsul lui Dumnezeu, pe care Iehova l-a făcut temelie veșnică, sigură a organizațiunii sale principale. Ca o altă adevărată că Isus a voit să îndrepte mintea ucenicilor săi asupra faptului că el este Christos, observați cuvintele sale din versetul 20 : „Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Christos" (Matei 16:20). Aceasta dovedește în mod definitiv că adunarea sau biserica n'a trebuit clădită pe Petru, ci pe stâncă fundamentală Christos Isus.

Acum urmează dovada adevărată. Când Chri-

stos a întrebuintat expresiunea „biserica mea“, el a înțeles sub aceasta „biserica lui Dumnezeu“ (1 Timotei 3:15) și nu vreo organizațiune omenească de pe pământ. Numele „biserică [adunare]“ cuprinde pe oamenii cari sunt adunați dintre națiuni pentru numele lui Dumnezeu Iehova, și cari vor fi făcuți membrii ai casei sale regale în cer (Apocalips 20:4). Biserica n'a fost întemeiată pe Petru ci pe Christos Isus. Cei doisprezece apostoli ai lui Christos sunt arătați ca cele douăsprezece temelii, Christos Isus însă formează temelia principală și piatra fundamentală a ei (Apocalips 21:14). Este scris că Dumnezeu „L-a dat [pe Christos Isus] căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui“ (Efeseni 1:22, 23). „Dar acum, în Christos Isus, voi, cari odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos. Căci prin El și unii și alțiiveni intrare la Tatăl, într'un Duh. Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici, oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Christos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“ (Efeseni 2:13, 18—22). El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentruca în toate lucrurile să aibă întâietatea“ (Coloseni 1:18).

Când a zis Isus cuvintele: „Pe această piatră...“, Petru a înțeles de bună samă că el a voit să zică cu aceasta, că-și va zidi biserica pe Christos și pe nimeni altcineva; aceasta reiese din cuvintele scrise de

însuși Petru: „... dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine“. Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului“; și „o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere“. Ei se lovesc de ea, pentrucă n'au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiți. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunec la lumina. Sa minunată“ (1 Petru 2:3—9). Știind, că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și este adevărată, poate să mai existe încă ceva îndoeală despre însemnarea cuvintelor lui Isus cu privire la această piatră? Prin urmare s'a adus dovada că „această piatră“ este însuși Christos Isus, care este Executorul principal al lui Dumnezeu și căruia Dumnezeu i-a dat toată puterea în cer și pe pământ.

MINCIUNA

Observați acum fără prejudecată cum au fost sucite, denaturate și reprezentate în mod fals cuvintele lui Isus, așa că prin aceasta a fost întipărită în min-

tea multor oameni minciuna cea mai vicleană și cea mai mare dintre toate. Într'un mod viclean Satan a băgat-o în capul oamenilor încetul cu încetul, urmărind în același timp scopul să-i întoarcă dela Dumnezeu. După moartea apostolilor a venit în existență o organizațiune religioasă, care încetul cu încetul a ajuns la mare putere și influență între oameni și care a fost numită „creștină”. Invățăături cari s'au tras dela păgâni sau dela reprezentanții religiunii Diavolului, au fost introduse în „organizațiunea creștină”. Oamenii ambițioși din adunările pretinșilor creștini au devenit mândri, austeri și semeți și au stăpânit comunitățile într'un fel care a servit ideilor lor egoiste. Ei s'au îngrijit de o deosebire a membrilor adunării și au numit pe grupul stăpânitor preoți și pe cei stăpâniți i-au numit popor de rând sau laici.

După aceea preoțimea a format organizațiunea care a fost numită deatunci încoace „biserica”, căreia însă poporul de rând nu-i aparține. Partea stăpânitoare sau preoțimea se compune din relativ puțini oameni, în timp ce poporul de rând al laicilor, care sprijinește cu bani și în alt chip organizațiunea stăpânitoare, se compune din milioane de oameni. Stăpânitorii par a găsi că e bine să aibă un om ca capul sau „tatăl” organizațiunii. Diavolul le-a dat acest cuget; și se pare că pentruca să-l poată sprijini, au căutat o autorizațiune din Sfânta Scriptură și au interpretat apoi în mod fals cuvintele lui Isus din Matei 16:16—18: că apostolul Petru și nu Christos Isus este piatra amintită acolo, și că Christos Isus a clădit biserica pe „Petru și urmașii lui în oficiu”; că Christos Isus a pus pe Petru ca prezident sau cap al „republicii creștine”; și că dela moartea

lui Petru a fost aleasă din timp în timp o ceată de bărbați ca urmasă a lui, ca să officieze ca tată și cap al bisericii. Partea stăpânitoare a așa numitei „biserici” este numită ierarhie, și capului organizațiunii s'a dat următoarele titluri: „Prea sfinția sa, Papa, episcopul de Roma și locțiitorul lui Isus Christos, urmașul lui sfântu Petru, prințul apostolilor, Pontifex Maximus [cel mai mare preot] al bisericii universale, patriarhul apusului, primatul Italiei, arhiepiscop și metropolit al provinciei romane, suveranul cetății Vaticanului”.

Observați acum argumentul subtil și înșelător pe care l-au adus scriitorii distinși ai acestei organizațiunii ca sprijin al concluziunii și interpretațiunii lor false a cuvintelor Domnului. Ceeace urmează aci s'a luat din notele „Bibliei catolice de Haydocks”; aceea a fost aprobată de John arhiepiscopul New-York-ului „conform” traducerilor lui Douap și Rheimish:

„Și eu îți spun și îți fac cunoscut ceea ce am declarat mai înainte (Ioan 1:42), că *te vei numi Petru* căci tu formezi piatra pe care ca temelie voiesc să-mi clădesc biserica, și anume atât de sigură încât porțile (adică puterile) iadului nu pot birui temelia ei; pentrucă dacă pot, sgudui temelia ei (adică pe tine și pe urmașii tăi), atînoi vor sgudui și biserica care se odihnește pe ea. Christos făgăduiește prin urmare aici lui Petru că el și urmașii lui vor fi până la sfârșit, atîta timp cât va dura biserica, păstorii ei cei mai înalți și prinții ei”.

Observați acum vă rog contrazicerea care reiese din următorul citat care este luat din aceleași note ale acestei Biblie: „*E drept că sfântul Augustin redă*

aceste cuvinte odată sau de două ori în felul următor: *Și pe această piatră (adică pe mine însumi :) sau pe piatra pe partea căreia s'a mărturisit a fi Petru*".

Este interesant de a ști că Augustin pe care l-am amintit mai sus a murit în anul 430. Comentariile sale au fost scrise firește în timpul vieții sale, și numai mai târziu au aplicat interpretatorii Bibliei această scriptură lui Petru în loc să o aplice lui Christos. Un comentariu dintr'un timp de mai târziu cuprinde următoarele cuvinte despre acelaș text : „Prin cuvintele : „Tu ești Petru“, Mântuitorul nostru a arătat clar la numele nou pe care i l-a dat El însuși lui Simon când l-a luat în ceata urmașilor săi (Ioan 1:42). El descopere acum motivul pentru schimbarea numelui, prin aceea că face aluziune la onoarea pe care a voit să i-o deie prin faptul că l-a numit președinte al republicii creștine, întocmai după cum Dumnezeu în vechea lege a schimbat numele lui Avram în Avraam când l-a ales să fie tatăl unei națiuni puternice ...Isus Domnul nostru a întemeiat numai o biserică și și-a găsit plăcerea să o zidească pe Petru. Orică biserică care nu recunoaște pe Petru ca temelie ei, nu este biserica lui Christos și prin urmare nu poate dăinui, fiindcă ea nu este lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este clar. („Credința părinților noștri“ de Gibbons, scrisă în 1876 în englezeste).

Felul cum citează ierarhia romano-catolică cuvintele lui Isus cu privire la *Această Piatră* [după alte traduceri ale Bibliei : stâncă], se află în contradicție directă cu fiecare altă scriptură a Bibliei care se referă la acelaș obiect. Satan Șarpele și înșelătorul este vinovat pentru răstălmăcirea și denaturarea scripturilor, care a fost practică de oameni. Fiind

Satan tatăl minciunilor, oamenii cari continuă să răstălmăcească Sfânta Scriptură în felul acesta sunt, după Biblie, servii lui Satan fie că știu aceasta sau nu (Romani 6:16). Descrierea falsă amintită în ceea ce privește piatra este o minciună deoarece este făcută față de aceia cari au dreptul să știe adevărul, evident în scopul să îndemne pe oamenii creduli să servească oamenilor în loc să servească Domnului, și în felul acesta să întoarcă pe mulți dela Dumnezeu. O astfel de procedură ocărăște în primul rând într'un mod grosolan numele lui Iehova și afară de aceasta face pagubă la milioane de oameni.

În urma acestei minciuni rafinate a lui Satan s'a format și dezvoltat „ierarhia bisericii catolice“ ; ca urmare a acestei minciuni a lui Satan s'a născut titlul „papa“ ceea ce înseamnă „tată“, un titlu ce i se dă capului organizației politico-religioase a ierarhiei romano-catolice. Se susține că Petru a fost cel dintâiu papă și că el a avut urmași, însă este sigur că Petru n'a fost numit în niciun timp papă sau tată. Dimpotrivă, Isus a zis ucenicilor săi și poporului : „Și „Tată“ să nu numiți pe nimeni pe pământ ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru : Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți „Dascăli“ ; căci Unul singur este Dascălul vostru : Christosul“ (Matei 23:1—10). Petru a ascultat cuvintele Domnului și de aceea este sigur că n'a fost numit „Tată“. În contradicție cu această poruncă împede a Domnului Isus toți preoții ierarhiei romano-catolice sunt numiți „părinte“ din ordinul ierarhiei, și Papa însuși poartă numele „sfântul părinte“. Se poate vedea împede cum a servit minciuna iscusită, vicleană a lui Satan în scopul de a atrage pe mulți oameni dela Dumnezeu

și de a-i îndemna să fie aderenții oamenilor și să le fie supuși, ceea ce contribuie la adevărarea susținerii lăudăroase a lui Satan.

Pentru a da un motiv pentru existența oficiului papal, apărătorii acestei învățături au declarat cu îndrăzneală că papii au urmat pe Petru în oficiu. Niciun cuvânt din Sfânta Scriptură nu arată că Petru ar fi avut vreodată un urmaș; dimpotrivă, toate scripturile stau în contrazicere deplină cu aceasta. Sfânta Scriptură amintește pe cei „doisprezece apostoli ai Mielului” (Apocalips 21:14), însă nu spune niciun singur cuvânt despre urmașii vreunuia dintre acești apostoli. „Acum dar Dumnezeu a pus măduarele în trup [biserică], pe fiecare așa cum a voit El”. Niciun om și nici o corporațiune de oameni nu poate schimba nimic în aceasta. (1 Corinteni 12:18). Prin ce autoritate ar putea face un grup de oameni pe cineva un succesor al apostolului Domnului Isus Christos? Deoarece Domnul n'a luat măsuri pentru a avea urmași ai apostolilor, susținerea, că oamenii pot fi făcuți urmași ai apostolilor prin votul altora, și că papa este urmașul apostolului Petru, este cu totul falsă.

C H E I

Cu aceeași ocazie a zis Isus lui Petru: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor” (Matei 16:19). Această declarație a lui Christos de asemenea a fost răstălmăcită și sucită, și i s'a atribuit de către ierarhia romano-catolică un înțeles care este cu totul contrar Cuvântului lui Dumnezeu.

În Sfânta Scriptură cuvântul „chei” este întrebuin-

țat în mod simbolic pentru a reprezenta privilegiul de a deschide adevăruri ascunse ca să poată fi înțelese. Pentru lămurirea expresiunii „chei” Isus a întrebuințat și cu o altă ocazie același cuvânt. Fariseii și învățătorii legii au format clerul și conducătorii Israelitilor. Ei au avut datoria și privilegiul să explice legea lui Dumnezeu poporului, însă ei au fost necredincioși lui Dumnezeu, au rămas în necunoștință despre împărăție și au răpit poporului ocazia să câștige o înțelegere a scopului lui Dumnezeu. Din acest motiv a zis Isus cuvintele din Luca 11:52 către ei: „Voi ați luat cheia cunoștinței. Nici voi n'ați intrat în împărăție, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre”. Privilegiul de care s'ar fi putut bucura acești Iudei necredincioși, Isus l-a dăruit lui Petru prin faptul că i-a dat „cheile împărăției cerurilor”, ceea ce arată clar că Petru la timpul rânduit va primi o cunoștință a împărăției cerului.

Împărăția cerului a fost o taină ascunsă pe care oamenii n'au putut-o înțelege în decursul multor sute de ani. În Coloseni 1:26, 27 găsim în Biblie dovada despre aceasta: „Taina împărăției cerului care a fost ascunsă în toate veacurile, dar acum a fost descoperită sfinților lui”. „Împărăția cerului” înseamnă casa regală a cerului și se compune din Christos Isus și din cei 144.000 de membrii ai trupului. Mai mult de patru mii de ani a fost acest mare adevăr o taină ținută ascunsă, și ucenicii lui Isus au început să o înțeleagă numai după înălțarea lui Isus la cer, cu venirea duhului sfânt la Rusalii (Faptele Apostolilor 2:14—18). Când a fost Isus pe pământ cu ucenicii săi le-a vorbit în parabole și în cuvântări întunecate. Despre aceasta citim în Matei 13:34, 35: „Și nu

le vorbea de loc fără pildă, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice :... voi spune lucruri ascunse dela facerea lumii". Deoarece Dumnezeu a voit să descopere odată această taină, Isus a zis lui Petru că el este alesul și favorizatul care va afla taina despre desvoltarea împărăției cerului. Isus a dat lui Petru „cheile", adică privilegiul să deschidă aceste adevăruri pentru sine și pentru frații săi în Christos.

Observați că cuvântul „cheie" este la plural și prin urmare arată mai mult decât o cheie. După cum reiese din evenimentele de mai târziu cari sunt amintite în Biblie au existat două chei, și anume : 1) o cheie care descopere hotărîrea lui Dumnezeu de a fi aleși dintre Iudei unii membrii ai bisericii sau corporațiunii împărăției, și 2) cealaltă chee care descopere voința lui Dumnezeu de a alege dintre păgâni sau națiuni o parte a acelor cari formează clasa „împărăției cerurilor".

Când au fost date aceste „chei" sau privilegii lui Petru și el le-a întrebuintat, n'a fost nici urmă de vreun urmaș. Nu există nici o dovadă biblică pe lângă aceea că Petru ar fi avut vreodată un urmaș. Privilegiul amintit i s'a dat exclusiv lui. Din mila lui Dumnezeu s'a folosit de el și și-a îndeplinit datoria de a deschide aceste taine. Vă rog să observați acum din Sfânta Scriptură cum a făcut aceasta.

Petru și ceilalți ucenici au cugetat că Christos Isus va întemeia împărăția cu Iudeii în timp ce-a fost încă pe pământ. Acest lucru reiese din cuvintele pe cari i le-au adresat tocmai în ziua înălțării sale la cer. După cum se vede din Faptele Apostolilor 1:6, ei au zis : „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să

așezi din nou împărăția lui Izrael?" Răspunsul lui Isus la această întrebare a fost că ucenicii să aștepte în Ierusalim până când vor primi spiritul sfânt și că atunci vor fi lămuriți despre împărăție. Zece zile mai târziu au fost Rusaliile, și numai atunci a primit Petru în Ierusalim prima dintre aceste chei. Prin duhul sfânt i s'a descoperit acolo pentru întâia dată ce este de fapt taina împărăției cerurilor. Capitolul doi al Faptelor Apostolilor vorbește despre aceea cum s'a ridicat Petru și a vorbit fraților săi și le-a clarificat însemnarea morții și învierii lui Isus Christos și începutul împărăției. Prin inspirațiunea spiritului sfânt el a explicat poporului că Isus Christos este cel aprobat de Dumnezeu, marele Messia sau regele pe care l-au așteptat și pe care Iudeii l-au omorît, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din moarte, l-a uns și l-a destinat să fie rege. După aceea Petru a adăugat următoarele cuvinte : „Să știți bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu l-a făcut atât Domn cât și Christos, regele uns". Tocmai cu această ocazie s'a întâmplat că Petru a întrebuintat prima cheie care i-a fost predată de Isus Christos ca să deschidă Iudeilor taina împărăției cerului. El le-a zis că Dumnezeu va trimite iarăși pe Isus Christos, pe care cerul trebuie să-l primească până la timpul întemeierii împărăției și al restatornicirii tuturor lucrurilor în ceea ce privește împărăția, despre care au scris toți profetii sfinți" (Faptele Apostolilor 3:19—21).

După aceasta apostolii au predicat evanghelia împărăției lui Dumnezeu numai la Iudei timp de trei ani și jumătate. Apoi Domnul a dat lui Petru și cealaltă cheie cu care a deschis taina împărăției oamenilor cari n'au aparținut la națiunea Izrael, adică

păgânitor. Petru s'a aflat în acel timp în Iope și Domnul l-a făcut să înțeleagă printr'o vedenie că evanghelia trebuie dusă și păgânilor. În același timp Corneliu, un păgân, s'a rugat la Dumnezeu. Darea de seamă din Faptele Apostolilor 10:4, 5 arată că Domnul a zis prin îngerul său lui Corneliu: „Rugăciunile și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimite acum niște oameni la Iope și chiază pe Petru“. După aceea Petru a mers la Corneliu, și acesta i-a vorbit despre vedenia pe care a primit-o prin îngerul Domnului. Observați acum cuvintele apostolului din Faptele Apostolilor 10:34, 35: „Atunci Petru a început să vorbească, și a zis: „In adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și trăiește în neprihănire este primit de El“.

Mai târziu cu ocazia unei convorbiri cu ceilalți ucenici, Petru le-a explicat că Dumnezeu a cercetat pe păgâni și le-a dat evanghelia ca să aleagă un popor pentru numele lui, și că aceștia împreună cu Iudeii vor forma împărăția lui Dumnezeu sub Christos (Faptele Apostolilor 15:7—18). În felul acesta prin cheia a doua, pe care a primit-o Petru dela Christos Isus, s'a limpezit taina împărăției cu privire la păgâni.

Un succesor al lui Petru nu poate să existe chiar și numai din motivul pentru că Petru a întrebuințat pe deplin cheile cari i s'au dat prin faptul c'a vestit scopul lui Dumnezeu că clasa împărăției cerești se va lua atât dintre Iudei cât și dintre păgâni. Pentru că să întoarcă pe oameni dela Iehova, și pentru că să încurce pe mulți și să-i îndemne să se predea unei creaturi oarecare, Satan prin minciună și înșelăciune a făcut pe mulți oameni să creadă că Petru a avut ur-

mași și că urmașului său în oficiu i s'a dat autoritatea supremă în biserică. Aceasta este o hulă vădită a lui Dumnezeu și este o altă dovadă despre mijloacele pe cari le întrebuințează Satan ca să înșele și să inducă în eroare poporul prin „creștinătatea organizată“.

Sprîjinită pe învățătura mincinoasă că biserica este clădită pe Petru, ierarhia romano-catolică a aplicat în mod fals și a sucit următoarele cuvinte ale lui Isus: „Îți voi da cheile împărăției cerurilor“. Comentariul unui scriitor bine cunoscut de al ierarhiei sună în felul următor: „Când a zis lui Petru 'îți voi da cheile etc., el a voit să zică fără îndoială următoarele: Îți voi da autoritatea supremă peste biserica mea, care este cetatea credinței, Ierusalimul meu pământesc. Tu și urmașii tăi veți fi reprezentanții mei vizibili până la timpul sfârșitului“. („Credința părinților noștri“, pagina 78, în englezește; edițiune revăzută și mărită, 1904).

Este de observat aci că Sfânta Scriptură nu cuprinde niciun cuvânt despre „urmașii apostolului Petru“.

Din minciuna mare că Christos își clădește biserica pe Petru și urmașii lui, s'a dezvoltat și învățătura falsă că papa este infailibil și că atunci când interpretează Sfânta Scriptură vorbește cu autoritate și nu poate greși. (Credința părinților noștri, paginile 119, 120) Această susținere este tăgăduită prin cuvintele lui Petru însuși și prin alte scripturi. — 2 Petru 1:20.

PORTILE LOCUINȚEI MORTILOR

Isus a zis lui Petru: „Pe această piatră [stâncă; după alte trad.] [Christos, Regele uns al lui Dum-

nezeu] voi zidi Biserica Mea [cele 144.000 de pietre vii], și porțile Locuinței morților [alte trad.: porțile iadului] nu vor birui". Cuvântul „iad" (Hades) înseamnă starea morții, mormântul sau groapa în timp ce „porțile iadului" se referesc la calea pe care merge cineva la moarte sau groapă. Din pricina păcatului Adam a fost condamnat la moarte, și prin creditate întreagă omenirea este născută în păcat; de aceea au așteptat porțile deschise ale iadului sau locuinței morților pe toți oamenii, și nimeni n'a putut să le înconjoare.

Dumnezeu l-a făcut pe Isus să fie Răscumpărătorul și Liberatorul omenirii dela moarte și groapă. Isus și-a dat viața pentru ca cine crede în el și-l ascultă, să nu moară, ci să trăiască. În Psalmul al șasprezecelea este scris că Isus a murit, că a mers în locuința morților, însă n'a rămas acolo. (Faptele Apostolilor 2:24—32) Christos Isus este capul și piatra fundamentală a bisericii. Locuința morților (iadul sau șeol-ul) nu l-a biruit fiindcă Dumnezeu l-a înviat din moarte (Faptele Apostolilor 10:40). După cum reiese din Apocalips 1:18, Isus a zis în acel timp: „Eu sunt... Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților". Isus Christos a câștigat biruința deplină asupra morții și locuinței morților. Spusa lui „că țin cheile" înseamnă că i s'a dat puterea să libereze omenirea de moarte și groapă. Despre cei 144.000 de membrii credincioși ai casei regale a zis Isus în Apocalips 20:6: „Fericiti și sfinți sunt ei, căci asupra acestora a doua moarte n'are nicio putere". Aceasta dovedește definitiv că mormântul nu biruiește nici pe Christos și nici pe membrii trupului său care este

biserica. Acestora li se va dăruia la înviere nemurire, ceea ce înseamnă că ei nu vor mai fi expuși niciodată primejdiei morții (1 Corinteni 15:52—54).

Cu privire la Isus și la aceia cari vor avea parte la întâia înviere și la împărăție, este scris afară de aceasta că Isus va nimici pe dușmanul moartei și mormântul și va da nemurire membrilor trupului său. Noi citim în 1 Corinteni 15:25, 26, 54: „Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii supt picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea... Când trupul acesta supus putrezirii, se va înbrăca în neputrezire... atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință".

Cuvintele cu privire la „porțile iadului" au fost așa dar sucite prin sofisticări omenesti, așa încât au părut a însemna că biserica romano-catolică este de nebiruit și nu poate fi „biruită" prin nimic („Credința părinților noștri", pagina 121). Bărbații conducători ai mari organizațiuni religioase cari au avut această părere falsă, au lucrat cu hotărîre în scopul să aducă lumea sub puterea lor prin faptul c'au declarat că iadul nu va triumfa niciodată asupra bisericii catolice; cu alte cuvinte conducătorii acestei organizațiuni susțin a fi făcut un legământ sau o învoială cu moartea și iadul, așa încât nici moartea și nici iadul nu va exercita niciodată ceva putere peste organizațiunea lor. Tocmai contrar cu aceasta Sfânta Scriptură învață clar și hotărît că Dumnezeu va nimici pe deplin pe ierarhia romano-catolică.

Răstălmăcirea și sucirea cuvintelor lui Isus cari sunt scrise în Matei 16:16—18, a condus la minciuna cea mai iscusită pe care a scornit-o vreodată Satan.

Astfel de minciuni au fost băgate în capul atâtor generațiuni în decursul timpului, încât milioane de oameni cinstiți, cari s'au aflat în neștiință despre adevăr, au fost făcuți să creadă în ele. Din acest motiv ierarhia s'a străduit cu zel să țină pe popor în neștiință despre Biblie și explicarea ei adevărată. Oamenii orbi, preveniți vor crede aceste minciuni și vor ținea cu tărie la ele și pe mai departe spre suferința și paguba lor mare; oamenii binevoitori însă, cari caută în mod sincer adevărul, se vor îndrepta cu bucurie spre Isus și vor pricepe adevărul bucurios și pe deplin, și-l vor urma. Nimeni nu v'a fi silit să primească adevărul. A-l afla este un privilegiu și înseamnă un dar plin de har din mâna Domnului.

UN MUNTE DE MINCIUNI

Cuvântul lui Dumnezeu descoperă limpede că următoarele învățături reprezintă un munte de minciuni: Că nu există moarte; că fiecare are un suflet nemuritor; că mulți îndură suferințele purgatorului fiind cu totul conștienți, însă li se poate ajuta și li se poate scurta timpul cât trebuie să rămână acolo dacă oamenii spun rugăciuni pentru ei, și că este just de a da sume de bani pentru astfel de rugăciuni; că apostolul Petru este temelie pe care stă biserica lui Dumnezeu, și c'a avut urmași; că Petru a fost primul papă, și că dela moartea sa din timp în timp trebuie să fie aleși urmași, și în fine că Petru și așa-ziii „urmași“ ai săi, ca papa, au puterea să ierte păcate. Fără să lase nici cea mai mică îndoială despre aceasta, Sfânta Scriptură arată că toate minciunile acestea vin dela Satan. Care organizațiune de

pe pământ le învață și înșală prin acestea poporul? Răspunsul este: Organizațiunea care este cunoscută ca ierarhia romano-catolică și care își are sediul în cetatea Vatican din Roma. Milioane din „poporul catolic“ sunt oameni sinceri, binevoitori; ei nu sunt nicidecum răspunzători pentru aceste învățături false. Dimpotrivă, ei au fost induși în eroare și au fost îndemnați să sprijinească organizațiunea, și ea s'a îngrășat din veniturile cari au fost stoarse din poporul de rând sau populațiunea catolică.

Este bine cunoscut că ierarhia romano-catolică este o organizațiune politică care caută să influențeze și să stăpânească guvernele pământului. Ambasadorii ei în aproape toate națiunile și și capul acestei instituțiuni s'au amestecat de nenumărate ori în afacerile politice ale lumii. Că aceasta nu poate fi nici organizațiunea lui Dumnezeu și nici o urmasă a lui Isus, dovedesc cuvintele Domnului Isus care a zis: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18:36). Satan Diavolul este „dumnezeul acestei lumi“, Christos Isus va distruge „această lume“. Nimicirea va ajunge și pe Satan prințul întunericului precum și pe fiecare parte a organizațiunii sale de pe pământ. Aceasta dovedește că Christos Isus n'a avut nimic de-a face cu întemeierea și clădirea organizațiunii bisericii romano-catolice.

Bărbății cari stăpânesc organizațiunea romano-catolică sunt asprii, trufași și experimentați în ale lumii și batjocoritori, și ei încearcă să ascundă dinaintea privirilor poporului de rând afacerile interne ale acestei instituțiuni. Iehova a cunoscut dinainte modul lor de a lucra și de aceea a făcut pe profetul său să scrie următoarele: „Vai de cei ce își ascund

planurile dinaintea Domnului, cari își fac faptele în întunec, și zic : „Cine ne vede și cine ne știe ?” Stricați ce sunteți ! Oare olarul trebuie privit ca lutul, sau poate lucrarea să zică despre lucrători : „Nu m'a făcut el ?” Sau poate vasul să zică despre olar : „El nu se pricepe ?” (Isaia 29:15, 16).

Istoria acestei organizațiuni se întinde peste un timp de mai mult de cincisprezece veacuri și descoperă cum bărbații stăpânitori au oprit pe poporul de rând dela cetirea Bibliei. Poporul lui Dumnezeu care recunoaște voința sa și dorește să o facă, este reprezentat în mod figurat prin locuitorii Ierusalimului fiindcă Dumnezeu și-a pus numele pe această cetate. Bărbații cari stau în fruntea organizației catolice, batjocoresc pe alții cari se apucă să învețe adevărul, și ei susțin în mod fals că numai papa este îndreptățit să facă cunoscut învățăturile Sfintei Scripturi. Ei susțin a fi făcut un legământ cu moartea și iadul, așa încât porțile iadului nu vor putea birui organizațiunea lor. Prin profetul său Dumnezeu spune însă limpede că legământul sau învoelala lor cu iadul sau locuința morților nu va dăinui și că organizațiunea lor va fi strivită (Isaia 28:14—18). În Armaghedon această organizațiune va dispărea complet. Ierarhia romano-catolică a luat înțelesul adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu și a adăugat cuvintele ei proprii la Cuvântul lui Dumnezeu. Despre aceasta a zis Isus : „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăoga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui dela po-

mul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta” (Apocalips 22:18, 19).

Ierarhia romano-catolică ȧa îmbătat națiunile și le-a amestecat cu învățăturile ei false. Toate părțile organizației Diavolului, inclusiv ierarhia, sunt numite de Dumnezeu cu numele „Babilon”. Dumnezeu strigă acum tuturor oamenilor, cari în ziua de azi sunt binevoitori față de el și împărăția sa, următoarele cuvinte : „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei !” (Apocalips 18:1—4).

CAPITOLUL VI

PRIZONIERI

IEHOVA n'are temnițe și nu întemnițează pe nimeni. Martorii lui Iehova sunt din când în când întemnițați de Diavolul și reprezentanții lui, și în acest caz astfel de credincioși sunt numiți „prizonierii lui Iehova”, ceea ce dovedește că ei sunt poporul lui. Temnițele sunt locuri ale întunericului și ale chinului. Starea morții nu poate fi numită pe drept o temniță fiindcă cineva care a murit, și-a pierdut conștiința și de aceea nici nu se poate afla în chinuri. Inchisorile aparțin instituției Diavolului. Iehova zice despre aceasta prin profetul său: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu... Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunec” (Isaia 42:1-7).

Satan a făcut din instituțiile religioase temnițe, locuri ale întunericului și fătărniceii, unde mulți oameni sinceri sufăr mare chin. Iehova poruncește servului său ales să scoată pe prizonierii săi din închisorile lui Satan.

Un prizonier este acela care este prins sau deținut

de altul și este legat și jefuit de toată libertatea sa. O creatură care se află într-o astfel de situație trebuie să fie în vicăță, deoarece un om mort nu poate fi numit un prizonier. Dacă o persoană este oarbă față de adevăr, și această orbire a fost cauzată de altcineva, atunci această persoană este legată cu lanțurile neștiinței. Când cineva se află în întuneric și nu știe ce cale să urmeze, el este împiedecat în exercitarea libertății sale de acțiune și de aceea este un prizonier. Satan este prințul întunericului, și el împreună cu complicității săi numeroși întrebuințați în lucrul lui rău, ține pe neamul omenesc în robie și prin urmare în întuneric (2 Corinteni 4:4—6; Efeseni 6:12; Coloseni 1:13; 1 Ioan 5:19).

Profeția lui Isaia citată mai sus pare a se împlini cu deosebire în timpul când Domnul Isus vine în putere și slavă în templu ca să fie judecată. De aceea se declară aici — chiar și dacă această declarație luată singură poate părea dogmatică, — că prizonierii amintiți în profeție cuprind pe următorii: 1) cei ce aparțin casei regale a Domnului — mai întâi cei preumbriți prin Mardoheu și Naomi și apoi și cei reprezentați prin Estera și Rut, cari împreună formează „rămășița”, și 2) Ionadabii sau clasa „altoroi”. Această declarație nu se dă aici pentru a o face să apară dogmatică, ci pentru ca examinatorul Scripturii să țină în minte aceste clase când examinează diferitele texte biblice cu privire la prizonieri.

Cei se află într-un leagământ cu Dumnezeu sunt legați de el; când însă dușmanul a venit împotriva lor cu puterea, atunci de frica dușmanului nu și-au împlinit datoria și astfel au ajuns în cursa lui Satan. Din acest motiv a și permis Iehova ca să fie făcuți

prizonieri. Dacă unii ca aceștia își dau seama de situațiunea lor legată și recunosc pentruce au fost legați și intermiși, dacă se întorc la Iehova din toată inima, îl roagă să-i libereze și așteaptă aceasta dela el, atunci îi ascultă și-i liberează. În armonie cu aceasta profetul a scris: „Eu sunt nenorocit și sufăr: Dumnezeu, ajutorul tău să mă ridice... Nenorociții [alte trad.: smeriții] văd lucrul acesta și se bucură; voi, cari căutați pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima! Căci Domnul ascultă pe cei săraci, și nu nesocotește pe prinșii lui de războiu” (Psalm 69:20—33). Fără îndoială prizonierii amintiți aici sunt poporul de legământ al lui Dumnezeu, cu deosebire rămășița care a fost în captivitate și a fost adunată la Dumnezeu când a venit Domnul la templu. Sunt copiii proprii ai lui Dumnezeu aceia cari sunt arătați aci legați în captivitate, deci ca prizonieri.

În decursul războiului mondial sfinții devotați în mod credincios lui Dumnezeu de pe pământ au fost aceia cari se aflau în primejdie de a fi uciși de dușman. „Din pricina celor aleși” a fost scurtat periodul necazului; acel period s'a început în 1914 și în 1918 a fost scurtat prin oprirea războiului mondial pentruca cei aleși să poată sluji pe Iehova și să poată da mărturie pentru numele său (Matei 24:21, 22). Sfinții credincioși ai lui Dumnezeu de pe pământ au suspinat și s'au rugat în decursul războiului mondial ca să le fie deslegate legăturile, și de aceea lor li se aplică textul următor: „Ca să audă suspinul celui încătușat, ca să scape pe cei hotărâți la moarte [după Biblia americană: pe copii morții]” (Psalm 102:20).

Pentruce se roagă ca să li se rupă cătușile și să fie liberați din temniță? Ei au fost chemați din lume ca

un popor pentru numele lui Iehova și au fost despărțiți de ea, și atât faptele cât și cuvintele profeției sunt de acord asupra punctului că dorința lor a fost să fie liberați ca să poată sluji pe Iehova, după cum este spus în profeție: „Pentru ca ei să vestească în Sion numele Domnului, și laudele lui în Ierusalim” (Psalm 102:21).

Profeția fixează apoi timpul când va asculta Domnul rugăciunea: „Da, Domnul va zidi iarăș Sionul, și se va arăta în slava sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiașului, și nu-i nesocotește rugăciunea” (Psalm 102:16, 17). Rugăciunea credincioșilor n'a fost nesocotită ci în timp ce s'au rugat Dumnezeu i-a ascultat: „Căci Domnul ascultă pe cei lipsiți, și nu desprețuește pe cei încătușați ai săi”. (Psalm 69:33; traducerea românească a Bibliei de Dr. N. Nitzulescu). Plini de încredere acești prizonieri continuă deci să se roage: „Căci Dumnezeu va mântui Sionul, și va rezidi cetățile lui Iuda, și într'insele vor locui, și le vor stăpâni. Și seminția servilor săi le va moșteni, și cei ce iubesc numele lui vor locui într'insele” (Psalm 69:35, 36; trad. Dr. N. Nitzulescu).

LIBERATORUL

Iehova Dumnezeu a hotărât ca Christos Isus să fie conducătorul, stăpânul și liberatorul poporului său. (Isaia 55:4) Urmașilor unși și credincioși ai lui Christos cari trăiesc acuma pe pământ li s'a poruncit să depună mărturie despre numele lui Iehova sub conducătorul lor Christos Isus. Acești credincioși sunt o parte a servului, și servul lui Iehova este însărcinat să scoată pe prizonieri din închisoare, după cum este raportat în Isaia 42:6, 7. Lucrarea liberării pri-

zonierilor se face într'un timp de controversă și luptă, când Diavolul se străduiește din toate puterile să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, să-i ție în supunere și în cele din urmă să le pricinuiască nimicirea. Adevărul este vestit acum din însărcinarea lui Dumnezeu pentruca oamenii de bine cari de asemenea sunt prizonieri, să primească lumina și să aibă privilegiul să fugă din temnița lui Satan.

INSĂRCINAREA

Însărcinarea servului este făcută acum cunoscut și sună: „Te voi păzi, și te voi da de legământ [cauțiune pentru izbăvirea] poporului [unui popor; Rotherham, engleză]: ca să reîntocmești țara, și să faci să moștenească moștenirile pustiite” (Isaia 49:8; trad. Dr. N. Nitzulescu). Aceasta se referă în primul rând la Izraelul spiritual, Christos Isus fiind cauțiunea pentru „poporul” care intră cu rămășița în organizațiunea lui Dumnezeu, adică oamenii de bine cari formează „alte oi”, după cum îi amintește Isus; și pentru aceștia este servul ales cauțiune. (Vezi Zaharia 8:20-23; Ioan 10:16). A sosit timpul de a face cunoscut numele lui Dumnezeu pe pământ, și acesta este timpul când credincioșii lui trebuie să deie mărturie pentru numele său. De aceea sună însărcinarea: „Ca să reîntocmești țara”. Starea pământească a rămășiței a fost călcată în picioare în decursul războiului mondial de națiuni (Apocalips 11:2). Dar după liberarea și întărirea sa rămășița s'a sculat și a luminat spre onoarea numelui lui Iehova. — Isaia 60:1; 51:17; 52:2.

În Isaia 49:6 este scris: „Robul meu ca să ridici semințiile lui Iacob [rămășița credincioasă]”. Într'un

alt loc al profeției Iehova declară: „Despre cetățile lui Iuda: vor fi zidite iarăși, și le voi ridica dărămurile... Despre Cir [acesta înseamnă Christos]... Păstorul meu, și el va împlini toată voia mea” (Isaia 44:24—28). Cu privire la acelaș lucru zice Iehova prin profetul său: „În vremea aceea voi ridica [prin servul meu Christos Isus] din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărămurile, și-l voi zidi iarăși ca în zilele de demult”. (Amos 9:11). În ceea ce privește oamenii binevoitori, aceștia sunt „alte oi”, temelia pământului trebuie pusă de Iehova, și lucrul acesta se face acum, după cum este declarat în Isaia 51:16.

Servul ales nu reîntocmește numai țara, ci afară de aceasta este însărcinat „să faci să moștenească moștenirile pustiite” (Isaia 49:8). Profeția în Isaia 40:19 arată că cuvintele de mai sus se aplică mai întâi la Izraelul spiritual, deoarece acesta a fost alungat în decursul războiului mondial din proprietatea lui: „Căci locurile tale pustiite și pustii, țara ta nimicită”. Unii ca aceștia devin apoi „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, spre slava [numelui] lui”. După aceea zice profetul: „Ei vor zidi iarăși vechile dărămături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite” (Isaia 61:3, 4). Această pustiire s'a făcut în decursul războiului mondial. Cu ocazia zidirii poporului lui Dumnezeu, cei aleși au venit mai întâi la rând, și după aceea urmează lucrarea pentru „alte oi”, (sau clasa Ionadab) despre cari Domnul Isus zice: „Veniți binecuvântații Tatălui meu de moșteniți împărăția, care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii” (Matei 25:34).

În însărcinarea oficială pe care a dat-o Iehova

servului său este spus mai departe: „Să spui prizonierilor de războiu [prizonierilor; după Biblia americană]: Ieșiți și celor ce sunt în întuneric: Arătați-vă. Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele“ — Isaia 49:9.

Cine sunt „prinșii de războiu“ amintiți aci sau prizonierii sau „cei încătușați“ (Rotherham, engleză)? Prizonierii aci sunt înainte de toate aceia cari au format la început clasa „servului credincios și înțelept“ (Matei 24:45), și au fost preumbrăiți de Mardoheu și Naomi; și clasa Rut și Estera care a fost scoasă din închisoare și a fost făcută o parte a rămășiței; și oamenii binevoitori, adică „alte oi“, Ionadabii. Toți aceștia au fost prizonieri în Babilon, adică în organizațiunea lui Satan, și servul ales adresează cuvântul pe rând fiecărei clase și le zice: „Ieșiți“, nu numai din temnițele literale, ci din organizațiunea lui Satan numită „Babilon“; și aceasta se întâmplă cu puțin timp înainte de Armaghedon. „Fugiți din Babilon, ieșiți din țara Chaldeilor, și mergeți ca niște țapi în fruntea turmii!“ (Ieremia 50:8) „Ieșiți din mijlocul lui, poporul meu, și fiecare să-și scape viața, scăpând de mânia aprinsă a Domnului!“ (Ieremia 51:45). (Vezi și Ieremia 51:6; Apocalips 18:4; 2 Corinteni 6:17, 18).

Aceștia au șezut în întuneric, de aceea sună însărcinarea cu privire la ei: „Celor ce sunt în întuneric: Arătați-vă“. Aceasta nu înseamnă că ei ar fi prizonieri goi conduși de banda lui Satan, și că ei trebuie să se arate ca unii ca aceștia, ci ei trebuie să se arate prin mergerea în mijlocul publicului și prin declarațiune sau mărturisire publică că ei nu sunt în armonie cu organizațiunea lui Satan, ci au luat

atitudine pentru Iehova și sunt mărturii vii pentru numele lui Iehova; în felul acesta trebuie să facă ca să lumineze lumina lor (Efeseni 5:8). Iehova zice despre toți aceia cari se poartă în felul acesta și-l slujesc în mod credincios: „Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele pe toate înălțimile; trad. Dr. N. Nitzulescu“. „Inălțimile“ de aici sunt înălțimile împărăției. Ei nu șed mai mult în întuneric și nici nu mai flămânzesc, ci sunt conduși și păscuți de Iehova prin Păstorul său bun! În decursul războiului mondial pășunea lor a fost pusă, acum însă Domnul declară: „Voiu face să izvorască râuri pe dealuri“ (Isaia 41:18).

Membrii organizațiunii lui Dumnezeu sunt conduși, înviorați și binecuvântați de El și de servul său ales: „Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape“. (Isaia 40:10) Aceste cuvinte ale profetiei apar și în Apocalips 7:16 și acolo sunt aplicate „mulțimii mari de oameni“. Aceasta dovedește că și „mulțimea mare de oameni“ este cuprinsă în profetia lui Isaia; și ea nu se aplică numai acestei mulțimi mari de oameni, ci tuturor celor ce au tânjit odată în închisorile Babilonului, și cari au fost scoși afară și au fost făcuți o parte a organizațiunii lui Dumnezeu; aceasta reiese din cuvintele profetiei: „Iată-i că vin de departe, unii dela miazănoapte și dela apus, iar alții din țara Sinim“.

„Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te pământule! Izbucniți de strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, și are milă de nenorociții Lui“. Sionul zicea: „M'a părăsit Domnul, și m'a

uitat Domnul ! " Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n'aibă milă de fiul pântecelui ei ? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși, Eu nu te voi uita cu nici un chip : Iată că te-am săpat de mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei ! Fiii tăi aleargă ; dar ceice te dărmaseră și te pustiiseră vor ieși din mijlocul tău. Ridică-ți ochii de jur împrejur, și privește : toți aceștia se strâng, vin la tine. „Pe viața Mea, zice Domnul, că te vei îmbrăca cu toți aceștia ca și cu o podoabă, și te vei încinge cu ei ca o mireasă. Căci locurile tale pustiite și pustii, țara ta nimicită vor fi strâmte pentru locuitorii tăi ; și ceiace voiau să te mănânce se vor depărta“.

„Fiii aceștia, de cari ai fost lipsit, vor spune mereu la urechile tale : „Locul este prea strâmt pentru mine ; fă-mi loc, ca să pot să mă așez“. Și vei zice în inima ta : „Cine mi i-a născut ? Căci eram fără copii, și stearpă ; eram roabă, izgonită : cine i-a crescut ? Rămăsesem singură : unde erau aceștia ?“ De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu : „Iată, voi face neamurilor semn cu mâna, și-Mi voi înălța steagul spre popoare ; ele vor aduce înapoi pe fiii tăi în brațele lor, și vor duce pe fiicele tale pe umeri. Te vor hrăni împărați, și împărăteșele lor te vor alăpta. Se vor închina cu fața la pământ înaintea ta, și vor linge țărâna de pe picioarele tale, ca să știi că Eu sunt Domnul, și că cei ce nădăjduiesc în Mine nu vor fi dați de rușine“ (Isaia 40:12—23).

Iehova arată îndurarea acelora din Babilon cari caută să afle calea hotărâtă a lui Dumnezeu pentru scăparea lor. Acum, de când a rezidit Domnul Sionul și cei ce stau pe partea lui Iehova recunosc și apreciază adevărul că Iehova și Christos Isus sunt Invă-

țătorii și Păstorii lor ; nici clasa „bătrânilor aleși“ și nici cea a clerului nu-i permis să lucreze în calitate de conducători și învățători. „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor“ (Apocalips 7:17). „Drept răspuns, Isus i-a zis : Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și cine este Cel ce-ți zice : Dă-mi apă bea ! tu singură ai fi cerut să bei, și el ți-ar fi dat apă vie... Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da eu, în veac nu-i va fi sete ; ba încă apa, pe care i-o voi da eu, se va prefăce în el într'un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică“ (Ioan 4:10, 14).

Dar Domnul nu uitase nicidecum Sionul ! După cum zice profetul : „Fiii aceștia [clasa Rut și Estera], de cari ai fost lipsit [după pierderea clasei robului rău], vor spune mereu la urechile tale : Locul este prea strâmt pentru mine ; fă-mi loc, ca să pot să mă așez“ (Isaia 49:20). Aceasta arată limpede că o mulțime mare de „fii“ va ieși din Babilon. Mulți oameni vor veni la Domnul, și fericită este rămășița, martorii lui Iehova, de a fi însărcinată de a le pune înainte roadele împărăției ca să fie hrăniți. Mai este încă mult lucru de făcut în numele lui Iehova și fericit este acela care ia parte la acest lucru. După ce prizonierii sunt eliberați trebuie să se unească cu ceilalți în vestirea lui Iehova și să anunțe pe Rege și împărăția sa.

„INALTELE STĂPÂNIRI“

O înțelegere greșită a ceea ce sunt de fapt „înaltele stăpâniri“ a încătușat pe mulți oameni sau i-a ținut

în închisorile Babilonului. Este scris: „Orice suflet să fie supus înaltelor stăpâniri. Căci nu este stăpânire decât dela Dumnezeu, iar celece sunt, sunt rânduite de Dumnezeu. Incât, cine nu este supus stăpânirii, se împotrivesc întocmirii lui Dumnezeu; iar ceice se împotrivesc își vor lua o judecată. Căci dragătorii nu sunt o teamă pentru fapta bună ci pentru cea rea. Și voiești să nu te temi de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă dela ea“. — Romani 13:1—3; Noul Testament în limba română.

Aceste cuvinte însuflă de Dumnezeu nu se referesc la guvernele sau stăpânitorii națiunilor pământului. Scriptura nu este adresată altora decât „tuturor, cari sunteți chemați să fiți sfinți“ (Romani 1:7), și „înaltele stăpâniri“ cari conduc pe aceștia sunt Iehova Dumnezeu și Christos Isus, adică Dumnezeu și împărăția sa în cer. Puterile cari guvernează lumea rea de astăzi și cari sunt numite „stăpânirile lumestii“ nu sunt rânduite de Dumnezeu. Isus spune limpede: „Impărăția Mea nu este din lumea aceasta“. (Ioan 18:36) El a mai zis și aceea că Satan Diavolul este prințul sau stăpânitorul acestei lumi, și că Christos Isus n'are nimic de-a face cu el (Ioan 12:31; 14:30; 2 Corinteni 4:3, 4). Cine este devotat lui Dumnezeu va asculta legile acestei lumi dacă nu stau în contradicție cu legea lui Dumnezeu.

Isus a poruncit urmașilor săi „să deie Cezarului [guvernelor temporale sau lumestii] ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“ (Luca 20:25). Nicio lege pământească nu poate anula o dispoziție a lui Dumnezeu, deoarece Iehova Dumnezeu este stăpânirea cea mai înaltă și funcționarul său executor, sabia sa, este Christos Isus (Deutere-

nomul 32:41). Iehova va executa pe Satan și organizația sa prin sabia lui. „Căci nu degeaba poartă sabia. El [stăpânirea: Christos Isus] este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cei ce face rău“ (Romani 13:4). Fiecare lege a guvernelor acestei lumi care este dreaptă trebuie ascultată; însă toate legile cari sunt contrare legii lui Dumnezeu, sunt greșite și nu pot fi urmate de urmașii lui Christos Isus.

Iată o pildă: Legea unei țări pretinde ca conducătorul unui automobil să-și câștige un permis de conducere. Aceasta nu este în contradicție cu legea divină, este o cerere dreaptă și trebuie să fie urmată de fiecare bucuros. Dacă însă statul sau stăpânirea temporală zice: „Nu este permis ca evanghelia să fie propovăduită din casă în casă fără a scoate mai întâiu o permisiune pentru aceasta dela poliție“, atunci acest ordin este în contradicție cu legea lui Dumnezeu și nu poate fi urmat. Dumnezeu spune limpede că toți cari au făgăduit a face voința lui, trebuie să vestească evanghelia împărăției altora, și Christos Isus a amintit această poruncă față de urmașii săi în mod deosebit (Isaia 42:10-12; Matei 24:14; 10:5-10). Dumnezeu și Christos sunt „înaltele stăpâniri“, și cei ce nu ascultă pe Domnul, vor fi nimiciți (Faptele Apostolilor 3:22, 23). Din acest motiv au zis apostolii funcționarilor guvernelor temporale când au fost arestați în timp ce propovăduiau evanghelia: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!“ (Faptele Apostolilor 5:29; 4:13—19) Prin faptul că cineva își scoate un permis de conducere pentru ca să i se permită să conducă un automobil, el dă „Cezarului [guvernului temporal] ce este al Cezarului“, și prin

faptul că vestește evanghelia împărăției din casă în casă, el dă „lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“; și nicio stăpânire pământească nu-l poate opri pe drept de a face lucrul acesta.

Din pricină că oamenii au crezut greșit că „înaltele stăpâniri“ ar fi funcționarii statului, ei au fost opriți prin frică de a vesti cu îndrăzneală evanghelia împărăției. Satan „dumnezeul acestei lumii“ a făcut pe oameni să se teamă în felul acesta de stăpânirile temporale și prin urmare să renunțe la aceea de a asculta pe Dumnezeu. Cine iubește pe Dumnezeu se va libera de cătușile acestea și va asculta cu bucurie pe Domnul (Romani 13:5).

În decursul anilor din urmă vestea despre Dumnezeu și împărăția sa sub conducerea lui Christos a fost răspândită foarte mult în toate părțile, și mulți oameni de bine au auzit-o. Dar din pricină că mulți dintre ei au crezut că „înaltele stăpâniri“ sunt stăpânitorii politici, ei s'au temut ca nu cumva să ofenseze pe acești funcționari și astfel au permis să fie reținuți de a vorbi și altora despre adevăr. Desigur oi văd însă feluritele lucruri rele cari sunt săvârșite de funcționarii organizațiilor bisericesti și de cei ai statului, și ei suspină și gem din pricina urâciunilor acestora. Dumnezeu a dat ordin ca mesajul său al adevărului să fie înmănat acum acestor oameni de bine pentruca să învețe să cunoască și să înțeleagă adevărul, să scape din robia organizației lui Satan și să se pună pe partea lui Dumnezeu și a împărăției sale. Aceasta este singura speranță pentru oameni (Matei 12:18—21).

Oamenii au organizat pe diferite popoare în națiuni, și stăpânitorii precum și cei stăpâniți de ei,

cari nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, au fost înșelați prin vicleniile lui Satan și se află în captivitatea lui Satan. După cum arată Sfânta Scriptură și faptele independente de ea în mod clar, acum a sosit timpul când oamenii vor fi lămuriti de Domnul ca să fie în stare să vadă cum a deschis Dumnezeu porțile închisorilor pentruca toți oamenii cari sunt binevoitori față de el să poată scăpa din robie și să se poată refugia în singurul loc de scăpare: în organizațiunea lui Dumnezeu. Lor li se va ajuta acum să arunce o privire într-o organizațiune uriașă de care s'a servit Satan sute de ani tocmai pentruca să țină pe popor în întuneric. Înainte de aceasta cu mult timp un popor din vechime a jucat o dramă profetică, care a arătat dinainte cum sunt încătușați și legați astăzi oamenii de bine, cum șed în întuneric, sărăcie și disperare, și cum deschide apoi Dumnezeu o cale înaintea lor pe care strălucește lumina sa pentruca să poată merge cu bucurie pe cărarea care-i conduce la bogăție nemăsurată.

CAPITOLUL VII

FILISTENI

IEHOVA a poruncit lui Avraam să iasă din țara sa de naștere și l-a condus într-o țară străină pe care a făgăduit că o va da lui Avraam (Geneza 12:1—7), în țara Canaan. Acolo li s'a născut lui Avraam și Sara un fiu: Isac. Avraam, Sara, Isac și urmașii lor au jucat în decursul unui sir de ani anumite roluri într-o mare dramă profetică prin care s'a reprezentat desvoltarea împărăției lui Dumnezeu. Mai târziu urmașii lui Avraam au locuit în Egipt, însă Iehova i-a scos din această țară prin Moise și Iosua, și ei au mers spre țara pe care a făgăduit-o Dumnezeu lui Avraam. Ca poporul ales al lui Dumnezeu urmașii lui Avraam reprezintă pe unii ca aceia cari în timpul de astăzi se află pe partea lui Iehova și a lui Christos. În timpul în care Izraeliții, urmașii lui Avraam, au ajuns în țara făgăduită, au locuit în ea Filistenii cari își zidiseră întăriturile dealungul coastei Mării Mediterane. Filistenii au strâmtorat foarte mult pe Izraeliți, și Dumnezeu i-a nimicit la timpul rânduit. La mult timp după ce pațiunea Filistenilor a fost nimicită, Dumnezeu a pus pe profetul său să scrie următoarea profeție: „Vai de locuitorii de pe malurile mării, vai de neamul Cheretiților! Cuvântul Domnului împotriva ta, Canaane,

țara Filistenilor este: „Te voi nimici și nu vei mai avea locuitori!“ (Tefania 2:5).

Iehova a cunoscut sfârșitul dela început deoarece este scris: „Lui Dumnezeu din veșnicie îi sunt cunoscute toate lucrurile Sale“ (Faptele Apostolilor 15:18; Noul Testament tradus de episcopul Nicodem). Deoarece Dumnezeu a știut că Satan va clădi o organizațiune puternică care va ocări numele lui Dumnezeu și va asupra pe aceia cari sunt devotați în mod credincios lui Dumnezeu, el a făcut să se profetizeze despre aceasta într'un limbaj figurat, așa încât oamenii n'au putut să înțeleagă aceasta înainte de timpul rânduit al lui Dumnezeu. Acum a sosit timpul unei înțelegeri clare a profetiei acesteia. Ceeace este scris aici nu are nicidecum de scop să offenseze pe cineva sau să-l facă de răs și de batjocură din pricina religiei sale sau din alt motiv. Singura noastră străduință este de a atrage atențiunea poporului asupra adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca toți cari doresc să fie luminați și binecuvântați. Există milioane de oameni sinceri pe pământ cari sunt numiți „populațiune catolică“ și cari sunt îndreptățiți să aibă părerile lor proprii. Acești oameni nu sunt deloc răspunzători pentru învățăturile false cari sunt predicate de organizațiunea catolică care este cunoscută ca „ierarhia“. Milioane de oameni cinstiți au o altă părere religioasă, însă ei nu sunt răspunzători pentru origina și vestirea ei. Toți oamenii sinceri au o dorință după adevăr, fiindcă au lipsă de adevărul care-i face liberi și-i conduce pe calea cea dreaptă. El poate fi găsit în Cuvântul lui Dumnezeu, nu însă acolo unde există contradicere cu Cuvântul

lui Dumnezeu. Christos Isus, marele profet, sparge porțile închisorii, deschide ochii celor orbi și conduce pe oamenii de bine într-o lumină glorioasă.

Iehova a pus să se scrie profetia citată mai sus, evident, în scopul de a anunța dinainte un lucru puternic și nimicitor al mânilor sale care se va întâmpla la sfârșitul lumii când Regele lui Dumnezeu va fi pus pe tron și va veni la templu pentru încreta judecării. Când se va face acest lucru minunat va fi o justificare a numelui lui Iehova. Creaturile împotriva cărora se va face acest lucru minunat al lui Dumnezeu sunt dușmanii lui Iehova, și acestea trebuie să fie dușmanii cari au pângărit atât de mult numele Celui Prea Înalt. Ele sunt dușmanii cari au făcut cu știință rău ca să-și satisfacă dorința lor egoistă, și de aceea sunt numiți în Cuvântul lui Dumnezeu „răi”. „Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășune: pier, pier ca fumul”. (Psalm 37:20). Aceștia sunt dușmanii cari au prigonit crud pe poporul uns al lui Dumnezeu pentru că acești unși spun adevărul despre Dumnezeu și împărăția sa. Se pare că a sosit timpul rânduit ca cei ce iubesc și servesc pe Iehova să primească din mâna sa plină de har o cunoștință clară despre nimicirea dușmanilor cari-i prigonesc acum. Acest obiect este acum pentru rămășița de un interes deosebit, și o înțelegere a acestui lucru o va mângâia și întări și-i va mări nădejdea. (Romani 15:4). „Dumnezeu mă face să-mi văd împlinită dorința față de cei ce mă prigonesc”, aceasta este o făgăduință sigură făcută rămășiței sale unse. (Psalm 59:10). „Ochiul meu își vede împlinită dorința față de vrăjmașii mei, și urechea mea aude împlinirea dorinței mele față de potrivnicii mei cei

răi. Cel fără prihană înverzește ca finicul, și crește ca cedrul din Liban”. (Psalm 92:11, 12).

Dorința poporului credincios al lui Dumnezeu este să vadă nimiciți pe dușmanii săi spre justificarea numelui lui Iehova. Următoarele cuvinte profetice scrise în Scriptură se referesc la timpul prezent: „El mă izbăvește din toate necazurile, și cu ochii mei îmi văd împlinită dorința privitoare la vrăjmașii mei”. (Psalm 54:7). Iarăși zice profetul Domnului: „Da, Dumnezeu va zdrobi capul vrăjmașilor Lui, creștetul capului celor ce trăiesc în păcat”. (Psalm 68:21). „Creștetul capului” pare a preumbri o clasă de dușmani cari au susținut în mod fățarnic a face voia lui Dumnezeu dar în realitate au fost totdeauna reprezentanții Diavolului. Acești dușmani „vor linge țărina” (Psalm 72:9).

CARI DUȘMANI?

Ceace au făcut Filistenii în legătură cu Izraelitii, a preumbrit lucruri mai mari cari se vor întâmpla la sfârșitul lumii, și aceasta reiese definitiv din cuvintele inspirate: „Aceste lucruri li s'au întâmplat, ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșitul veacurilor”. (1 Corinteni 10:11). Filistenii au fost prin urmare un popor profetic prin cari au fost prezis dușmanii speciali cari vor fi activi după venirea Domnului Isus la templu și se vor ocupa cu deosebire cu prigonirea acelor cari slujesc pe Iehova. David a fost uns și a fost făcut rege peste întreg Izraelul, și Abner, care a reprezentat seminciunile nordice și care, evident, a îndeplinit instrucțiunea Domnului

de-a aduce pe toți Izraeliții la David, a zis condus fiind de Domnul următoarele cuvinte: „Abner a stat de vorbă cu bătrânii lui Izrael, și le-a zis: „Odinioară voi doreați să aveți împărat pe David; puneți-l acum, căci Domnul a zis despre el: „Prin robul meu David voi izbăvi pe poporul Meu Izrael din mâna Filistenilor, și din mâna tuturor vrăjmașilor lui“ (2 Samuel 3:17, 18). Această profecie arată clar că Filistenii au preumbrît în mod profetic anumiți dușmani în contra cărora Dumnezeu va înainta radical odată pentru totdeauna la sfârșitul lumii lui Satan. David, regele, a fost un tip al lui Christos Isus prea iubitul lui Iehova care șade acum pe tronul său și ține judecată în templu. Cine sunt acum Filistenii antitipici, dușmani deosebiți ai lui Dumnezeu și ai unșilor săi?

Răspunsul pe scurt este că Filistenii reprezintă sau preumbrăsc pe ierarhia romano-catolică. Aceasta bine înțeles cuprinde pe toate creaturile cari dau ajutor și sprijinesc cu știința pe ierarhie în facerea lucrului rău al acestei organizațiuni rele. În timpul prezent aceasta, firește, cuprinde întreagă partea oficială a organizațiunilor religioase ale așa zisei „creștinătăți“. Organizațiunea lui Satan se compune din trei părți separate și distincte, și anume din elementul religios, comercial și politic; și aceste trei părți au fost preumbrite prin cele trei națiuni Moab, Amon și cei din Muntele Seir. (2 Cronici 20:1, 22, 23). Filistenii se desprind cu deosebire ca elementul religios al organizațiunii lui Satan, și această parte este aceea care are conducerea la prigonirea poporului lui Dumnezeu. Deoarece acest element religios susține a servi pe Dumnezeu dar de fapt nu face aceasta, sunt

fătărnici și vrednici de dispreț în ochii lui Iehova.

Drama profetică în care Samson a jucat un rol foarte important, accentuează ce necesar și important este ca unșii lui Dumnezeu să-i fie credincioși pe deplin, continuând credincioșia lor chiar și până la moarte. Punctul principal care va fi cercetat aci se referă la Filistenii și la antitipici precum și lucrarea lui Dumnezeu care trebuie făcută și îndeplinită cu privire la acești Filistenii. Faptele următoare să fie examinate prin urmare cu atențiune de toți cari iubesc pe Dumnezeu pentruca să prindă curaj și înădreașă.

Filistenii au fost urmași de ai lui Ham prin Mi-traim (Genesa 10:6, 13, 14; Amos 9:7). Ei au fost închinători ai Diavolului, deoarece dumnezeii lor au fost dumnezeul-poște Dagon și Ball-Zebub. (Judecătorii 16:23; 1 Samuel 31:8-10; 2 Împărați 1:2, 3). Dumnezeu învinuiește pe Filistenii în Cuvântul său că sunt vrăjitori, ceea ce înseamnă că au fost închinători ai Diavolului și au practicat religiunea Diavolului (Isaia 2:6). Filistenii emigraseră din Egipt, și Egiptul este un tip al organizațiunii lui Satan. Ei au ocupat o parte a Palestinei dealungul Mării Mediterane, care ținut a fost împărțit de Dumnezeu seminției lui Iuda. Ei au fost totdeauna dușmanii și apăsătorii dinadins ai poporului ales al lui Dumnezeu. El reprezintă prin urmare un popor care susține a fi ieșit din organizațiunea lui Satan și a o fi părăsit și care pretinde a se închina lui Dumnezeu, în realitate însă se închină Diavolului și pe el îl servește.

Ierarhia romano-catolică este guvernul oficial care controlează și stăpânește religiunea așa-zisei „cre-

știnătăți". Ceeace a fost cunoscut odinioară ca „Protestantism“, este acum mort, și așa-zisii „Protestanți“ sunt stăpâniți și controlați de ierarhia romano-catolică. Protestantismul există acum numai după nume, nu însă în realitate. Ierarhia romano-catolică este definită în literatura ei proprie în felul următor : „Ierarhia catolică sau corpul guvernant al bisericii catolice se compune din Prea Sfinția Sa Pontificele Suprem [papa], asistat de Colegiul Sfânt al Cardinallilor precum și de alte Colegii Sfinte sau comitete ecleziastice permanente, cari se compun cu deosebire din cardinali, mai departe din patriarhi, arhiepiscopi și episcopi : din delegați și nunci apostolici, vicari, prefecți și din anumiți egumeni și alți prelați“. (Vezi „The Official Catholic Directory“, 1935).

Ierarhia romano-catolică stăpânește prin mijloace nedrepte cugetele și modul de a lucra al multor milioane de oameni cari au bunăvoință însă sunt în neștiință despre adevăr. Ierarhia romano-catolică i-a putut înșela prin aceea că i-a ținut în neștiință. Acum însă a sosit timpul liberării acestor oameni binevoitori de influența rea a ierarhiei, și fără îndocală aceasta este motivul pentruce voiește să facă Dumnezeu cunoscut acum tuturor celor ce-l iubesc adevărul despre scopul său cu ierarhia romano-catolică.

Scopul lui Iehova pe care l-a dus mai departe dela început este stabilirea unei stăpâniri sau a unei împărății sub Christos Isus care să guverneze lumea în dreptate. Pânăce va fi introdusă însă această împărăție pe pământ și va fi în activitate deplină, Satan este stăpânitorul sau „dumnezeul“ invizibil al națiunilor pământului. Din acest motiv a zis Isus : „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“. (Ioan 18:36).

Isus a fixat regula că toți urmașii săi adevărați trebuie să se despartă de lume. Deoarece Isus alege și ia din lume pe aceia cari devin urmașii săi adevărați și-i sunt devotați, cei aleși în felul acesta sunt prigo-niți de Satan și sămânța sa vizibilă de pe pământ. (Ioan 15:18—20). Urmașii adevărați ai lui Christos Isus sunt reprezentați prin seminția lui Iuda, deoarece Iuda înseamnă unii cari servesc și preamăresc pe Iehova Dumnezeu. Egiptul reprezintă în Biblie organizațiunea lui Satan sau lumea rea din care trebuie să iasă urmașii adevărați ai lui Christos Isus și să ies.

Alții susțin că au ieșit din lume și sunt urmași ai lui Christos Isus, faptele incontestabile însă arată că mulți dintre ei sunt încă tot o parte a lumii lui Satan. Organizațiunea romano-catolică susține a fi ieșit din lume și-si asumă această pozițiune înaintea oamenilor și susține a reprezenta pe Dumnezeu și Christos Isus ; în timp ce faptele incontestabile arată că aceste susțineri sunt false și că ierarhia romano-catolică este o parte a lumii lui Satan. După nume papa este capul ierarhiei romano-catolice, și se susține că primul așa zis „papă“ a fost apostolul Petru și că toți ceilalți așa-zisii papi au fost urmașii lui ; aceste susțineri însă nu corespund nicidecum adevărului deoarece sunt combătute atât de Sfânta Scriptură cât și de faptele istorice. Apostolul Petru a fost un urmaș adevărat și credincios al lui Christos Isus, și el s'a ținut cu totul despărțit de lume, în timp ce fiecare papă al ierarhiei romano-catolice a reclamat putere temporală și decăteori a fost cu puțință a și exercitat această putere și a luat parte la afacerile financiare

și politice ale acestei lumi. Apostolul Petru n'a avut urmași, și de aceea a fost cu neputință pentru vreun om oarecare să ocupe după aceea locul apostolului, deoarece el n'a fost niciodată un papă.

Iată pe scurt faptele cu privire la dezvoltarea ierarhiei romano-catolice: Satan, urmând tactica sa statornică a înșelăciunii și amăgirii în scopul de a întoarce pe oameni dela Dumnezeu și Christos Isus, s'a pus pe lucru să clădească o organizațiune religioasă și a numit-o „creștinism“, și de aceasta s'a servit la înșelarea oamenilor și ocărîrea lui Iehova. După moartea celor doisprezece apostoli ai lui Christos Isus, Satan a clădit pe furis și cu încetul o organizațiune sau un sistem religios care de atunci încolo a fost cunoscut ca „creștinism“. Fiecare biserică sau subdiviziune locală a organizațiunii a avut la început și după aceea episcopul ei; în decursul timpului însă a fost ales și instalat de ierarhie primul papă; aproximativ 1800 de episcopi au servit diferitele părți ale organizațiunii catolice. Episcopul organizațiunii în Roma a fost ales de primul papă. O autoritate binecunoscută declară: „Papa este un titlu ecleziastic care este întrebuintat acum numai la numirea capului bisericii romano-catolice. În secolul al patrulea și al cincilea a fost întrebuintat foarte adeseori în apus pentru vreun episcop oarecare; dar treptat a devenit numirea exclusivă a episcopului din Roma și a devenit astfel titlul său oficial“. („Encyclopedia Britanica“, volumul 22, pagina 81).

Dacă ar fi lipsă de vreo altă dovadă pentru combaterea susținerii că papa ar fi succesorul apostolului Petru, atunci faptul istoric de mai sus ar fi de ajuns pentru acest scop. Timp de mai mult de 300 de

ani după moartea apostolului Petru n'a existat papă, însă au existat mulți bărbați în organizațiunea catolică numiți „episcopi“. Prin ce autoritate a putut decide un grup oarecare de oameni că episcopul de Roma a trebuit să urmeze apostolului Petru în oficiu? Cine ar fi putut constata în mod autorizat cine este din cei 1800 de oameni, cari s'au intitulat ei înșiși „episcopi“, urmașul lui Petru, dacă bine-înțeles ar fi fost posibil pentru Petru să aibă un urmaș? Dar fiindcă apostolul Petru n'a fost niciodată un papă și n'a avut niciodată un urmaș, este clar că susținerea papalității este cu totul falsă. O astfel de susținere este absurdă și nu poate fi citată nici cea mai mică dovadă pentru susținerea ei. Decând organizațiunea romano-catolică și-a început afacerea cu papi și a început să aibă papi, din când în când postul devine liber, și apoi un astfel de post liber este iarăși ocupat prin faptul că colegiul cardinalilor alege prin votare. Astfel oamenii fără să aibă vreo autoritate dela Dumnezeu sau Christos Isus au format sistemul romano-catolic și au continuat să țină această organizațiune în funcțiune. Tatăl acestei organizațiuni este Satan Diavolul. Ea este fructul planului viclean și plin de succes al Diavolului de a înșela pe oameni și a huli pe Dumnezeu, și prin această organizațiune Diavolului i-a reușit să orbească pe milioane de oameni sinceri cari au fost atrași în organizațiunea romano-catolică și au fost induși să creadă că această organizațiune ar fi o slujitoare a lui Christos în timp ce în realitate această organizațiune servește și ajută pe Diavolul; și astfel oamenii buni cari au sprijinit această organizațiune au servit și ajutat fără să știe pe servii Diavolului. Ierarhia este capodopera planu-

rilor organizațiunii Diavolului de a pângări numele lui Iehova și al lui Christos Isus și de a întoarce pe oameni dela Iehova.

FAPTE ISTORICE

Aici este la loc o scurtă referire la istoria sistemului romano-catolic. Dintr'o operă istorică, scrisă de un om cu numele Lord, intitulată „Lumea Veche Romană” sunt citate următoarele: „In secolul *prim* n'au fost chemați mulți înțelepți sau nobili... In secolul *al doilea*... a fost o rușine în ochii modei sau puterii de a fi un creștin... Biserica a fost o ceată mică de oameni puri și ireproșabili cari n'au aspirat să dirijeze societatea. Ei însă au atras atențiunea guvernului asupra lor, și au fost priviți de el destul de importanți de a fi prigoniti”. In decursul secolului al doilea „episcopii au devenit oameni cu mare influență nu în societate ci între creștini”. Apoi „s'a început centralizațiunea ecleziastică;... Biserica a pus fundamentul politicei și puterii sale viitoare”.

Desigur că nu Domnul Dumnezeu a indicat o astfel de politică. Tot așa de sigur este că Diavolul a fost acela care a semănat și a udat sămânța egoismului pentru a-și ajunge scopul nelegiuit. Istoricul citat mai sus continuă: „*Secolul al treilea* a văzut biserica ca instituțiune devenită mai puternică... învățăturile au fost sistematizate [în crezuri și confuziune]... episcopi renumiți au dominat biserica care creștea... Biserica a avansat repede către o pozițiune care a atras atențiunea omenirii [de sigur a lumii]. Numai în *secolul al patrulea*, — după ce persecuțiunile imperiale au încetat, după ce Constantin [împăratul Romei păgâne] a fost convertit; după ce biserica s'a a-

liat cu statul, după ce credința primitivă a fost coruptă; după ce superstiția și filosofia deșartă [favorizată de Diavolul] intrase în rândurile credincioșilor... după ce sinoadele au fost aduse sub influența politică;... după ce politica și dogmatica au mers mână în mână,... — s'a întâmplat că oameni cu rang au intrat în biserică. Când creștinismul a devenit religiunea curții și a claselor înalte, a fost întrebuințat pentru susținerea aceluiași rău în contra căruia a protestat la început. Biserica nu numai c'a fost umplută cu erorile filosofiei păgâne, ci afară de aceasta a mai adoptat și o mulțime de ceremonii de ale cultului oriental [cultul Diavolului]... Clerul, ambițios și lumesce, a căutat rang și distincțiune... El a devenit leneș, arogant, și independent. Poporul a fost exclus din guvernul sau conducerea bisericii. Episcopul a devenit un personaj înalt care a stăpânit și numit pe clerul său... Misiunea bisericii [adevărata] a fost pierdută din vedere într'o alianță degradatoare cu statul”. Vezi și „Studii în Scripturi”, volumul 2, pagina 284 și următoarele, în englezește.

În acest stadiu al unei organizațiuni degenerate a bisericii așa numită „creștină” a fost născut sistemul romano-catolic. S'a început cu alegerea unui singur episcop din mijlocul multor episcopi, și anume a episcopului din Roma ca primul papă. Deatunci până astăzi sistemul romano-catolic numit și ierarhia romano-catolică a stăpânit peste milioane de oameni prin superstiție, frică și învățături mincinoase. Filistenii din vechime au emigrat din Egipt și au venit în țara Palestina. Vechiul Egipt este întrebuințat adeseori în Scriptură pentru a reprezenta lumea sau organizațiunea lui Satan. Biserica creștină s'a înce-

put prin aceea că oamenii au ieșit din lume și s'au despărțit în mod hotărît de lume, adică de Egiptul antitipic. (Apocalips 11:8). Prin violenție și înșelăciune Satan a sădit în mijlocul acelor creștini bărbați ambițioși cari în cele din urmă au dobândit puterea peste organizațiune. Apoi organizațiunea a devenit stricată și a rămas stricată, și deatunci încoace nici-o încercare de a o reforma n'a reușit. Oameni cinstiți și necinstiți au trăit alături în aceste sisteme bisericesti; după providența lui Dumnezeu însă a sosit acum timpul când cei sinceri, oamenii binevoitori, trebuie să audă adevărul și să aibă ocazie să se despartă de organizațiunea nelegiuită care pângărește numele lui Iehova și să se unească pe deplin cu organizațiunea de sub Christos.

TARA IUDA

Când Iehova a condus prin Iosua pe poporul său ales, Izraeliții, din Egipt în țara Palestina, a împărțit această țară între seminții; seminției Iuda i s'a împărțit cu această ocazie toată țara din sudul Mării Moarte până la Marea Mediterană (Iosua 15:1-47). Ei au găsit pe Filistenii, cari emigraseră tot din Egipt, acolo. Impărțirea Palestinei între seminții a fost un simbol. Seminția Iuda reprezintă pe aceia cari servesc și preamăresc pe Iehova Dumnezeu și pe Christos Isus. Domnul Isus Christos vine din această seminție, și unul dintre titlurile sale este „Leul din seminția lui Iuda”. (Apocalips 5:5). La mult timp după aceea unul din papii Romei și-a asumat acest titlu, și de atunci a fost cunoscut pe nedrept ca „leul din seminția lui Iuda”. Filistenii deși au fost în țara lui Iuda n'au servit pe Iehova Dumnezeu și nu i-au adus

preamăriri. Pozițiunea lor a arătat că ei ar fi trebuit să facă așa, însă ei au făcut tocmai contrariu. În acelaș chip sistemul romano-catolic și-a asumat printre oameni locul acelor cari sunt devotați lui Iehova și Regelui său, însă acest sistem nu servește nicicum pe Iehova și pe Regele său. El este extrem de egoist, caută să stăpânească lucrurile acestei lumi rele, formează o parte a acestei lumi rele și este fără nicio îndoeală servul Diavolului: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6:16).

Deoarece sistemul romano-catolic face pe reprezentantul și servul lui Dumnezeu înaintea popoarelor pământului dar în realitate este slujitorul Diavolului, membrii acestui sistem sunt cei mai mari făgărnicii. Filistenii au fost guvernați de cinci regi, domnitori sau mai mari, și aceștia au fost legați laolaltă printr'un legământ sau confederațiune. Filistenii de astăzi, ierarhia romano-catolică, sunt un guvern sau stăpânire care este formată și ținută laolaltă printr'o confederație a patriarhilor, metropoliților, arhiepiscopilor, episcopilor și preoților” (după Shipley). Intocmai ca domnitorii sau mai marii Filistenilor așa se socotesc și membrii ierarhiei reciproc ca înalți demnitari bisericești și mai mari și sunt priviți și de alții tot așa.

Țara pe care a făgăduit-o Iehova că o va da popoului său (și anume prin făgăduința sa pecetluită prin jurământ) este împărțita sa sub domnia prea iubitelui său Fiu Christos Isus (Geneza 13:15; 17:8; Luca 22:29, 30). Filistenii s'au stabilit în țară înainte

de a veni poporul lui Dumnezeu acolo. În chip asemănător Filistenii moderni, clericii ierarhiei romano-catolice, au ocupat locul sau starea care este reclamată de aceștia ca îngrijirea divină pentru organizațiunea aceasta, înainte ca cei unși să fi fost aleși din lume și unși de Domnul. Iehova a zis c'a lăsat pe Filistenii în țara Palestina pentru a încerca pe poporul său ales. „Iată neamurile pe cari le-a lăsat Domnul ca să încerce pe Izrael prin ele, pe toți cei ce nu cunoscuseră toate războaiele Canaanului... Neamurile acestea erau cei cinci domnitori ai Filistenilor, toți Cananiții, Sidoniții și Ileviții cari locuiau în muntele Liban, dela muntele Liban, dela muntele Baal-Hermon până la intrarea Hamatului. Neamurile acestea au slujit ca să pună pe Izrael la încercare, pentru ca Domnul să vadă dacă vor asculta de poruncile pe cari le dăduse părinților lor prin Moise“. — Judecătorii 3:1, 3, 4.

În chip asemănător Iehova a permis ca organizațiunea ierarhiei romano-catolice să ocupe locul în care după cum susțin reprezintă pe Dumnezeu, până când a ales și uns pe poporul său, și anume a permis aceasta pentru a dovedi că poporul său iubește pe Dumnezeu, și arată aceasta prin ascultarea dezinteresată față de poruncile sale chiar și sub apăsare. Acești credincioși țin cu tărie la integritatea sau neprihănirea lor față de Iehova, și ei trebuie să facă aceasta în fața opozițiunii nelegiuite.

Ca o altă dovadă că ierarhia romano-catolică și-a asumat locul care se cuvine pe drept Iudeilor, adică acelora cari servesc și laudă într'adevăr pe Iehova, observați că se susține că episcopul din Roma sau „papa“ cum mai este numit, ar fi locțiitorul lui Chri-

stos. Susținerea acestei instituțiuni este că ierarhia romano-catolică ar fi o instituțiune divină și o păreche a organizațiunii cerești a lui Iehova Dumnezeu: „La conciliul din Trient s'a rostit anatema asupra tuturor acelora cari tăgăduiesc că în biserică catolică există o ierarhie rânduită în mod divin“. (Encyclopedia Britannica, volumul 13, pagina 453).

Ierarhia romano-catolică, Filistenii moderni, susține că papa este infailibil (care nu se poate înșela, fără puțință de eroare). Această infaibilitate însă nu s'a susținut în mod public înainte de 1870, în care an conciliul Vatican a publicat o declarațiune dogmatică în acest sens. Din aceasta se poate vedea că Diavolul într'un chip vicelan și rafinat prin înșelăciune în care a putut fi făcut să creadă că un om ar fi infailibil în lucruri cari se referesc la purtarea pe care trebuie să o aibă oamenii. Această afirmare se face în fața Cuvântului inspirat al lui Iehova care zice că toți oamenii sunt născuți în păcat și sunt concepuți în nedreptate, și în aceasta este cuprins și papa. (Romani 5:12; Psalm 51:5). Nu este de mirare că organizațiunea catolică a avut lipsă de 1800 de ani pentru a ajunge la concluziunea că capul ei ar fi infailibil? O proclamațiune a conciliului Vatican declară: „Noi învățăm și definim ca o dogmă revelată în mod divin că Pontificele Roman [papa] când vorbește *ex cathedra*, — adică, când declară, în calitatea sa de păstor și doctor al tuturor creștinilor și în virtutea autorității sale apostolice supreme, că o anumită învățătură cu privire la o credință sau morală este obligatorie pentru întreaga biserică, — prin ajutorul divin, care i-a fost făgăduit în persoana binecuvântatului Sfântu Petru, posedă aceeași infailibi-

litate cu care i s'a părut de bine Mântuitorului divin să înzestreze biserica sa, de a defini învățăturile sale cu privire la credință sau morală; și în mod consecvent, că aceste definițiuni ale Pontificelui Roman sunt irevocabile și nu depind de consimțirea bisericii". (Encyclopedia Britannica, volumul 14, pagina 511, în englezește).

Nu poate fi găsit niciun singur cuvânt în Sfânta Scriptură care sprijinește o astfel de afirmațiune făcută de vreun om oarecare sau de vreun grup oarecât de oameni. Din aceasta se poate vedea că o mică societate de stăpânitori constituită de ei înșiși a emis învățăturile ei proprii în contradicție cu Cuvântul inspirat al lui Iehova și în dispreț față de el. Prin acest mijloc fac pe milioane de oameni să creadă în învățăturile bisericii romano-catolice, și le iau Biblia ca să nu afle adevărul.

REPREZENTANȚII AI DIAVOLULUI

Că Filistenii din vechime au fost reprezentanții Diavolului despre aceasta nu poate avea nimeni, care crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, nici cea mai mică îndoială. Filistenii au practicat religiunea Diavolului. Dumnezeul lor național a fost Dagon, dumnezeul pește. Când Filistenii au răpit chivotul legământului lui Iehova și l-au dus în reședința lor, Iehova și-a manifestat mânia asupra Filistenilor după cum este scris: „Filistenii au luat chivotul lui Dumnezeu, și l-au dus în Eben-Ezer la Asdod. După ce au pus mâna pe chivotul lui Dumnezeu, Filistenii l-au dus în casa lui Dagon (Zeul pește) și l-au așezat lângă Dagon. A doua zi, Asdodenii, cari se sculasera dis de dimineață au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ,

mânt, înaintea chivotului Domnului. Au luat pe Dagon, și l-au pus înapoi la locul lui. Și a doua zi, sculându-se disdedimineață, au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ, înaintea chivotului Domnului; capul lui Dagon și cele două mâni ale lui erau tăiate pe prag, și nu-i rămăsese decât trunchiul. De aceea, până în ziua de azi, preoții lui Dagon și toți ceie intră în casa lui Dagon, la Asdod nu calcă pe prag. Mâna Domnului a apăsas asupra celor din Asdod, și i-a pustit; i-a lovit cu bube la șezut, atât în Asdod cât și în ținutul lui. Când au văzut că așa stau lucrurile, oamenii din Asdod au zis: „Chivotul Dumnezeului lui Izrael să nu rămână la noi, căci mâna Lui apasă asupra noastră și asupra lui Dagon, dumnezeul nostru“. Și au trimis și au adunat la ei pe toți domnitorii Filistenilor, și au zis: „Ce să facem cu chivotul Dumnezeului lui Izrael?“ Domnitorii au răspuns: „Să se ducă la Gat chivotul Dumnezeului lui Izrael“. Și au dus acolo chivotul Dumnezeului lui Izrael. Dar după ce a fost dus acolo, mâna Domnului a apăsas asupra cetății, și a fost o mare groază; a lovit pe oamenii cetății dela mic până la mare, și au avut o spuzenie de bube la șezut“. (1 Samuel 5:1—9). Filistenii au adus jertfe acestui dumnezeu-Diavol al lor Dagon când Samson a dărâmat clădirea peste ei și a ucis mii de Filisteni.

Iehova a făcut să se serie aceste fapte și să se raporteze în Sfânta Scriptură pentru a preumbri pe dușmanii moderni ai poporului său (1 Corinteni 10:11; Evrei 10:1). Filistenii au fost dușmanii de moarte ai Izraeliților, a poporului ales al lui Iehova, și au preumbrit prin urmare dușmanii de moarte ai marturilor lui Iehova cari trăiesc acum pe pământ. În

fruntea duşmanilor cari susţin fălarnic a reprezenta pe Dumnezeu stă ierarhia romano-catolică. Filistenii au pus în capul dumnezeului lor peste o mitră, ceea ce a arătat că şeful sau capul lui a fost Diavolul pe care l-a reprezentat între Filistenii. Când papa, capul ierarhiei romano-catolice, şade pe altarul principal în Roma pentru a se lăsa să fie tămâiat, poartă exact aceeaşi mitră (acoperământ de cap) pe care a avut-o pe cap dumnezeul peste Dagon. În felul acesta papa arată prin acest simbol pe care dumnezeu îl reprezintă de fapt. Faptul istoric următor se citează pentru sprijinirea celor de mai sus :

„Întocmai după cum papa poartă cheile lui Tanus așa poartă și mitra lui Dagon. Săpăturile Ninivei exclud orice îndoeală despre aceasta. Mitra papală este cu totul diferită de mitra lui Aron și a marelui preot iudeu. Mitra acestora a fost un turban. Mitra cu două coarne pe care o poartă papa când şade pe altarul principal din Roma și primește adorațiunea cardinalilor este exact aceeaşi mitră pe care a purtat-o Dagon, dumnezeul peste al Filistenilor și Babilonienilor. ...Gura de peste deschisă care s'a ridicat deasupra capului omului din Ninive este perechea care nu poate fi rău înțeleasă a coarnelor de pe mitra papei din Roma". — „The Two Babylon" [Cele două babiloane] de Hislop, pagina 215, în englezește.

Nu poate exista nicio îndoeală despre aceea că Dagon, dumnezeul vizibil al Filistenilor din vechime, a preumbrit pe ierarhia romano-catolică a cărei cap este papa. Dovada biblică și dovada istorică sunt de acord pe deplin asupra acestui punct. Și ceilalți episcopi ai ierarhiei romano-catolice poartă o mitră care este asemănătoare celeia a dumnezeului peste Dagon

și a papei. Acesta este un alt sprijin pentru concluziunea că Filistenii au preumbrit pe ierarhia romano-catolică. Domnul descopere acum aceste fapte acelor cari-l iubesc, pentru ca să aibă o vedenie clară a ierarhiei romano-catolice și să știe cu siguranță ce soartă așteaptă pe dușmanii cari ocărăsc acum numele lui Iehova și prigonesc pe unșii săi.

S T Ă P Ă N I R E

Filistenii au stăpânit peste Izrael pentru că Izraeliții au fost necredincioși legământului lor. (Judecătorii 13:1 ; 14:1, 4). Numai puține excepțiuni au fost între Izraeliții ca Ghedeon, Samson și alții cari au fost credincioși și devotați lui Iehova Dumnezeu. În urma faptului că în decursul celor 1800 de ani trecuți aproape toți creștinii prelinși au fost necredincioși lui Dumnezeu, a stăpânit ierarhia romano-catolică asupra „creștinătății" în chestiunile religiei, politice și comerțului. Ierarhia romano-catolică pretinde dreptul și puterea de a controla și stăpâni lumea, și ea exercitează această stăpânire aproape asupra întregii „creștinătăți". Cei credincioși dintre Izraeliți ca Ghedeon, Samson, Samuel și David au reprezentat pe urmașii unși și credincioși ai lui Christos Isus cari sunt acum pe pământ și refuză să se plece înaintea dictatului și ordinelor Filistenilor de astăzi.

De veacuri a pretins organizațiunea romano-catolică dreptul divin de a stăpâni peste națiunile pământului, și sprijinită pe această pretențiune falsă această organizațiune nelegiuită a căutat să stăpânească afacerile politice ale tuturor națiunilor pământului. Înălțarea ei la putere temporală s'a început în secolul al șaselea, și ea a continuat timp de o mie de

ani să crească și să exerciteze această putere. Organizațiunea romano-catolică susține în mod fals că cei o mie de ani ai stăpânirii sale „pline de succes“ ar fi cei o mie de ani amintiți în capitolul al douăzecilea al Apocalipsului când Christos și sfinții săi împărătesc, și că periodul din 1800 până în timpul prezent ar fi „vremea puțină“ care este amintită în acelaș capitol al Apocalipsului. Susținerea lor, firește, este falsă. Acea „puțină vreme“ se va sfârși cu nimicirea Diavolului și a instrumentelor sale. Sfârșitul și nimicirea ierarhiei romano-catolice este foarte aproape.

De multe sute de ani ierarhia prin capul ei oficial papa a reclamat ca un drept de a încorona și de trona regi și de a hotări în genere politica guvernelor pământului. Cu alte cuvinte ierarhia romano-catolică caută să fie un dictator absolut neluând deloc în seamă drepturile poporului. În fiecare națiune în care există și stăpânește un dictator, ierarhia este aceea care se ascunde înapoia dictatorului și dictează de fapt politica acelui guvern.

PRIGONIRE

Filistenii au fost apăsătorii și prigonitorii Izraeliților, ai poporului ales al lui Dumnezeu. În zilele lui Samson, Eli și Samuel Filistenii au căutat să pună mâna pe toată bogăția Palestinei, „lapte și miere“. În acelaș chip și organizațiunea romano-catolică a căutat de sute de ani să aducă sub stăpânirea sa toate bogățiile și toată dulceața pământului. Este un fapt demn de luat în seamă că și-au căutat cele mai frumoase locuri de pe pământ pentru zidirea clădirilor lor și ca locuri pentru activitatea lor oficială. Filistenii au apăsătorii pe Izraeliți mulți ani de-arândul. Ei

au făcut prizonier pe Samson și i-au scos ochii. Ei au luptat mereu împotriva lui Izrael, și au căutat să nimicască și pe David când a fost uns și a fost pus rege peste Izrael. Organizațiunea ierarhiei romano-catolice a apăsătorii și prigonit de asemenea în toate timpurile pe urmașii lui Christos Isus și acum își concentrează prigonirea asupra martorilor lui Iehova. Paginile istoriei despre un period de aproximativ 1500 de ani raportează multe din faptele nelegiuite ale ierarhiei romano-catolice, cari infamii și crime nu găsesc păreche sau asemănare în nicio altă organizațiune care a fost vreodată pe pământ. Se vor cita aci numai puține din crimele îngrozitoare săvârșite de ierarhie și de complicitii ei; și chiar și acestea se amintesc numai în scopul pentru a arăta că ierarhia este antitipul Filistenilor, și ce are ea de-a face cu martorii lui Iehova.

Filistenii s'au îmbogățit prin aceea c'au pus tribut și alte sarcini asupra Izraeliților. Ierarhia romano-catolică s'a îmbogățit multe sute de ani prin aceea c'a pus sarcini grele asupra poporului tuturor națiunilor „creștinătății“. Timp de mulți ani această organizațiune fătarnică s'a ocupat cu strângerea de bani dela cei purtați de nas de organizațiunea catolică. Agenți femenini traverștiți, îmbrăcați ca niște păsări negre de pradă, vizitează regulat în zilele de plată multe fabrici și biurouri și adună acolo dela cei fricoși și superstițioși bani, de cari lucrătorii au așa de mare lipsă pentru întreținerea lor și a familiilor lor. În felul acesta prin practica înșelăciunii și inducerii în eroare sunt storși dela popor milioane de dolari cu deosebire dela cei lipsiți și acești bani sunt întrebuin-

țați la îmbogățirea ierarhiei și la satisfacerea poftelor bestiale ale acestor oameni nelegiuiți și egoiști.

Banii sunt colectați și dela aceia a căror iubiți au murit, și aceasta se face sub pretextul ca în schimbul acestor bani vreun preot oarecare de-al organizațiunii catolice va putea rosti rugăciuni pentru cei morți cari le vor ajuta. Aceasta este una dintre înșelăciunile apăsătoare practicate față de cei superstițioși și fricoși. Sfânta Scriptură învață fără excepțiune că cei morți nu mai sunt vii, ci morți și inconștienți — „morții... nu știu nimic“; — că niciunul dintre cei morți nu se află într'un purgatoriu sau în chin. Prin urmare susținerea că unii oameni ar putea rosti rugăciuni pentru cei morți și le-ar putea aduce prin aceasta folos, este cu totul neadevărată și înșelătoare, și prin aceasta poporul fricos este apăsător și i se pune o sarcină grea. Timp de mulți ani s'au stors bani dela poporul națiunilor „creștinătății“ și au fost trimiși în Vatican în Roma pentru a umplea lăzile ierarhiei romano-catolice, și aceasta s'a făcut spre paguba și apăsarea poporului. Numai în Mexic a jefuit ierarhia mulți ani de zile treizeci de milioane de dolari în fiecare an din buzunarele poporului de rând, și acești bani au fost trimiși visternicului ierarhiei din Roma. Tot în Mexic s'a întâmplat și acea că un agent de-al organizațiunii catolice a silit pe pământeni să clădească într'o mică localitate multe așa zise „biserici“ în cari au fost puși preoți de ai ierarhiei cari au luat bieților pământeni aproape tot câștigul lucrului lor. Filistenii din vechime au căutat să jefuiască pe Izraeliți de toată averea lor, și așa caută și Filistenii de astăzi să se pună în posesiunea tuturor bogățiilor lumii numită „creștinătate“ și să câștige stăpânirea peste ea.

INCHIZIȚIUNE

Urmașii lui Christos Isus au fost prizoniți într'o măsură oarecare de Roma păgână. Însă acea prigonire nu se poate asemăna cu prigonirea fanatică de creștini prin ierarhia romano-catolică sau „Roma papală“ cum se mai numește. Ierarhia romano-catolică a găsit și a întrebuintat un sistem de prigonire drăcească cum n'a mai fost de când îi lumea și care nu se poate asemăna cu nimic ce s'a întâmplat de atunci încoace. Învățăturile plăsmuite și predicate de bărbați egoiști, a căror autor a fost Diavolul, au fost cu totul contrare adevărilor vestite de Christos Isus și de profeții lui Iehova; și totuși poporul a fost forțat să primească aceste învățături mincinoase. Organizațiunea romano-catolică, pretinzând că ea are dreptul exclusiv de a decide ce trebuie să audă și să creadă poporul de rând, i-a oprit Biblia și i-a silit să deie atențiune și să creadă învățăturile omenești false întemeiate pe superstiție și frică. Această organizațiune nelegiuită a făcut pe milioane de oameni să poarte în gură numele lui Christos, dar în același timp să creadă și să urmeze prescripțiunile oamenilor. De aceea a făcut Dumnezeu să se scrie în Cuvântul său: „Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea voi lovi iarăș pe poporul acesta cu semne și din ce în ce mai minunate“. (Isaia 29:13, 14).

Când cineva a cutezat să-și exprime părerea contrară învățăturilor preoților organizațiunii romano-catolice, a fost acuzat imediat de „erezie“. La început-

tul veacului al unsprezecelea multe persoane au fost acuzate de erezie pentru că au îndrăznit să exprime o părere care n'a fost pe placul organizațiunii romano-catolice, și ei au fost executați prin ardere sau sugrumare.

Inchizițiunea a fost instituită în scopul de a găsi și pedepsi toate persoanele care s'au făcut vinovate de o ofensă față de ortodoxia romano-catolică. În secolul al treisprezecelea inchizițiunea a fost în funcțiune deplină. Papii au pus comisari cari au călătorit din loc în loc ca să spioneze pe popor. Când comisarii au ajuns într'un ținut poporul a fost somat să mărturisească dacă se află eretici printre ei și să denunțe pe aceia pe cari i-au ținut de eretici ; și mulți au fost arestați și pedepsiți numai pe baza unei astfel de învinovățiri. Episcopii și-au luat răspunderea să facă rost de temnițe și alte mijloace de pedepsire. Pentru a stoarce cu de-a sila mărturisiri dela cei învinuiți de erezie, s'a întrebuințat o tortură crudă. La aceste chinuri au fost întrebuințate tot felul de instrumente satanice. Iată o listă a câtorva din mijloacele de tortură întrebuințate : picioarele victimei au fost arse cu fier roșu ; sau a trebuit să încalțe o cismă de fier umplută cu plumb topit ; afară de aceasta victima a fost întinsă într'o mașină care i-a rupt încheieturile ; alții au fost puși sub o mașină a cărei cușite au fost în astfel de mod aranjate încât a tăiat pe victimă pe încetul în bucăți. Dacă vreun avocat a cutezat să ieie apărarea unei persoane acuzate de erezie, a fost privit el însuși ca vinovat de erezie, și astfel s'a luat victimei orice posibilitate de apărare sau ajutor. Inchizițiunea a fost practică cu o răutate și neînduplecare diavolească în Italia, Spania,

în statele balcanice, Irlanda, Anglia, Germania, Franța, Mexic, Cuba ; de fapt aproape în toate țările ale așa-zisei „creștinătăți“.

Următoarele două semne caracteristice ale închiizițiunii sunt bătătoare la ochi : Prigonire pentru libertatea cuvântului și apăsarea precum și nimicirea cărților. Scopul vădit al unei astfel de prigoniri și nimiciri de cărți a fost să țină pe popor în neștiință și să ascundă dinaintea lui înșelăciunile organizațiunii romano-catolice. Istoricul zice : „Toate cărțile au trebuit să treacă prin mâinile episcopului“ ca să se steargă din ele tot ce s'a părut a fi îndreptat în ceva împotriva organizațiunii romano-catolice. Această organizațiune n'a permis atunci să se publice nimic ce-ar putea „vătăma simțămintele religioase“, și ea continuă până în ziua de astăzi să ștepe în gura mare. Conducătorii închiizițiunii au săvârșit tot felul de crime ce numai se pot închipui. Poporul de rând a fost ținut într'una în frică și groază. Mulți dintre ei au fost siliți să denunțe pe vecinii lor și să pricinuiască executarea lor, sperând că prin aceasta se vor putea scăpa pe ei înșiși de mânia închiizițiunii ierarhiei. Poporului i-a fost cu neputință să-și câștige vreo cunoștință oarecare despre Iehova și îngrijirea sa plină de har pentru neamul omenesc, deoarece Filistenii moderni, ierarhia catolică, l-a împiedecat la dobândirea unei astfel de cunoștințe. Nicio carte despre Sfânta Scriptură n'a fost permis să ajungă în mâinile poporului. (Vezi „Encyclopedia Britannica“ sub „inchizițiune“). Crimele infame și strigătoare la cer ale ierarhiei și ale agenților ei au suferit cam prin anul 1800 într'o măsură oarecare o schimbare subită, și de atunci încoace ierarhia se servește de o metodă

ceva mai rafinată la săvârșirea crimelor sale. Până în ziua de astăzi această instituțiune nelegiuită a continuat să împiedece publicarea de cărți cari învață adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, și ea face să se ardă multe din aceste cărți, și aceasta este adevărat cu deosebire în ceea ce privește scrierile publicate de *Societatea de Biblie și Tractate*. Poporului de rând, care a fost înșelat să sprijinească organizațiunea catolică, îi este interzis de preoți să citească cărți cari explică adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Toate organizațiunile împreună cari au fost vreodată pe pământ n'au făcut atâta spre apăsarea poporului și ținerea lui în neștiință despre Cuvântul lui Dumnezeu ca organizațiunea romano-catolică. Această organizațiune este prin urmare dușmanul vizibil cel mai rău a lui Dumnezeu și al poporului său uns. Ea asuprește, prigonește și întemnițează pe aceia cari învață adevărul, și ea face aceasta din pizmă și ură.

Filistenii au fost „vrăjitori”. (Isaia 2:6). Aceasta înseamnă c'au practicat religiunea Diavolului. Sistemul romano-catolic se compune de asemenea din vrăjitori. Următoarea profeție se referă la deosebire la ei : „Țara lor [pozițiunea pe care o ocupă între oameni] este plină și de idoli, căci se închină înaintea lucrării mânilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor [și în felul acesta fac pe poporul de rând să cumpere idoli lor, ceea ce înseamnă un nou izvor de câștig pentru ei, și învață pe oameni să întrebuițeze pe acești idoli la închinarea lor]”. (Isaia 2:8). „De aceea cei mici vor fi scoboriți [și omul de rând se pleacă ; după trad. engleză], și cei mari vor fi smeriți”. (Isaia 2:9).

În organizațiunea catolică omul de rând se pleacă

înaintea prelaților catolici, întocmai după cum a prezis Domnul. Până în ziua de astăzi arată ierarhia romano-catolică filme pe ecranul cinematografelor în cari preoții romano-catolici sunt arătați practicând ceremonii fără înțeles, prin cari susțin între altele a binecuvânta automobile și a păzi prin aceasta de accidente pe cei cari călătorește în ele, oricât de răi ar fi călătorii sau conducătorii. Și aceasta este un izvor de câștig pentru ierarhie, și astfel încasează în mod înșelător banii oamenilor prin faptul că se folosește de credulitatea poporului fricos și superstițios. Mai sus au fost înșirate numai unele din fărădelegile și crimele nelegiuite ale ierarhiei, și așa este banda care susține a fi urmașii rânduiți de Dumnezeu ai apostolului Petru ! Este sigur că atunci când poporul va cunoaște adevărul se va despărți complet de acești fățarnici.

POLITIC

Filistenii au format o confederațiune politică, și aceasta a purtat războaie de cucerire în scopul de a controla și stăpâni pe oamenii. Filistenii timpului modern, ierarhia romano-catolică, sunt de asemenea o confederațiune de oameni egoiști, care lucrează în mod înșelător și mincinos sub numele lui Christos, dar în realitate a fost organizată și este întrebuințată numai pentru scopuri politice, comerciale și alte scopuri egoiste. Agenții politici ai ierarhiei romano-catolice lucrează în fiecare națiune a pământului. Această organizațiune nelegiuită stăpânește oficiile politice ale tuturor națiunilor „creștinătății”. Mai demult a fost greu pentru ierarhie să dobândească stăpânirea a-

supra Statelor-Unite, însă în timpul prezent face în privința aceasta progrese mai mari. Cu alte cuvinte: republica americană care după cum se crede este o națiune liberă, se află acum aproape de tot sub stăpânirea unei puteri străine; și această putere străină se compune din Filistenii de astăzi cu sediul lor principal în cetatea Vaticanului din Roma, de unde sunt conduse acțiunile sale. Observați acum câteva fapte istorice cari vor fi citate aci:

În veacul al șaptesprezecelea organizațiunii romano-catolice i-a reușit să prindă rădăcină pe continentul american, și anume prin fundarea provinciei Maryland prin familia lordului Baltimore. Astăzi organizațiunea romano-catolică este cea mai puternică organizațiune politică din America. Cartea lor oficială cu adrese („Official Directory“) pe anul 1935, o carte de peste o mie de pagini și cu o mărime de 18×26 cm., este plină numai de lista funcționarilor ierarhiei și a agenților ei. Străduința ambițioasă a acestei organizațiuni are ca țintă câștigarea stăpânirii complete asupra Statelor-Unite. În 26 Septembrie 1900 a fost întemeiată o federațiune a tuturor societăților catolice din America, și anume „în scopul declarat de a influența legislația“ și pentru a „asigura ceeace catoliciei numesc „drepturile lor“ în America.

„La adunarea anuală a Uniunii Naționale a Tinerilor Catolici din Brooklyn s'a adoptat în 26 Septembrie o rezoluțiune de a forma o federațiune puternică a tuturor asociațiunilor bisericii romano-catolice din Statele-Unite pentru scopuri politice. În primăvara trecută episcopul Mc.Faul din Trenton, New Jersey, a declarat Ordinului Vechiu al Irlandezilor [Ancient Order of Hibernians] că romano-catolicii din Ame-

rica sunt proști că nu se organizează într-o masă solidă și nu-și impun în felul acesta puterea în politica acestei țări; există 2.000.000 de alegători romano-catolici și dacă aceștia ar fi uniți pentru o acțiune politică ar putea face din această țară o națiune romano-catolică.

„Această federațiune a fost formată acum de următoarele societăți: Cavalerii lui Columb, Cavalerii Sfântului Ioan, Legiunea Catolică de Binefacere, Ordinul Vechiu al Irlandezilor, Asociațiunea Irlandeză Catolică pentru Binefacere, Societățile Irlandeze-Americane, Societățile Germano-Americane, Cavalerii Catolici ai Americi, Uniunea Catolică a Abstenței totale din America; ...Afară de aceste organizațiuni mai sunt o mulțime de alte societăți de o importanță mai mică.

„Federațiunea a fost formată în scopul de a influența legislațiunea și de a asigura ceeace catoliciei susțin a fi drepturile lor.

Această adunare care s'a ținut în teatrul „Park“ din Brooklyn a fost cea mai mare întrunire din istoria Uniunii Naționale a tinerilor Catolici, și cu această ocazie s'au ținut cuvântări de preoți conducători și laici din toate părțile țării. ...Adunarea a aprobat cu unanimitate planul federațiunii și a destinat comitete pentru a realiza acest plan. Prin aceasta zeci de mii de bărbați de credință catolică vor fi aduși sub un cap național, și această corporațiune puternică de bărbați va fi în stare să exerciteze o influență puternică asupra legislației națiunii“. (Brooklyn Eagle).

„Dupăce am luat în posesiune orașele, Romanistii caută acum să pună mâna pe putere și să controleze afacerile naționale. „Noi trebuie să facem America

catolică', a zis arhiepiscopul Ireland cu ocazia serbării existenței de o sută de ani a ierarhiei romano-cato-lice în Statele Unite, care serbare a avut loc în Baltimore în 10 Noembrie 1889. 'Noi trebuie să facem America catolică. Deoarece noi ne iubim biserica e de-a-juns să zicem că lucrul și strigarea noastră trebuie să fie : Dumnezeu voește lucru acesta ! Și inimile noastre vor sălta pentru această chestiune cu entuziasmul cruciaților'. ... 'Pentru ce să ne temem sau să ezităm ?', a continuat el cu râvnă înfocată și cu laudă făloasă. 'Noi numărăm zece milioane — o armată puternică când forțele militare vor fi conduse și puterea lor ascunsă va fi pusă în activitate. Catolicii din America sînt cu credincioșie la biserica lor și sunt devotați conducătorilor lor. Străduințele și biruințele lor din cursul primului veac al istoriei lor arată de ce lucruri sunt capabili în veacul viitor dacă sunt conștienți de puterea lor și au fost aduși cu totul sub organizațiunea ierarhică'. — The Converaed Catholic (Catolicul Convertit), New-York.

În „The National Catholic Register“ este spus : „Este planul lui Dumnezeu ca Sfântul Părinte din Roma să fie atât capul temporal cât și spiritual al împărăției sale de pe pămînt“. Intocmai ca Filistenii din vechime ierarhia are aci o pretențiune semeață la pozițiunea sau locul „Iudea“, care după drept este locul acelora cari se închină în adevăr lui Iehova Dumnezeu și Christos Isus și-i servesc. În anul 1910 președintele Statelor Unite a făcut secretar particular al său pe un călare Tumulty, un cavaler de-al lui Columb de 33 de grade, și despre acesta a zis „The National Catholic Register“ : „După președinte... Tumulty... exercitează cea mai mare putere politică de-

cît oricare alt om din America“. În timpul în care a fost în oficiu președintele Wilson și Tumulty s'a și întîmplat de fapt că martorii lui Iehova au fost judecați fiecare la optzeci de ani închisoare fiindcă au spus adevărul, și instrumentele ierarhiei au pricinuit această sentință.

În anul 1932 a fost ales ca președinte Franklin D. Roosevelt. Conducătorul campaniei sale electorale, care este acum cel mai înalt membru al cabinetului său, este un romano-catolic care se interesează mai mult de ierarhie decît de poporul american. În organizațiunea politică a lui Roosevelt sunt mai mulți catolici decît aderenți de ai oricărei alte confesiuni. În Aprilie 1933 papa a inaugurat așa numitul „an sfânt“, și acesta a primit aprobarea președintelui Statelor-Unite și a cercului său de funcționari. Romano-cato-licii au condus în anii din urmă o campanie de defăimare și calomnie diavolească împotriva martorilor lui Iehova, și au încercat să-i alunge dela radio și să împiedece în felul acesta pe popor de a auzi adevărul. Guvernului i s'a înaintat o petițiune iscălită de două milioane și jumătate de cetățeni americani în care s'a cerut ca guvernul să ia măsuri pentru împiedecarea acestei amestecări nescuzabile în dreptul poporului de a auzi adevărul. Însă guvernul Roosevelt a refuzat să facă ceva în această privință. Prigonirea martorilor lui Iehova prin ierarhie se tot mărește, și mulți bărbați nevinovați și femei nevinovate sunt aruncați în închisoare numai pentru că răspândesc mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu.

În 8 Martie 1934 ziarul „New-York Sun“ a publicat o știre specială din Roma în care s'a raportat că între președintele Roosevelt și Vatican s'a făcut o în-

vocală definitivă că Statele Unite vor intra în relațiuni diplomatice cu scaunul papal îndatăce opinia publică din America va fi făcută ascultătoare în înțelesul acesta. Cu alte cuvinte : președintele Statelor Unite s'a învoit să sprijinească pe ierarhia romano-catolică, o putere străină, și să facă aceasta în mod deschis îndatăce publicul va fi destul de orbit să consimtă la aceasta. După aceea ierarhia a purtat o campanie pentru câștigarea poporului american pentru această chestiune. În 17 Martie 1935 au fost mobilizate toate asociațiunile catolice din America, cu care ocazie a fost reprezentat fiecare stat al uniunii, în scopul expres să influențeze poporul american să se supue stabilirii relațiunilor diplomatice dintre Vatican și Statele Unite, adică să consimtă la aceea ca ambasadorii politici ai Vaticanului să fie admiși la consiliile politice americane din Washington. Puterea străină, organizațiunea ierarhiei romano-catolice, ține deja în Washington un „delegat apostolic“. „The Official Catholic Directory“ pe 1935 zice : „Trimisul apostolic în Statele Unite este Amleto Giovanni Gigognani, născut în Italia în 24 Februarie 1883, ... numit trimis apostolic pentru Statele Unite și arhiepiscop titular de Laodicea din 17 Martie 1935“ ; adică după ce a ajuns Roosevelt președinte.

La îndemnul ierarhiei romano-catolice martorii lui Iehova sunt prizoniți acum în mod crud în toate părțile „creștinătății“, cu deosebire în Austria, Germania, Estonia, Quebec și New Jersey. În țările amintite mai sus cărțile explicatoare de Biblie ale Societății „Watch Tower“ au fost confiscate și nimicite, și mulți din martorii lui Iehova, urmașii adevărați ai lui Christos Isus, au fost acuzați de complot răsvrățitor și

aruncați în temniță pentru că au avut sau au răspândit astfel de scrieri, și întreagă prigonirea aceasta nelegiuită a martorilor lui Iehova se face prin aceiași oameni cari susțin a fi urmașii apostolului Petru și reprezentanții oficiali ai lui Dumnezeu și ai lui Christos pe pământ. Ce fățarnicie mare ! Această prigonire a martorilor lui Iehova prin Filistenii de astăzi se face din „răzbunare“ și „în chip batjocoritor“ și „din adâncul sufletului“, tocmai așa cum au procedat Filistenii din vechime împotriva poporului ales al lui Dumnezeu din Palestina. (Ezechiel 25:15).

INVOIALA CU LOQUINȚA MORTILOR

Deși ierarhia romano-catolică, Filistenii timpului modern, a făcut pe milioane de oameni să creadă că această instituțiune reprezintă pe Dumnezeu și pe Christos Isus pe pământ, totuși această organizațiune nelegiuită procedează exact contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Profetii lui Iehova avertizează pe popoarele pământului dinaintea zilei Armagedonului și dinaintea distrugerii mari pe care o va aduce apoi Domnul asupra celor nelegiuiți. Ierarhia ține în fața poporului cuvântări bombastice cu fele pioase și cuvinte fățarnice, și afirmă că aceste profetii despre Armagedon nu sunt adevărate, și că cu deosebire nu este adevărat ce se spune despre organizațiunea catolică. Ca pildă să servească ceea ce zice ziarul „Catholic Freeman's Journal“ ce apare în Sydney, Australia, din Mai 1935, cu privire la acești profeti și despre martorii lui Iehova : „Refrenul mesajului lor este că toate organizațiunile politice și eclesiastice se află sub stăpânirea lui Satan, iar catolicii sunt ținuți mai mult sub putere diavolească decât protestanții ;

că Dumnezeu este pe cale să lovească pe întreagă mulțimea de catolici și protestanți; că oamenii trebuie să fie martori ai lui Iehova pentru a putea scăpa de nimicire veșnică... Eu nu pot să iau în nume de rău dacă oamenii preferă nimicirea veșnică. În tot cazul nu există nicio necesitate ca cineva să se decidă pentru unul din cele două lucruri; de fapt nimicirea veșnică este o imposibilitate“.

Profețiile profetilor Isaia, Ieremia, Ezechiel și Amos despre Filistenii au fost scrise la mult timp după ce Filistenii din vechime au fost nimiciți ca națiune; și aceasta este o dovadă definitivă că aceste profeții se referă la poporul care a fost preumbrat și reprezentat în mod simbolic de Filistenii. Mulțimea de dovezi arată că ierarhia romano-catolică corespunde în mod exact tabloului Filistenilor din vechime; cu alte cuvinte: ierarhia și Filistenii de astăzi sunt unul și același lucru. Ei pretind a fi ieșiți din lume și a sta pe partea Domnului și a fi consacrați Domnului Dumnezeu și lui Christos Isus; însă de fapt ei își asumă în mod fals pozițiunea sau locul urmașilor lui Christos Isus, cari locuiesc în mod simbolic în „țara lui Iuda“.

Tăierea împrejur care s'a practicat sub legea lui Dumnezeu este un simbol al consacrării și devotamentului deplin lui Iehova. Scriptura vorbește adeseori cu dispreț despre Filistenii ca „netăiați împrejur“. (Vezi Judecătoria 14:3; 15:18; 1 Samuel 14:6; 17:26; 2 Samuel 1:20). Aceasta dovedește că Filistenii reprezintă o clasă de oameni sau o organizațiune a cărei sfârșit va fi rușine și ocară. Că Filistenii ilustrează o clasă care este sortită înjosirii reiese și din aceea că Dumnezeu a lovit pe Filistenii cu trânji sau emoroide, adică bube la șezut. „Dar după ce a fost dus

acolo, mâna Domnului a apăsât asupra cetății, și a fost o mare groază; a lovit pe oamenii dela mic până la mare, și au avut o spuzenie de bube [emoroidale, după Biblia americană, și după trad. românească a Bibliei făcută de Dr. N. Nitzulescu] la șezut“ — (1 Samuel 5:9).

Filistenii netăiați împrejur au venit să țină pe izraeliți în supunere umilă pentruca să se poată îmbogăți pe spinarea lor. Filistenii netăiați împrejur de astăzi, organizațiunea romano-catolică, voiese să nimicească pe poporul lui Dumnezeu și să țină în supunere pe toți ceilalți oameni pentruca să încaseze câștig bănesc din aceasta.

Sustinerea că papa ar fi urmașul apostolului Petru este tot așa de falsă ca Diavolul însuși. Christos Isus zice: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“. (Ioan 18:36). Ierarhia romano-catolică susține: „Este dreptul nostru de a guverna și controla această lume“. Isus a zis că Satan este stăpânitorul sau prințul invizibil al acestei lumi, și aceasta arată că ierarhia romano-catolică este reprezentanta lui Satan. (Ioan 12:31; 2 Corinteni 4:4). Ierarhia romano-catolică nu este numai prietenul lumii lui Satan, ci o parte esențială a acestei lumi, și chiar și numai din acest motiv singur nu poate să reprezinte pe Dumnezeu, ci reprezintă de fapt pe dușmanul lui Dumnezeu. Următoarele cuvinte ale apostolului Iacob se referă cu deosebire la această organizațiune nelegiuită: „Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu“. (Iacob 4:4). Adulterul sau prea curvia, după cum este întrebuințată expresiunea în acest text, înseamnă le-

gătura nepermisă dintre biserică și stat prin membrii unei organizațiuni cari susțin pe deoparte a reprezenta pe Dumnezeu, și pe de altă parte sunt uniți cu lumea rea, politică și formează o parte a ei. Că ierarhia romano-catolică și Filistenii de astăzi sunt identici, și că ierarhia stă în fruntea dușmanilor lui Dumnezeu și ai împărăției sale, despre această nu poate exista nici cea mai mică îndoială; Dumnezeu a făgăduit că prin antitipicul David, Christos Isus, va scăpa pe poporul său din mâna acestor dușmani (2 Samuel 3:18). Ce este dar soarta sau sfârșitul final al Filistenilor de astăzi? Această întrebare este acum de cea mai mare importanță pentru toți cari iubesc pe Iehova.

Iehova a permis Filistenilor să rămână în țara lui Iuda ca să încerce pe Izraeliți. Filistenii au fost întrebuințați prin urmare de Iehova la facerea unui tablou care a trebuit să preumbrească o încercare mai mare ce va veni peste poporul său ales; și acest tablou are deasfăcuț cu justificarea numelui său. În acelaș chip a permis Dumnezeu și lui Satan să existe pe pământ după ce l-a judecat la moarte, și el a făcut aceasta pentru ca pe pământ să se deie o mărturie pentru numele lui Iehova, și pentru ca Iehova la timpul său rânduit să-și arate puterea supremă spre justificarea numelui său. (Exodul 9:16). Din acelaș motiv a permis Iehova ca Filistenii timpului modern, organizațiunea romano-catolică care este numită „creștină“, să ocupe locul care după drept aparține acelor cari sunt consacrați lui Dumnezeu, și el a permis ca această organizațiune nelegitimă să prigonască pe poporul său pentru ca unșii și devotații săi să-și poată dovedi integritatea sau neprihănirea față

de el și în acelaș timp să fie dată poporului o mărturie despre numele lui Dumnezeu.

În aceste zile primejdioase din urmă Iehova s'a îngrijit de toate cele necesare pentru mângâierea poporului său și întărirea speranței sale, și în acest scop le desfășoară din timp în timp profetiile sale. Iehova și Christos Isus sunt acum învățătorii acelor cari s'au consacrat Celui Prea Înalt și împărăției sale. Acești devotați n'au de lipsă ca să-i învețe un om. (Isaia 30:20). Martorilor săi credincioși le-a dăruit Iehova această făgăduință: Înainte ca să Mă cheme, îi voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta! (Isaia 65:24). Credinciosii făgăduinței sale Iehova arată acum poporului său însemnarea profetiei despre Filistenii. În acest ceas de mare strâmtorare când dușmanul prigonește crud pe poporul lui Dumnezeu de pe pământ, este o mare mângâiere de a fi informat de Iehova despre aceea pentru ce permite această prigonire și ce va fi rezultatul final. Prin faptul că poporul lui Dumnezeu studiază și cercetează aceste profetii despre Filistenii din vechime și din timpul modern, din aceasta câștigă mare mângâiere; și din aceasta se naște în acelaș timp pentru fiecare care primește această întărire privilegiul și datoria să ducă acest mesaj al mângâierii altora cari doresc să fie înviorați. (2 Corinteni 1:3—5). Pare a fi sigur că acum se află încă milioane de oameni binevoitori sub influența dominantă a ierarhiei romano-catolice și a altor organizațiuni a căror ochi trebuie să fie deschiși, și aceștia trebuie să fie o parte a „multimii mari de oameni“, numiți „Ionadabi“. (Apocalips 7:9—17).

Iehova a dat să se înțeleagă clar că va găsi pe toți dușmanii săi și că le va da o răsplată dreaptă pentru

toată răutatea pe care au săvârșit-o : „Mâna ta, împărate, va ajunge pe toți vrăjmașii tăi, dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc, și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta ; Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul. Le vei șterge sămânța de pe pământ, și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor. Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti“. (Psalm 21:8—11).

Dovada adusă aici arată definitiv că pe pământ dușmanul principal al lui Dumnezeu și al poporului său este ierarhia romano-catolică, și că Filistenii din vechime și legăturile lor cu Izraeliții au preumbrit tocmai acest lucru. În profetia Domnului despre conspirațiunea de a nimici pe poporul său pentruca să nu mai fie o națiune, sunt amintiți în mod deosebit și Filistenii ca părtași la această conspirațiune (Psalm 83:7). În Isaia 28:21 este scris : „Domnul Se va scula ca la muntele Perațim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și îplinească lucrul, lucrul Lui nemai-auzit“. Contextul dovedește clar că împlinirea acestei profeții nu se începe înainte de întronarea lui Christos Isus și venirea sa la judecată în templul lui Iehova.

Ierarhia romano-catolică și toți ceilalți reprezentanți ai religiei cari se pun acum de bunăvoie pe partea acestei organizațiuni nelegiuite și împotriva unșilor lui Dumnezeu, sunt oamenii cari susțin că ei au făcut o învoială cu moartea și cu locuința morților, pentruca „porțile iadului“ să nu poată birui acest sistem. Această organizațiune politică-religioasă susține că nu există moarte, ci toți oameni la moartea

lor ajung sau în purgatoriu sau în chinul veșnic, iad. Afară de aceasta sistemul romano-catolic susține a fi o instituțiune divină și că catolicii nu stau sub învinuirea pe care o ridică Iehova împotriva celor răi. Această susținere, bine înțeles, este falsă. Isus a întrebuințat aceste cuvinte : „Porțile Locuinței morților nu o vor birui“. (Matei 16:18). Ierarhia romano-catolică a luat aceste cuvinte și le-a întrebuințat în mod fals în străduința ei de a dovedi că biserica catolică va exista veșnic. Cuvintele lui Isus cari au fost citate mai sus nu pot fi tâlcuite nicidecum în înțelesul acesta, și este clar că susținerea catolică cu privire la însemnarea acestor cuvinte este cu totul falsă și nu se sprijinește întru nimic pe adevăr. După cum s'a explicat în capitoul cinci al acestei cărți, cuvintele lui Isus menționate mai sus înseamnă că acolo este vorba de Christos Isus însuși — adică Christos Isus este piatra sau stânca — și nu de apostolul Petru, și că prin acele cuvinte s'a arătat la biserica sau adunarea lui Dumnezeu a cărei cap este Christos, și nu la „biserica“ catolică.

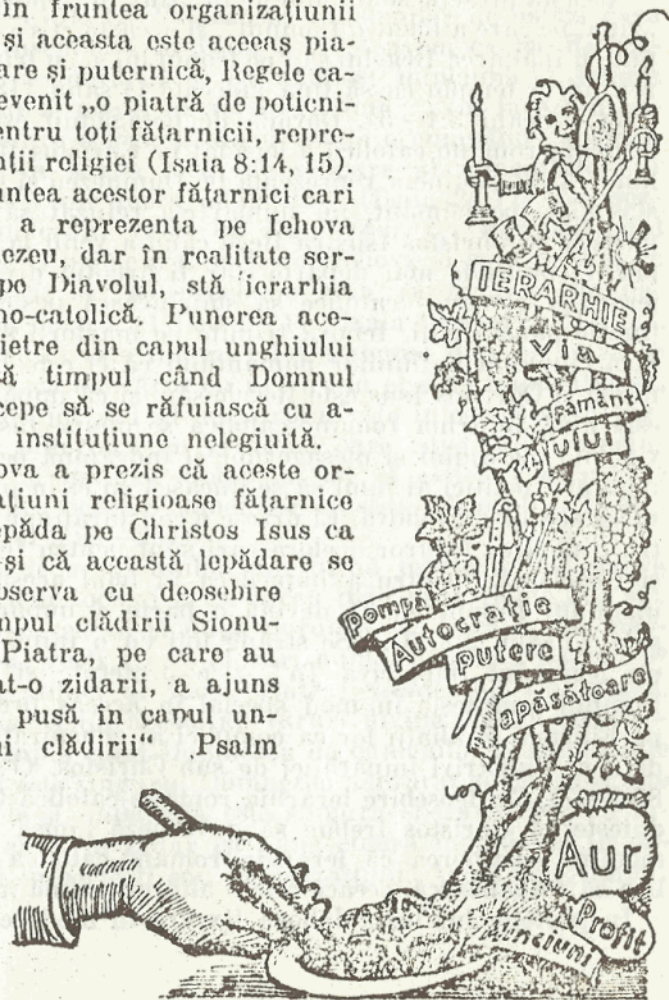
Când poporului îi este vestit scopul lui Iehova de a nimici pe organizațiunea lui Satan atât partea vizibilă cât și cea invizibilă, ierarhia romano-catolică zice : „Aceste scripturi nu se referese la noi deoarece noi am făcut un legământ cu moartea și o învoială cu locuința morților ; locuința morților nu ne poate birui“. Având în vedere aceste fapte incontestabile noi putem vedea acum pentruca a adresat Iehova prin profetul său următoarele cuvinte profetice Filistenilor de astăzi, romano-catolicilor a căror organizațiune este condusă și stăpânită de „batjocoritori“ : „De aceea ascultați Cuvântul Domnului, batjocoritorilor,

cari stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim [creștinătate]! Pentru că ziceți: „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!” (Isaia 28:14, 15). Prin aceasta Domnul declară că organizațiunea Filistenilor timpului modern este un vlăstar al lui Satan. Versetul al cinsprezecelea al profetiei de mai sus arată clar unde și-a luat locuința ierarhia romano-catolică. Locul de scăpare sau de adăpost al sistemului romano-catolic este o mare masă de minciuni. Este oare scopul lui Iehova să nimicească acest adăpost al minciunilor? Dacă da, când?

Iehova răspunde la această întrebare prin profetul său în versetul care urmează imediat după aceea: „Deaceia, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică; cel ce crede, nu se va grăbi”. (Isaia 28:16). Cuvintele acestui verset sunt adresate unșilor cari se încred pe deplin în Iehova și-l servesc. Lor li se zice că dacă sunt devotați lui Dumnezeu n’au de lipsă să se grăbească, că nu trebuie să fie agitați fără motiv și să fie înclinați să o ieie înaintea Domnului, ci trebuie să aștepte pe Domnul; deoarece la timpul său rânduit va lucra, și anume el va proceda în această chestiune după ce va fi pus în Sion piatra sa, piatra de preț din capul unghiului, temelie tare. Cu alte cuvinte după ce Christos Isus Regele a fost pus pe tron, va lua măsuri energice și neîndoelnice împotriva celor mincinoși. În anul 1918 Iehova a pus în organizațiunea sa regală piatra din capul unghiului și piatra funda-

mentală, Christos Isus. Atunci a zidit Sionul și a pus pe această piatră de preț, Christos Isus, Regele său pe tron în fruntea organizațiunii sale; și aceasta este aceeași piatră mare și puternică, Regele care a devenit „o piatră de poticnire” pentru toți fățarnicii, reprezentanții religiei (Isaia 8:14, 15). În fruntea acestor fățarnici cari susțin a reprezenta pe Iehova Dumnezeu, dar în realitate servesc pe Diavolul, stă ierarhia romano-catolică. Punerea acestei pietre din capul unghiului fixează timpul când Domnul va începe să se răfuiească cu această instituțiune nelegiuită.

Iehova a prezis că aceste organizațiuni religioase fățarnice vor lepăda pe Christos Isus ca Rege, și că această lepădare se va observa cu deosebire în timpul clădirii Sionului. „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii” Psalm



118:22,23). Isus a citat acest Psalm și l-a aplicat asupra celor fățarnici (Matei 21:42).

Această profecție se împlineste în „ziua lui Iehova” în „ziua, pe care a făcut-o Domnul”, și această zi s'a început cu înălțarea Regelui său pe tronul lui și cu trimiterea lui la templu ca să țină judecată (Psalm 118:24; 2:6; Maleahi 3:1—5). Dovada de netăgăduit este că ierarhia romano-catolică a lepădat pe Christos Regele lumii. Deși susține a reprezenta pe Dumnezeu și Christos Isus pe pământ, nu numai c'a refuzat să primească pe Christos Isus ca Rege când a venit la templu, ci pretinde mai departe c'ar fi dreptul divin al ierarhiei romano-catolice să stăpânească peste națiunile pământului. Iehova trimite pe martorii săi să facă cunoscut națiunilor pământului că el este Dumnezeu și Christos Isus este Regele său, și că împărăția este aici. Ierarhia romano-catolică se opune însă cu violență mesajului și mesagerilor și îndeamnă pe stăpânitorii politici ai lumii să se unească cu ei în prigonirea solilor lui Iehova. Ei urzesc o conspirațiune pentru nimicirea tuturor acelor care sunt pentru Iehova și Regele său pentru a împiedeca în felul acesta pe unșii lui Dumnezeu să devină o parte a împărăției sale. (Psalm 2:2, 3). „Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta”, zice profetul; și apoi Domnul amintește în mod special în aceeași profecție pe Filistenii și aliații lor ca complici ai conspirațiunii de a se împotrivi împărăției de sub Christos. (Psalm 83:2—7). Cu deosebire ierarhia romano-catolică tăgăduiește că Christos trebuie să guverneze lumea și-și menține susținerea că ierarhia romano-catolică trebuie să stăpânească, ceea ce este o altă minciună mare.

În profecția lui Isaia Iehova fixează în mod defini-

liv timpul împlinirii judecății sale. Domnul a venit în anul 1918 la templu ca să țină judecată; judecata s'a început cu casa lui Dumnezeu și după aceea vin la rând alte organizațiuni. (Maleahi 3:1—3; Matei 24:31—40). La lăudăroșia Filistenilor de astăzi care este însemnată în Isaia 28:15, „avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!” Iehova răspunde acum în aceste cuvinte: „Voi face din ne-prihănire o lege și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al minciunilor, și apele îi vor îneca adăpostul” (Isaia 28:17). Cu ocazia judecății casei lui Dumnezeu cel aprobați sunt unși; ei primesc numele lui Iehova și sunt trimiși ca martorii săi să proclame ziua răzbunării Dumnezeului nostru. (1 Petru 4:17; Isaia 43:9—12; 61:1, 2). Prezentul este timpul lui Dumnezeu de a pune să se vestească adevărul cu privire la el și la împărăția sa, și mesajul său al adevărului este întocmai ca o furtună puternică cu grindină care rupe valul minciunilor și mătură adăpostul lor și astfel le descopere înaintea ochilor oamenilor cinstiți. (Apocalips 16:21; Exodul 9:22—26).

În decursul anilor din urmă martorii lui Iehova au făcut tocmai acest lucru prin mila Domnului sub conducerea sa și după porunca sa. Dacă acești martori ar vesti aceste lucruri numai pentru a păgubi pe alții, atunci ar lucra contrar voinței lui Dumnezeu, ei însă spun aceste adevăruri divine pentru că a sosit timpul când Dumnezeu dă oamenilor ocazie să știe că el este singurul Dumnezeu adevărat și Christos este Regele și împărăția este singura speranță pentru lume, și că în zadar își pune cineva încrederea în oameni imperfecti sau organizațiuni. Acum este timpul

când Dumnezeu voiește să facă cunoscut poporului că ierarhia romano-catolică se ascunde înapoia unui munte mare de minciuni. Pentru a fi credincioși lui Iehova, martorii săi trebuie să spună acum adevărul care descopere pe ierarhia romano-catolică, Filistenii de astăzi. Vestirea acestor adevăruri prin cari cei nelegiuți sunt atât de compromiși, și infuriază neșpus de mult, și Diavolul împreună cu Gog, mareșalul său, adună pe ierarhia romano-catolică și pe agenții ei pe întreg pământul la o campanie de prigoană nelegiuită îndreptată împotriva lui Dumnezeu și împotriva unșilor săi. (Ezechiel 38:1—14).

Profeția lui Iehova se adresează apoi la Filistenii de acum, ierarhia romano-catolică și aderenții ei, cu cuvintele următoare: „Așa că legământul vostru cu moarte va fi nimicit, și învoiala voastră cu locuința morților nu va dăinui. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea”. (Isaia 28 : 18). Această declarație pozitivă a lui Iehova zice că ierarhia romano-catolică a făcut un legământ cu moartea și groapa, care nu va dăinui, ci va cădea, și că el, Domnul, va aduce o mare urgie peste ea și o va desgoli și nimici, și că această instituție va fi curățată de tot. Decând este transmis mesajul răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației fățarnice, ea este foarte chinată prin acesta neîncetat. Pentruce sunt combătuți atât de aspru martorii lui Iehova în fiecare țară de ierarhia romano-catolică? Răspunsul este : pentrucă acest sistem diavolesc este chinuit de mesajul Cuvântului lui Dumnezeu care este răspândit de martorii săi, și care descopere adăpostul ierarhiei care este un munte mare de minciuni. „Ori de câte ori va trece, vă va apuca; căci va trece în toate di-

mineșile, zi și noapte, și numai vestea ei vă va îngrozi (supăra, chinui; după Biblia engleză)”. Patul va fi prea scurt, ca să te întinzi în el, și învelitoarea prea îngustă, ca să te învelești cu ea”. (Isaia 28 : 19, 20). Patul pe care și l-a făcut ierarhia și învelitoarele de minciuni pentru ascunderea lucrării sale rușioase, sunt cu totul nepotrivite pentru acest scop, zice Domnul. Adăpostul pentru minciunile acestei organizații nelegiuite va fi măturat de tot. Odată n'a putut rezista nicio opozițiune împotriva organizației romano-catalice. Acum însă a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu de a înainta împotriva ei, și acum, din contră, nicio parte a organizației romano-catolice, a Filistenilor moderni, nu va putea dăinui.

„DOMNUL SE VA SCULA”

Lucrul martorilor lui Iehova se compune numai din vestirea mesajului lui Dumnezeu. Lucrul real trebuie și va fi făcut de Iehova în modul său bun. Nicio instituție omenească n'ar fi în stare să dărâme ierarhia romano-catolică. Dumnezeu însă o va zdrobi cu totul și cu privire la aceasta zice : „Domnul Se va scula ca la muntele Perașim, și Se va minia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, Lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit”. (Isaia 28:21).

Cum putem constata dacă această profecie se referă la Filistenii timpului modern, ierarhia romano-catolică? Dovada adusă, arată definitiv că Filistenii au preumbrît pe organizațiunea romano-catolică. Ceceace s'a întâmplat la muntele Perașim și la Gabaon anunță dinainte, după declarațiunea pro-

prie a profeției, exact ceea ce se va întâmpla : și Domnul face aceasta dinainte cunoscut poporului său pentru ca să prindă curaj și să tragă nădejde mai mare din aceasta. Să nu se uite că aceasta este lucrarea Domnului ; și el orice începe și îndeplinește. Prigonirea prezentă a martorilor lui Iehova prin ierarhia romano-catolică ar trebui să conducă, firește, în decursul timpului la nimicirea completă a martorilor lui Iehova și a lucrului lor, dacă n'ar interveni însuși Dumnezeu ; și el își dă cuvântul că se va scula și va împlini un lucru. În timp ce pe întreg pământul continuă prigonirea crudă a martorilor lui Iehova, cei credincioși vor prinde mare curaj din înțelegerea acestei profeții a lui Isaia.

Profeția din Isaia 28:21 se referă la deosebire la raportul Domnului din 2 Samuel 5:17—25 și 1 Cronici 14:8—17. O scurtă referire la acel raport este aici la loc.

Saul a fost un timp oarecare rege peste Israel, însă din pricina necredincioșiei sale Dumnezeu a luat împărăția dela el și a făcut să fie uns de rege peste Israel David. „Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare... Duhul Domnului S'a depărtat dela Saul“. (1 Samuel 16:13, 14) David a guvernat din reședința sa în Hebron peste semințiile sudice Iuda și Beniamin, și timp de mai mulți ani a fost războiul între semințiile sudice și nordice. Abner, conducătorul semințiilor nordice, a făcut propuneri pentru o unire a tuturor semințiilor lui Israel sub regele David, și așa este scris : „Abner a stat de vorbă cu bătrânii lui Israel, și le-a zis : „Odinoară voi doreați să aveți împărat pe David ; puneți-l acum, căci Domnul a zis

despre el : „Prin robul Meu David voi izbăvi pe poporul Meu Israel din mâna Filistenilor și din mâna tuturor vrăjmașilor lui“ (2 Samuel 3:17, 18).

David a fost pus după aceea rege peste întreg Israelul și a făcut pregătiri să se stabilească în Ierusalim ca rege. Desbinarea dintre seminții și războiul dintre nord și sud au fost foarte favorabile Filistenilor și după moartea lui Saul au continuat să stearcă tribut din semințiile din Nordul țării.

Ei s'au temut de David. Unitatea tuturor semințiilor lui Izrael sub David și faptul c'a fost pus rege peste toate semințiile, a speriat pe Filistenii și ei s'au pregătit să atace pe David : „Filistenii au aflat că David fusese uns peste Israel, și s'a suit toți să-l caute. David, căruia i s'a dat de știre, s'a pogorît în cetățuie“. — 2 Samuel 5:17.

Cei cinci împărați cari au domnit peste Filistenii au fost de acord să nimicească pe David fiindcă el a fost unsul lui Dumnezeu sub care se unise Izrael. Filistenii au avut cunoștință despre cântecul pe care l-au compus și cântat Izraeliții, și anume : „Saul a bătut miile lui, — iar David zecile lui de mii“. (1 Samuel 18:7). Ei au voit să pună mâna pe David, deoarece ei nu s'au simțit siguri atâta timp cât el n'a fost nimicit, și astfel s'au sculat să-l prăpădească. David este un tip al unsului iubit al lui Iehova, al Regelui Christos Isus, și în aceasta sunt cuprinși toți unșii templului sau casei regale, cari acum sunt martorii lui Iehova.

Când a curățit Domnul templul, a adus pe tot poporul său la unitate sub Christos Isus, capul adunării și al templului. (Efeseni 4:13). Din acel timp martorii unși și credincioși ai lui Iehova au răspândit me-

sajul său împotriva stăpânitorilor răi ai „creştinătăţii” şi cu deosebire împotriva ierarhiei romano-catolice. Intocmai după cum Filistenii din vechime au dorit să pună mâna pe David, în mod asemănător sunt îndreptate şi în ziua de astăzi străduinţele Filistenilor de acum, ale ierarhiei romano-catolice şi ale aliaţilor ei, să pricinuiască nimicirea „celor ascunşi” sau „ocrotiţi” ai lui Dumnezeu, rămăşiţa unsă de pe pământ. (Psalm 83:3).

Filistenii au mobilizat întreagă ostirea lor şi au înaintat împotriva Ierusalimului unde au aşteptat să găsească pe David şi să-l bată. „Filistenii au venit, şi s’au răspândit în valea Refaim”. (2 Samuel 5:18) Refaim este după cât se pare ţinutul din sudul Ierusalimului, la apus de Betleem. Numele înseamnă „locul uriaşilor”. Fără îndocală David a pus pe iscoadele sale şi când a fost încumostinţat despre mişcările Filistenilor, şi-a început mişcările sale strategice. El a fost destul de isteţ să nu se lase să fie înconjurat din toate părţile în Ierusalim : de aceea şi-a retras armata sa mică şi „s’a pogorît în cetăţuie”, care s’a aflat în partea sălbatică a ţinutului dela sud-vest de Betleem. David se refugiase acolo deja cu alte ocazii de mai înainte când Saul a umblat să-i ieie vieaţa (1 Samuel 22:4, 5 ; 24:22). Aceasta nu vrea să zică că David ar fi fugit acum dinaintea Filistenilor, ci el şi-a dus numai ostentii într’o poziţiune strategică, de unde a putut să facă un atac neaşteptat asupra duşmanului. Filistenii, bine-înţeles, au fost cu mult mai numeroşi decât ostirea lui David, şi ţara prin care a trebuit să înainteze David pentruca să ajungă în poziţiunea de atac, a fost un ţinut foarte greu de străbătut. Scena a fost pregătită, şi acum a

trebuit să se facă un tablou despre aceea ce va veni peste Filistenii timpului prezent, ierarhia romano-catolică.

„BAAL-PERAŢIM”

Locul unde s’a dat lupta a fost numit de David „Baal-Peraţim”. (Cuvântul „Peraţim” înseamnă „ruptură” sau „a se repezi” ; „Baal” are de-a face cu închinarea la Diavolul). Prin urmare numele înseamnă locul unde Domnul „se repezeşte” împotriva închinătorilor Diavolului, împotriva vrăjitorilor, aceştia sunt atât Filistenii din vechime cât şi cei din timpul prezent.

Domnul s’a repezit acolo întocmai ca apele cari rup toate zăgazurile lor, iesind bubuind ca torent repera şi cari pustiesc totul în calea lor. Acelaş loc este amintit în Isaia 28:21 şi acolo este numit „muntele Peraţim” ; prin urmare profetia fixează definitiv lupta care preumbreste nimicirea ierarhiei romano-catolice. Înainte ca David să treacă la atac, a întrebat pe Domnul : „Să mă sui împotriva Filistenilor ? Ii vei da în mâinile mele ?” Şi Domnul a zis lui David : „Suie-te, căci voi da pe Filistenii în mâinile tale”. (2 Samuel 5:19). David n’a voit să atace, numai în cazul dacă va primi dela Domnul porunca să înainteze în contra duşmanului. Unşii lui Iehova se încred în el cu toată inima lor, şi ei au o asigurare deplină că el le va conduce cărarea. (Proverbe 3:5, 6). Mai marele David este Christos Isus, cel mai înalt funcţionar al lui Iehova, şi în acest David este cuprinsă şi rămăşiţa unsă de pe pământ. Prin urmare atacul lui David împotriva Filistenilor anunţă dina-

into atacul pe care-l va face Iehova prin Christos Isus împotriva dușmanilor, Filistenii de astăzi.

David a mers în spatele dușmanului când Domnul i-a dat asigurarea că va da pe dușman de bună seamă în mâinile sale : „David a venit la Baal-Perațim, unde i-a bătut. Apoi a zis : „Domnul a risipit pe vrăjmașii mei dinaintea mea, ca niște ape cari se rup“. De aceea s'a dat locului acelaia numele Baal-Perațim (Șesul rupturii). Ei și-au lăsat idolii acolo și David și oamenii lui i-au luat (după alte traduceri : i-au ars)“. (2 Samuel 5:20, 21).

Infrângerea Filistenilor în acest loc a fost complexă. Ilustrațiunea dată prin cuvintele acestui text este aceea a unui potop uriaș de apă care atunci când se rupe mătură totul în calea sa. Filistenii au fost cu totul neputincioși să reziste asaltului potopului puternic de putere pe care l-a îndreptat Iehova împotriva lor. Infrângerea lor a fost atât de mare încât în fuga lor sălbatică au părăsit chiar și pe chipurile lor cioplite pe cari le-au venerat atât de mult și cari au fost instrumente pentru închinarea la Diavol, pe cari David le-a nimicit apoi. Ierarhia romano-catholică nu numai că întrebuințează chipuri cioplite la toate ceremoniile sale, ci le anunță adeseori în ziare spre vânzare, deoarece ele sunt un izvor de câștig. (Vezi anunțurile din „Catholic Directory“ pe 1933 și din alte locuri). E drept că lupta a fost dată de David, însă el a făcut aceasta numai în puterea Domnului, și afară de aceasta lupta a fost un tip și a preumbrat ceva de o importanță cu mult mai mare, ce se va întâmpla sub conducerea mai marelui David Christos Isus. Descrierea luptei arată că mâna Domnului a fost acolo, și aceasta este adevărit pe deplin

prin cuvintele raportului în care Iehova zice : „Domnul se va scula ca la muntele Perațim“. (Isaia 28:21).

G A B A O N

Intre David și Filistenii a mai avut loc și o a doua luptă, după cum este scris în a doua carte a lui Samuel. Iarăși au venit Filistenii cu grămadă în acelaș loc : „Filistenii s'au suit din nou, și s'au răspândit în valea Refaim“. (2 Samuel 5:22). Ei au cugetat fără îndoială că David va încerca să-i atace în acelaș chip ca în lupta de mai înainte, însă de data aceasta au voit să-i pregătească o primire bună. Deși Scriptura nu zice că David s'ar fi pogorît și de data aceasta în cetățuie, totuși se poate presupune c'a fost iarăși acolo. El a întrebat iarăși pe Domnul și răspunsul Domnului dă de înțeles că David s-a aflat în cetățuie și de acolo a plecat la atac. „David a întrebat pe Domnul. Și Domnul a zis : „Să nu te sui ; ci ia-i pe la spate, și mergi asupra lor în dreptul duzilor“. (2 Samuel 5:23).

Cuvintele „ia-i pe la spate“ arată că David a primit porunca să manevreze în astfel de mod ostirea sa încât să poată ataca pe dușman atât din coastă, adică flancul dușmanului, cât și din spate.

Aceasta pare a fi prima amintire a unui atac al flancului în arta războiului. Aici Filistenii au fost apucați iarăși fără veste printr'o conducere de război iscusită, ceea ce arată mâna Domnului în chestiune. El a poruncit lui David să înceapă atacul dintr'un anumit punct strategic, în dreptul „duzilor“. Nu este învederat ce a vrut să se arate prin „duzi“. Lexicograful Bibliiei definesc acest cuvânt ca „plângător“ sau „arbore plângător“. Așa dar prin aceasta a pu-

tut fi preumbrit punctul când dușmanul va fi lovit de o nenorocire care-l face să plângă. După ce David a adus oștirea sa în pozițiunea de luptă, a trebuit să aștepte atacul până când va primi dela Domnul semnul pentru aceasta. Aceasta dovedește că David a fost acolo numai la porunca lui Iehova, și ceeace a făcut el a preumbrit în mod profetic lucruri mai mari cari trebuie să se întâmple sub Christos Isus. Aceasta este singurul loc în Sfânta Scriptură unde sunt amintiți „duzi“, și prin urmare ei trebuie să fie de o însemnătate deosebită atât în legătură cu Filistenii din vechime cât și cu cei ai timpului modern.

David a așteptat porunci dela Iehova, și Iehova i-a zis cum va putea să știe când va trebui să se „grăbească“, adică când trebuie să se pregătească de luptă și să deie năvală : „Când vei auzi un vuiet de pași în vărfurile duzilor, atunci să te grăbești, căci Domnul merge înaintea ta ca să bată oștirea Filistenilor“. (2 Samuel 5:24).

„Un vuiet de pași“ în vărfurile duzilor n'a servit după cât se pare numai ca semnal pentru David ca să treacă la fapte, ci arată clar că oștirea invizibilă de îngeri sfinți ai lui Iehova au luat parte la luptă și au condus atacul împotriva dușmanilor. Aceasta, evident, trebuie să preumbrească că în timpul când mai marele David va începe lupta împotriva dușmanilor preumbriți de Filistenii, oștirile sale cerești vor lua parte la luptă (Apocalips 19:14). Lupta a luat un sfârșit îngrozitor pentru Filistenii. „David a făcut cum îi poruncise Domnul, și a bătut pe Filistenii dela Gheba până la Ghezer“. (2 Samuel 5:25).

Nu există motiv de a ne îndoi că acele două lupte dintre David și Filistenii sunt aceleași cari sunt a-

mintite în Isaia 28:21. E drept că în darea de seamă din 2 Samuel 5:25 cuvântul „Gheba“ este întrebuințat pentru a arăta locul. Diferite traduceri de ale Bibliei redau acest cuvânt sau în text sau în nota marginală cu Gabaon și în darea de seamă despre aceeași luptă din 1 Cronici 14:16. „David a făcut cum îi poruncise Dumnezeu, și oastea Filistenilor a fost bătută dela Gabaon până la Ghezer“. (1 Cronici 14:16). Prin aceasta este arătat că profeția din Isaia 28:21 se referă la nimicirea Filistenilor, dușmanii principali ai lui Izrael, ai poporului ales al lui Dumnezeu. Faptul că darea de seamă din Sfânta Scriptură vorbește de două lupte, și anume de luptele dela Perașim și Gabaon, nu înseamnă în mod necesar că Domnul va da două lupte separate și deosebite împotriva Filistenilor de astăzi. Punctul de importanță preeminentă despre care este vorba aici, este : „Domnul Se va scula ca la muntele Perașim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului“. Cu alte cuvinte : ceeace s'a întâmplat la muntele Perașim și la Gabaon a preumbrit ceeace va face Domnul Filistenilor antitipici.

Despre lupta dela muntele Perașim zice darea de seamă : „David a venit la Baal-Perașim, unde i-a bătut. Apoi a zis : „Domnul a risipit pe vrăjmașii mei dinaintea mea, ca niște ape cari se rup“. Aceasta dovedește în mod definitiv că ceeace a îndeplinit David în acea luptă n'a făcut în puterea sa proprie, ci în tăria lui Iehova și la porunca lui Dumnezeu ; și aceasta anunță dinainte că lupta împotriva dușmanilor antitipici, Filistenii de astăzi, va fi condusă de mai marele David la porunca lui Iehova. David a primit biruința dela Iehova, și aceasta anunță dinainte că lupta antitipică nu va fi lupta creaturilor împotriva

Filistenilor de acum, ci lupta lui Iehova. Cuvintele „ca niște ape cari se rup“ înseamnă repezirea sau izbucnirea de ape mari, întocmai ca năvala unui potop puternic de apă care rupe, dărâamnă și distruge toate în calea sa. Să se compare aceasta cu cuvintele profeției lui Isaia din versetul precedent: „Grindina va surpa locul de scăpare al minciunilor, și apele îi vor îneca adăpostul“. Aceasta pare a arăta că Dumnezeu va face să trosnească asupra dușmanilor mesajul său plin de adevăruri vârtuoase doborâtoare, și că aceasta va fi însoțită de exercitarea puterii sale mari, în care va distruge adăpostul minciunilor înapoia cărui s'au ascuns și și-au făcut lucrul Filistenii de astăzi, și va mătura cu totul această organizațiune. În judecata sa împotriva Filistenilor moderni, ierarhia romano-catolică, nu vor fi descoperite înaintea ochilor oamenilor cinstiți numai planurile mincinoase și nelegiuirile acestei organizațiuni, ci afară de aceasta ea va fi adusă în rușine și va fi nimicită complet.

Să se observe cât de accentuat este menționată mânia aprinsă a lui Dumnezeu la Gabaon: „Se va mânia ca în valea Gabaonului (adică își va exprima cu violență mânia sa)“. După ce David a primit semnalul lui Iehova, s'a grăbit imediat; și după aceasta este scris în darea de seamă: „Căci Domnul merge înaintea ta ca să bată ostirea Filistenilor“. Domnul i-a și bătut acolo, și această profeție preumbrește dinainte că atunci când Dumnezeu se va scula în mânia sa, după cum descrie aceasta profetul Isaia, va face un capăt Filistenilor de astăzi și întregii lor activități.

„LUCRAREA LUI CIUDATĂ“

Ceeace s'a întâmplat la muntele Perașim și la Gabaon, n'a fost lucrul unui om ci lucrul lui Iehova și prin urmare preumbrește clar un anumit lucru mai mare pe care-l va face Iehova mai târziu. Lucrarea aceasta viitoare este descrisă în profeția lui Isaia ca „lucrarea Lui (a lui Dumnezeu)“, și profetul adaugă: „Lucrarea Lui ciudată“, „lucrul Lui nemaiauzit“. Importanța acestei lucrări este accentuată prin aceea că Scriptura repetă cuvintele: „Ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit“. Cuvântul „ciudat“ înseamnă „neobișnuit, extraordinar, minunat, uimitor, nemaiauzit, fără pereche, nemai văzut, ceva neașteptat“.

Să se observe în această legătură ce zice Dumnezeu prin profetul său despre mulțimea fățarnică care se apropie de el numai cu gura, prin ceea ce se arată fără îndocală la Filistenii de astăzi, organizațiunea romano-catolică: „Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteste cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută“. Vai de cei ce își ascund planurile dinaintea Domnului, cari își fac faptele în întunec, și zic: „Cine ne vede și cine ne știe?“ (Isaia 29:13, 15).

Ierarhia catolică este aceea care a băgat frică în popor și l-a îndemnat să-și deie banii câștigați cu

amar, și „înțelepții“ ei se fălesc înaintea oamenilor ca reprezentanții lui Dumnezeu și zic : „Cine ne vede și cine ne știe?“

Iehova a lăsat pe Filistenii în țara lui Iuda ca să încerce pe Izraeliți ca să știe dacă vor asculta poruncile lui Dumnezeu. (Judecătorii 3: 1—4) Filistenii au exploatat pe Izraeliți spre folosul și plăcerea lor. Drama profetică Samson arată că poporul lui Dumnezeu trebuie să fie credincios până la moarte. Tabloul profetic despre lupta lui David cu Filistenii arată un lucru deosebit. Iehova a pus pe David rege peste întreg Izraelul, și acum Filistenii au încercat să zădărnicească scopul lui Dumnezeu. Filistenii au fost mulți ani apăsătorii Izraeliților și acum sosise timpul lui Dumnezeu să libereze pe poporul său din mâna apăsătorilor săi. Ceeace s'a întâmplat prin urmare la muntele Perașim și la Gabaon, a fost prima manifestare a puterii lui Iehova pentru împărăția sa. Aceasta a fost prima luptă a împărăției, și dă asigurarea absolută că Iehova va lupta pentru împărăția sa. Îndată ce David a devenit rege în Ierusalim, cei cinci domnitori ai Filistenilor au făcut un complot de a nimici pe David și de a împiedica în felul acesta împlinirea hotărârii lui Dumnezeu. Dumnezeu și-a întins mâna și a oprit executarea acelei intențiuni nelegiuite.

Darea de seamă sună : „Filistenii au aflat că David fusese uns împărat peste Israel, și s'au suit toți să-l caute“. Aceea a trebuit să fie o hoardă enormă de oameni, cari toți s'au suit atunci ca să curețe cu deosebire un singur om din cale și, firește, și pe toți aceia cari au ținut cu el. Este foarte probabil că acest marș al Filistenilor împotriva lui David a în-

demnat pe profet să scrie psalmul al doilea în care dușmanii sunt reprezentanți zicând : „Să le rupem legăturile (adică legăturile cari au ținut pe Izraeliți în unitatea sub David regele lor și prin cari Filistenii au fost împiedecați în activitatea lor) și să scăpăm de lanțurile lor!“ Concluziunea lor trebuie c'a amuzat pe Domnul și de aceea continuă Psalmistul în felul următor : „Celce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi, în mânia lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa“. (Psalm 2:4, 5).

Această profetie se împlinește în timpul prezent în măsură cu mult mai mare. Noi știm că toți urmașii adevărați ai lui Christos Isus sunt uniți acum sub Regele, mai marele David, și că aceștia toți vestesc unanim și cu vocea tare pe Iehova, Regele său și împărăția sa. Odinioară ierarhia romano-catolică a putut proceda după placul ei, și aceasta a fost o mare încercare pentru urmașii adevărați ai lui Christos Isus. Această organizațiune nelegiuită sub pretextul că ea reprezintă pe Dumnezeu pe pământ, a zdrobit pe fiecare organizațiune care s'a ridicat vrednică împotriva ei. Acum însă Christos s'a urcat pe tronul său și a sosit timpul ca împărăția sa să se îndeplinească deplină peste lume. În decursul anilor trecuți, și dela unitatea adunării lui Dumnezeu sub Christos, ierarhia romano-catolică a început cu atacurile sale împotriva poporului adevărat al lui Dumnezeu și le-a mărit. În fiecare țară a pământului ierarhia se îndeletnicește cu prigonirea ei satanică a martorilor lui Iehova ; și, după cum declară profetul lui Iehova, ierarhia zice acum : „Să le rupem legăturile (unitatea lor sub Christos care înseamnă o astfel de piedecă mare pentru noi)“. În aceasta ie-

rarhia influențează grupele puterii politice și financiare ale organizației lui Satan, împreună cu clasa Iuda, să se unească cu ei. Profetul lui Dumnezeu descrie mai departe în felul următor pe ierarhie: „Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă, și ceice Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de viclesug împotriva poporului Tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți“, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!“ Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta“. (Psalm 83:2—5).

Să nu rădă și să nu batjocorească acum Domnul Iehova pe acești oameni prezumpțioși? Nu este aproape timpul rânduit al lui Iehova când „în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa“? Și pentru ce? Pentru că, după cum declară Domnul, și-a pus Regele pe muntele său cel sfânt Sion ca să guverneze lumea; și Dumnezeu nu va permite ca ceva să împiedice împlinirea voinței sale. El zice acum Regelui său, mai marele David: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fer, și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar“. (Psalm 2:9).

Așa se vede că acum a sosit timpul rânduit când Iehova „se va scula“ și se va grăbi în ajutorul poporului său, cum a făcut lucrul acesta la muntele Perașim și la Gabaon. Profeția arată în mod sigur că noi am ajuns timpul când Iehova prin grindina sa va mătura adăpostul minciunilor și prin apele sale va inunda pe dușmani, descoperind nelegiuirea lor, și după aceasta va urma lucrul său de nimicire.

Cum poate fi numit însă acest lucru al lui Iehova „lucrarea Lui ciudată“ sau „lucrul Lui nemaiauzit“? Faptul că Iehova a dat luptă pentru regele său Da-

vid n'a fost deloc ciudat pentru David, deoarece David a știut că el a fost un instrument în mâna lui Iehova pentru a libera pe Izraeliți de puterea dușmanilor.

David a știut desigur despre cele scrise în 2 Samuel 3:18: „Domnul a zis despre el: „Prin robul Meu David voi izbăvi pe poporul Meu Israel din mâinile Filistenilor și din mâna tuturor vrăjmașilor lui“. Faptul că David a cerut dela Domnul îndrumare ce să facă, este o altă dovadă că ceea ce s'a întâmplat n'a fost o surprindere pentru el, și arată încrederea sa deplină în Iehova. Din aceste motive lucrul lui Iehova împotriva Filistenilor n'a fost deloc ciudat pentru cei devotați lui Dumnezeu. În timp ce Filistenilor acest lucru li s'a părut foarte ciudat, deoarece ei au făcut de ani de zile ce-au vrut cu Izraeliți, și aceasta prin permisiunea lui Iehova; și acum când a permis să fie bătuti prin Izraeliți și să le fie pusă pe fugă sălbatică întreagă oștirea, aceasta trebuie c'a fost foarte ciudat pentru dușmani.

Observați ce potrivit corespunde tabloul profetic realității timpului deacuma. Un lung timp ierarhia romano-catolică a putut să procedeze după placul său. Ea este cea mai puternică organizațiune de subț soare, și puterea și influența ei este exercitată în fiecare țară a pământului. Membrii ierarhiei sunt oameni încăpățânați, semeți, austeri și plini de batjocură. Ierarhia catolică este relativ o corporațiune mică de oameni; marea masă de catolici însă cari sprijinesc această organizațiune nu sunt membri ai bisericii catolice, ci sunt numiți „copii ai bisericii“ sau „populațiune catolică“. Ierarhia numără „populațiunea“ sau aderentii ei cu milioanele. Ierarhia încearcă acum

în mod disperat să nimicească pe martorii lui Iehova pentruca să nu-i steie nicio piedică în calea continuării lucrării sale de a stăpâni și controla afacerile națiunilor pământului. Ierarhia așteaptă plină de încredere să libereze în scurt timp pământul de acești „martori pestilențiali”; și pretutindeni se aude clerul catolic zicând cam următoarele: „Această bandă de martori ai lui Iehova nu va dăinui mult timp”.

Când va fi sosit însă timpul lui Iehova să se scoale ca la muntele Perașim și la Gabaon, și-si va exprima mânia sa dreaptă împotriva dușmanilor săi cari au prigonit pe poporul său ales, și va răsturna pe ierarhia romano-catolică, acest lucru va fi atât de minunat, atât de neobișnuit, atât de ciudat și fără pereche încât milioane de oameni cari mai înainte au fost aderenți ai ierarhiei romano-catolice vor exclama: „Ce ciudat că Dumnezeu nimicește această organizație!” Ei vor vedea că acesta nu este lucrul oamenilor, ci lucrul Celui Atotputernic; și acest lucru va fi „ciudat” pentru ei. Se poate aștepta prin urmare cu siguranță că supravieșuitorii vor zice cam următoarele: „Ce ciudat că această organizație puternică care a lucrat pe pământ de sute de ani ca reprezentanta lui Dumnezeu și ai lui Christos, este nimicită de Domnul! Aceasta este atât de ciudat și nu găsește asemănare în toate întâmplările trecutului. Noi nu putem înțelege aceasta”. Lucrul lui Iehova amintit aici va fi ciudat pentru fiecare care nu-l înțelege; și numai aceia îl vor înțelege cari sunt devotați pe deplin lui Iehova și împărăției sale. Unșilor lui Iehova nu li se va părea lucrarea sa niciodată ciudată, deoarece ei au fost instruiți de Domnul prin Cuvântul său despre aceea ce se va întâmpla, și dupăce au fost învățați

în felul acesta, ei urmează Cuvântul său și ascultă poruncile sale. Ei au fost lămurii acum despre aceea că Iehova este pe punctul de a nimici ierarhia romano-catolică, și ei știu că hotărîrea lui Iehova va fi executată. (Isaia 46:11).

Pe întreg pământul sunt prigonii acum cei credincioși de ierarhia romano-catolică. Această prigonire este atât de îngrozitoare și puternică încât credincioșii pot să vadă că nicio putere omenească n'ar putea rezista cu succes acestei organizații nelegiuite. Cine nu are încredere deplină și credință în Dumnezeu și în făgăduințele sale, nu va îndrăzni să spună adevărul despre organizațiunea ierarhică nelegiuită, cei credincioși însă s'au pus cu totul pe partea Domnului, și pe el voiesc ei să-l servească și nu pe om. Ei știu că Dumnezeuul lor le va veni în ajutor. Ei știu că ierarhia romano-catolică este instrumentul principal vizibil al Diavolului pe pământ, și că Dumnezeu va găsi și va nimici pe toți dușmanii săi și de asemenea și pe ierarhie. Având credincioșii această cunoștință și asigurare din Cuvântul lui Dumnezeu, se roagă plini de încredere la Dumnezeu să grăbească ziua când vor dispărea dușmanii de pe pământ și cu cuvinte voioase continuă să cânte lauda lui Iehova, știind că dușmanul nu le poate face nimic mai rău decât să-i omoare. Dumnezeu va izbăvi pe poporul său prin mâna lui Christos Isus, antitipicul David, prea iubitul lui Iehova, și marele Rege zice acestor unși credincioși: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cunună vieții”. (Apocalips 2:10). Unșii se odihnesc prin urmare plini de încredere în făgăduințele lui Iehova, și de aceea se bucură și în necazul care vine peste ei din pricina credincioșiei lor. Văzând

cum se împlinesc profețiile lui Iehova și știind că Regele său șade pe tron și ține judecată în templu, privesc în sus și-și ridică capetele deoarece știu că ziua liberării lor a sosit.

PENTRUCÉ ?

Pentruce s'a sculat oare Iehova ca să bată pe Filistenii, deoarece ei, după cum am văzut, au stăpânit prin permisiunea sa ani de zile peste Izrael ? Această întrebare se poate spune și cu privire la Filistenii timpului modern, ierarhia romano-catolică; și acelaș răspuns poate fi dat și în cazul acesta. Filistenii au avut privilegiul că le-a fost permis să fie în țara pe care a împărțit-o Dumnezeu poporului său ales, și ei au încercat să zădărnicească scopul lui Dumnezeu de a întemeia împărăția sa tipică. Tot așa a răbdat Dumnezeu sute de ani ca ierarhia romano-catolică să ieie locul poporului său pe pământ și să-și însușească pe nedrept locul favorizat al lui Iehova : în acelaș timp ierarhia s'a străduit cu violență să împiedice ca Iehova să-și îndeplinească scopul cu credincioșii și unșii săi și să-și întemeieze împărăția. Ea lucrează cu sete de răzbunare și cu ură crudă împotriva tuturor cari sunt devotați lui Iehova. Nimeni n'ar putea servi pe Iehova pe deplin și în mod inteligent fără să lupte împotriva nelegiuirii ierarhiei romano-catolice, și de aceea sunt ei atât de urâți de ierarhie. La mult timp dupăce Filistenii din vechime au fost nimiciți ca națiune, Dumnezeu a făcut să se scrie ca răspuns la întrebarea de mai sus, pentruce se va scula, profetia cuprinsă în cuvintele următoare : „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu : „Pentruce Filistenii s'au dat la

răzbunare, pentruce s'au răzbunat în chip batjocoritor, și din adâncul sufletului, voină să nimicească totul, în ura lor străveche, așa vorbește Domnul, Dumnezeu : „Iată că Imi întind mâna împotriva Filistenilor, nimicesc cu desăvârșire pe Cheretiți, și prăpădesc tot ce a mai rămas pe coasta mării, Mă voi napusti cu mare răzbunare asupra lor, pedepsindu-i cu urgie. Și vor ști că Eu sunt Domnul, când imi voi răzbuna pe ei“. (Ezechiel 25:15—17).

Din zilele lui Isac au combătut Filistenii din vechime pe poporul lui Dumnezeu și i-au făcut rău. Din zilele antitipicului Isac au prigunit servii lui Satan pe Isus și pe urmașii săi credincioși. Cu deosebire ierarhia romano-catolică s'a distins prin combaterea și maltratarea poporului ales al lui Dumnezeu. (Geneza 26:15—22). Este hotărîrea lui Iehova să prăpădească pe Filistenii, și el a făcut să fie scrisă această hotărîre la mult timp dupăce Filistenii au încetat de a fi o națiune ; prin urmare această profetie se refereste fără îndocală la Filistenii de astăzi, ierarhia romano-catolică și toți domnii ei cari conspiră împreună cu ea. Ziua nimicirii acestei instituții nelegiuite, ierarhia romano-catolică, a sosit. „Voi nimici cu desăvârșire pe locuitorii din Asdod, și pe cel ce ține toiagul împărătesc în Ascalon ; imi voi întoarce mâna împotriva Ecronului, și ce va mai rămânea din Filistenii va pieri, zice Domnul Dumnezeu“. (Amos 1:8). „Căci Gaza va fi părăsită, Ascalonul va fi pustit, poporul din Asdod va fi izgonit ziua namiaza mare, și Ecronul va fi smuls din rădăcini. Vai de locuitorii de pe malurile mării, vai de neamul Cheretiților ! Cuvântul Domnului împotriva ta Canaane, țara Filistenilor este : „Te voi nimici și nu

vei mai avea locuitori!" (Itefania 2:4, 5). Mândriei Filistenilor de astăzi i se va face un capăt. (Zaharia 9:6) Reprezentantii aliați, fălarnici și nelegiuți ai religiei vor fi prăpădiți, și această lămurire se dă acum spre folosul rămășiței și spre folosul Ionadabilor sau a „mulțimii mari de oameni". (Vezi „Pregătiri de Conflict", pagina 150, în englezește).

Scriptura pare a sprijini pe deplin concluziunea că nimicirea reprezentanților religiei sub conducerea ierarhiei romano-catolice va fi prima parte a începutului Armageddonului. Religionea Diavolului numită în mod fals „creștinism" s'a introdus mai întâiu sub numele „biserica din Roma", și din aceasta s'a desvoltat apoi ierarhia romano-catolică. Această organizațiune este amintită în Sfânta Scriptură sub titlul pușin măgulitor „curva cea mare". A fost un timp când în lume a existat o organizațiune cunoscută ca „protestantisu" care s'a împotrivit organizațiunii romano-catolice; însă aproximativ în timpul războiului mondial așa-zisa organizațiune „protestantă" a încetat de a mai exista și a trecut cu întreg bagajul pe partea ierarhiei, și acum întregă bandă formează „curva cea mare". Această bandă de gangsteri (exploatatori, șantagiști) publici și dușmani ai lui Dumnezeu au pus pe Liga Națiunilor ca înlocuire pentru împărăția lui Dumnezeu. Niciun mijloc nu le este prea rău pentru a întoarce pe popor dela Iehova și dela Regele său. Ei pretind a interveni pentru Dumnezeu, în adevăr însă reprezintă pe Diavolul, și întreaga bandă aceasta formează o parte a stăpânirii bestiale peste pământ. „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut și fiara, aceștia vor uri pe curvă și o vor face pustie și goală și cărnurile ei le vor mânca și o vor arde de tot

cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor ca să facă gândul lui și să împlinească un singur gând" (Apocalips 17:16, 17; Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original). (Vezi „Lumina", volumul doi, paginile 80—114, în englezește). Aceasta este în armonie exactă cu profeția lui Isaia. Grindina lui Iehova va surpa locul de scăpare al minciunii și va desveli de tot întregii omeniri duplicitatea curvei celei bătrâne; și nimicirea ei va preceda prăpădirea „fiarei" și a „prorocului mincinos" (Apocalips 19:19—21). Filistenii nelegiuți de astăzi vor fi prinși în lațul lucrului mânilor lor proprii. — Psalm 9:15, 16. (Vezi „Prezervațiune", paginile 139—143, în englezește).

Ar fi o prezumțiune dacă cineva, întrecând ceea ce declară Sfânta Scriptură despre aceasta, ar voi să zică în ce mod își va îndeplini Dumnezeu „lucrarea, lucrarea Lui ciudată", „lucrul, lucrul Lui nemaiauzit". De orice mijloace se va servi Domnul la executarea hotărârii sale, totuși va fi sapta mare a lui Dumnezeu, deși întrebuințează anumite instrumente omenești la îndeplinirea scopului său, întocmai după cum a întrebuințat pe David la muntele Peratim. Cei credincioși să se odihnească acum în certitudinea că tot așa de neîndoelnic, după cum prigonește în timpul prezent ierarhia romano-catolică pe aceia cari servesc pe Iehova, se va scula Iehova și va aruca în pulbere pe ierarhia romano-catolică. De aceea cei credincioși să înainteze cu lucrul lor fără să fie teama de aceea ce fac cei nelegiuți. Dumnezeu a arătat că ierarhia este organizațiunea rea, vizibilă a Diavolului, și Iehova a declarat în cuvinte desluite că toți cei răi vor fi nimiciti.

Armageddonul este lucrul lui Iehova, deoarece Scriptura accentuează că Dumnezeu își va îndeplini lucrul său în Armageddon prin mâna lui Christos Isus. Faptul însă că Iehova face pe profetul său să declare că Dumnezeu se va scula „ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit“, pare a arăta clar prin repetarea cuvintelor două părți ale Armageddonului: 1) Ceeace va cauza nimicirea oamenilor sau reprezentanților fățarnici ai religiei, și 2) ceeace va îndeplini nimicirea completă a organizației lui Satan. Armageddonul ca întregime este prin urmare lucrarea și lucrul lui Iehova; acea parte însă care este descrisă ca „lucrarea Lui ciudată“ și „lucrul Lui nemaiauzit“, pare a arăta în mod clar la ceva ce va fi pentru mulți oameni foarte de mirare. Lupta finală n'ar trebui să pară ciudată, deoarece toți cari declară a fi creștini, au fost puși în cunoștință prin Scriptură sau în alt chip că Armageddonul va fi un timp de mare necaz.

Cugetați-vă însă la faptul că există o mare organizație religioasă, care de multe veacuri s'a fălit înaintea oamenilor susținând a fi reprezentanta specială a lui Dumnezeu pe pământ; și milioane de oameni au fost făcuți să creadă că aceasta ar fi într'adevăr o organizație divină. Acești oameni înșelați, bine înțeleși, nu se așteaptă să vadă această organizație nimicită. Această organizație mare religioasă este sistemul romano-catolic, stăpânit de ierarhia sa, și la care este alăturată „populațiunea catolică“ de milioane de persoane. Toate națiunile „creștinătății“ admit în mod tacit că sistemul romano-catolic este reprezentantul lui „dumnezeu“, însă

ele nu înțeleg al cărui dumnezeu. Dacă acum Dumnezeu apucă în mod deosebit această organizație romano-catolică și aduce rușine și ocară și umilire peste ea — preumbrite prin netăierea împrejur a Filistenilor și prin aceea că „au avut o spuzenie de bube la șezut“ — și după aceea mătură adăpostul minciunilor înapoia căruia și-a făcut ierarhia romano-catolică lucrul ei înșan atât de mult timp, și descopere fățarnicia acestei organizații și nimiceste apoi de tot pe organizațiunea romano-catolică, atunci aceasta va face de bună seamă impresia unei „lucrări ciudate“ și a unui „lucru nemaiauzit“ a Atotputernicului Dumnezeu; și celelalte milioane de oameni de pe pământ cari vor rămânea în viață și cari vor vedea acest lucru minunat, vor exclama fără îndoială foarte mirați: „Ce ciudat că Atotputernicul nimicește această organizație despre care am fost învățați că nimic nu o poate birui, nici chiar locuința morților!“.

Fățarnicia este disprețuită în ochii lui Dumnezeu. El zice: „Nebunul-spune nebunii, și inima lui gândește rău, ca să lucreze în chip nelegiuit, după alte trad. (fățarnic); și să spună neadăvăruri împotriva Domnului, ca să lase lihnit sufletul celui flămând, și să ia băutura celui însetat“ (Isaia 32:6). Aici Domnul descrie clar ierarhia romano-catolică. Cea mai mare fățarnicie ce s'a practicat vreodată printre oameni este fățarnicia ierarhiei, și sfârșitul ei este nimicirea deplină. Saul a devenit un fățarnic (1 Samuel 15:1-23). El a fost făcut rege la dorința poporului, și el preumbrește pe acele persoane, cari au fost odată candidați la împărăție dar motivul lor a fost o dorință egoistă după câștig personal, viață, putere și

onoare (1 Samuel 8:4-22; 10:17-25). Când spiritul Domnului s'a depărtat dela Saul, el a lucrat în armonie cu Filistenii în străduințele lor neîncetate, comune de a omori pe David, unsul lui Dumnezeu. Saul pare a descrie clar „servul rău“, care clasă este descrisă de Domnul Isus. Aceștia au fost odată candidați la împărăție. Mișcați de egoism și lepădați de Domnul cu ocazia judecății în templu, au început să bată pe tovarășii lor de slujbă, și despre ei zice Isus: „Stăpânul robului aceluia... îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fătarnicilor“. (Matei 24:48-51) Dumnezeu nu va permite ca cineva să oprească cu succes întemeierea împărăției sale.

CATOLICI SINCERI

Oamenii sinceri au fost adeseori înșelați și conduși într-o cursă. Organizațiunea catolică se fălește cu cuvintele acestea: „Lasă pe mâna noastră un copil până la vârsta de șapte ani, și el nu va părăsi nici odată credința catolică“. Dacă un copil este crescut în neștiință despre Dumnezeu și Cuvântul său, și-i sunt bătute în cap învățăături de ale oamenilor, adică de ale confesiunii catolice, cari sunt contrare cuvântului lui Dumnezeu, și dacă copilul este amenințat tot mereu cu pedepsele purgatoriului și ale iadului, și dacă nu i se permite să citească nimic ce n'a fost aprobat de preoții catolici, atunci se poate aștepta aproape cu siguranță că el va rămâne în neștiință sa despre Iehova Dumnezeu. Din acest motiv au putut fi ținuți milioane de oameni în neștiință prin frică și porunci de ale oamenilor. Marea masă a oamenilor cari sprijinesc organizațiunea bisericii romano-ca-

tolice, nu sunt nicidecum membri de ai bisericii și n'au nimic de-a face cu conducerea acestei organizațiuni: ei sunt numiți de ierarhie, după cum arată publicațiunile acestei organizațiuni, pur și simplu „populațiune catolică“ (Vezi „Official Catholic Directory“, 1935). Există milioane de persoane cari ascultă conștiincios poruncile ierarhiei romano-catolice, și cari sunt cu totul în neștiință despre faptul că prin aceasta lucrează contrar Cuvântului lui Dumnezeu.

Membrii ierarhiei rād veseli în sine și zic: „Noi am făcut minciunile ca loc de scăpare al nostru și ne-am învelit în neadevăr. Cine ne știe și cine ne-ar putea vedea aici?“ În felul acesta au putut să tină în neștiință masa „populațiunii catolice“ despre Dumnezeu și împărăția sa; și pentru a-i putea ține mai departe în neștiința lor, avertizează pe catolici să nu cumva să cetească scrieri dela Societatea „Watch Tower“. Toți cari doresc dreptatea să fie asigurați de aceea că Dumnezeu, după cum a făgăduit, va curăți adăpostul minciunilor înaintea căruia se ascunde ierarhia, și astfel va deschide ochii tuturor oamenilor sinceri pentru adevăr. Catolicii sinceri se vor bucura de ocazia să înțeleagă adevărul, și apoi vor ajunge să știe că Dumnezeu și împărăția sa sub Christos este singura nădejde pentru neamul omenească. Dupăce ierarhia va fi înjosită și nimicită, oamenii sinceri, în cari este cuprinsă și „populațiunea catolică“, vor căuta Sionul, adică organizațiunea lui Dumnezeu. În legătură cu biruințele dela muntele Peratim și dela Gabaon, cari au fost câștigate sub conducerea lui David, este scris în darea de seamă (1 Cronici 14:17): „Fauna lui David s'a răspândit în

toată țara, și Domnul l-a făcut de temut pentru toate neamurile". Aici David reprezintă iarăși pe Christos Isus, mai marele David, prea iubitul lui Iehova, și frica de Christos Isus, mai marele David, înseamnă, vădit, liberarea a milioane de oameni ai „populațiunii catolice” din sclavia nelegiuitei ierarhii.

Dacă mulțimea mare de oameni se pune în mod hotărât pe partea lui Iehova și a împărăției sale și, ascultând de poruncile lui Dumnezeu, caută mai departe smerenie și dreptate, va suferi ocară dela toate instrumentele lui Satan cari au rămas pe pământ, cu deosebire din partea celor reprezentați prin „fiară” și „profetul mincinos”. Ei vor suferi pentru că sunt tovarășii acelor cari vestesc neîncetat împărăția lui Dumnezeu sub stăpânirea lui Christos (Evrei 10:32—35). Toți, cari iubesc pe Dumnezeu și Christos, să aibă asigurarea deplină a credinței că timpul lui Iehova pentru întemeierea împărăției sale a sosit și domnia sa s'a început și tuturor potrivnicilor pe cari-i va mobiliza Diavolul nu le va fi cu putință să poată împiedica întemeierea deplină a împărăției lui Dumnezeu. Iehova a demonstrat poporului său și i-a arătat clar că se va scula în curând și va purta bătăliile poporului său care intervine pentru împărăția sa; și el va curăți cu siguranță pământul de ierarhia romano-catolică și de toți reprezentanții Diavolului. Scopul acestor fapte mari este justificarea numelui lui Iehova și de aceea declară el prin profetul său în legătură cu aplicarea pedensei sale drastice asupra Filistenilor de astăzi: „Și vor ști că Eu sunt Domnul, când Ini voi răzbuna pe ei”. — Ezechiel 25:17.

Ierarhia romano-catolică conduce acum în toate

părțile pământului o campanie energetică ca să împingă pe popor în organizațiunea catolică. Ierarhia procedează după teoria că există numai două clase generale de oameni, și anume comuniști și romano-catolici, și că de aceea toți cari nu se pun pe partea romano-catolică trebuiesc clasificați, firește, ca comuniști. Aceasta, evident, este o străduință a Diavolului să despartă pe oameni unii de alții, și astfel să zădărnicească lucrul pe care-l face acum Domnul Isus. Christos Isus desparte acum pe oameni binevoitori, numiți clasa „oilor”, de cei răi pe care-i numește clasa „caprelor” (Matei 25:32-46). Diavolul caută acum, lucrând prin ierarhie, să lucreze împotriva lucrării Domnului prin aceea că desparte pe oameni în două clase, și anume în comuniști și romano-catolici.

Ierarhia romano-catolică și aliații ei politici și financiari, cari au fost înșelați de ea, au apăsasat Societatea „Watch Tower” și i-au confiscat proprietatea în Austria, Germania și în alte părți ale „creștinătății”. Ierarhia a îndemnat de curând multe țări și state să facă legi pentru apăsarea libertății cuvântului și a publicării adevărului. Ea a pricinuit ca mulți dintre cei credincioși să fie prigoniți, maltratați și aruncați în închisoare fără milă, și ea își continuă lucrarea rea. Acești Filistenii ai timpului prezent lucrează din răzbunare și cu o ură din adâncul sufletului, și poporul credincios al Domnului continuă să sufere. Mulți s'au mirat pentru ce permite Domnul aceasta. Însă niciunul din cei credincioși să nu fie neliniștit din pricina aceasta. Toți, cari iubesc pe Dumnezeu și pe Cristos Isus, să se odihnească acum pe deplin în credință și să continue serviciul

Domnului cu mai multă energie decât oricând înainte, știind că scopul anunțat al lui Iehova de a se scula ca să sdrobească pe dușman va fi executat în curând.

Fiecare care în mijlocul tuturor probelor acestea rămâne credincios Domnului, va primi binecuvântarea veșnică a lui Iehova. Desigur s'a gândit Isus la aceste timpuri când a zis: „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit“. (Matei 24:13). Dumnezeu nostru, pe care-l servim, va mântui și libera pe poporul lui și aceasta va fi spre onoarea și gloria numelui său. Acest timp a sosit acum, și — iată — mulțimea mare de oameni apare!

CAPITOLUL VIII

MULȚIMEA MARE DE OAMENI

IEHOVA a dat lui Isus Christos o descoperire a lucrurilor cari se vor întâmpla mai târziu, și Isus a trimis pe îngerul său și a îndemnat pe Ioan să scrie aceste lucruri într'o limbă simbolică (Apocalips 1:1, 2). Această revelațiune descopere că biserica lui Dumnezeu care este clădită pe Christos Isus, piatra fundamentală prețioasă sau stânca, constă din 144.000 de membri, cari de asemenea sunt numiți „pietre vii“. (Apocalips 7:4; 1 Petru 2:1-10) Ioan a reprezentat în această revelațiune mare pe acei oameni cari sunt pe pământ în timpul arătării lui Christos Isus în templu, cari sunt unși și cărora le este dat să primească o înțelegere a Apocalipsului.

Când Isus i-a dat această vedenie Ioan s'a aflat pe insula Patmos. El a fost primul care a fost înștiințat despre pecetluirea celor 144.000 cari vor fi tovarăși de legământ ai lui Christos Isus în casa regală a lui Iehova Dumnezeu. După aceea a zis Ioan: „După aceasta am privit, și iată o mulțime mare de oameni, pe care nimeni n'ar fi putut-o număra, din toate semințiile, și neamurile, și poverele și limbile, stătea înaintea tronului și înaintea Mielului în haine albe și cu ramuri de finic în mâinile lor“ (Apocalips 7:9 Noul Testament tradus de episcopul Nicodem). Cuvintele

„după aceasta“ se referese la timpul când Ioan a văzut aceste lucruri. Aceasta arată cum a „privit“ sau deosebit rămășița, pe care a reprezentat-o Ioan, ceata celor 144.000 și cum a înțeles numai după aceea însemnarea adevărată a „mulțimii mari de oameni“ și a informat despre aceasta și pe alții. Cei 144.000 sunt membrii spirituali în organizațiunea lui Dumnezeu și vor fi veșnic în cer, în timp, ce „mulțimea mare de oameni“ se compune din „alte oi“, din Ionadabi sau oamenii de bine cari vor moșteni bogățiile pământului și cari vor trăi veșnic pe pământ în pace și bucurie fără sfârșit. Sfânta Scriptură arată clar că Dumnezeu, numai după ce a ales mai întâiu pe membrii clasei cerești, aduce la iveală pe „mulțimea mare de oameni“, și că el face aceasta cu puțin timp înainte de războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic (Apocalips 16:14).

POZIȚIUNE

Despre mulțimea mare de oameni Scriptura zice: „Stăteau înaintea tronului“. Faptul că ei „stăteau“ acolo arată că ei aveau aprobarea Celui Prea Înalt, deoarece „cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecății, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți“ (Psalm 1:5). Unde stău ei? Trebuie să meargă în cer pentru a putea sta aprobați înaintea Domnului? De sigur nu; și de asemenea ei nu trebuie să fie în cer pentru a putea sta înaintea tronului, și aceasta se refereste atât la pozițiune cât și la aprobare. Mulțimea mare de oameni care stă înaintea tronului este descrisă ca flămândă și însetoșată; dacă ar fi în cer atunci n'ar fi nici o pricină pentru foame și sete. Cei

ce flămânzesc și însetoșează după hrană spirituală sunt oamenii de pe pământ care doresc să mănânce din ceea ce ar putea potoli dorința inimei lor. Mulțimea mare de oameni este arătată aci în mod învederat stând înaintea tronului de judecată al lui Christos Isus, adică înaintea tronului lui Dumnezeu, unde Dumnezeu exercitează judecata prin înlocuire, adică unde Iehova judecă prin Fiul său prea iubit căruia i-a dat toată judecata. Este scris că cei ce stau înaintea tronului strigă cu voce tare: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului“ (Apocalips 7:10).

În anul 1914 Iehova a pus pe Fiul său prea iubit pe tronul autorității (Psalm 2:6). În anul 1918 sau trei ani și jumătate după urcarea sa pe tron Christos Isus a început cu judecata în templu. Pentru a sta înaintea Domnului în judecată nu-i de lipsă a fi în cer, deoarece însuși Isus declară că în timpul când va ședa pe tronul judecății pentru a judeca pe națiuni, toate națiunile vor fi adunate înaintea lui; și aceste națiuni de bună seamă nu sunt în cer. „Când va veni Fiul omului în slava sa, cu toți sfinții îngeri, va ședa pe scaunul de domnie al slavei sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre“. — Matei 25:31, 32.

Cu cine începe Christos Isus judecata după ce ia în primire înaltul oficiu de Judecător pe tron? Nu cu cei morți, ci cu cei vii. „Isus Christos, care are să judece viii și morții la arătarea sa în împărăția sa“ (2 Timotei 4:1). Christos Isus este în templu și șade pe scaunul său de judecată și al mării, și înaintea lui sunt adunate toate națiunile pentru ca să fie des-

părțite una de alta și să fie judecate. Și mulțimea mare de oameni vine „din toate neamurile” pământului, și apare înaintea lui Christos Isus pentru judecată. Această judecată arată că cei cu bunăvoință sunt aceia cari se pun pe partea Domnului și devin „alte oi” ale sale. „Oilor” le zice Christos Isus : „Veniți binecuvântații Tatălui meu de moșteniti împărăția, care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii”. Aceștia sunt aceia cari primesc viață veșnică pe pământ (Matei 25:32-46).

În descrierea pe mai departe a mulțimii mari de oameni sunt întrebuințate aceste cuvinte : „In haine albe”. În versetul al patrusprezecelea al acestui tablou este declarat prin ce-au fost făcute hainele lor albe. Cuvintele întrebuințate în versetul al nouălea „haine albe” declară în mod simbolic că membrii mulțimii mari de oameni stau înaintea tronului ca aprobați.

În Apocalips 6:9-11 este descrisă o clasă de oameni credincioși care din cauza devotamentului lor complet față de Iehova au suferit martiriul (moarte sau chinuri suferite pentru credință) : „fiecăruia din ei s'a dat o haină albă”. Totuși în acest caz nu se spune că ei „și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului”. Hainele albe date acelor oameni dau mărturie despre aprobarea lor, fără ca să fi spus cum au fost făcute albe.

Ei au fost credincioși lui Iehova chiar și până la moarte, dovedind neprihănirea lor. Deși Scriptura nu declară că ei și-ar fi spălat hainele și le-ar fi albit în sângele Mielului, totuși alte texte biblice arată că ei au avut și exercitat credință în sângele vărsat al lui Christos Isus.

Apocalips 19:8 descrie femeia Mielului, căreia i s'a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat ; însă acest text nu se referă la mulțimea mare de oameni. Ce este preumbrit prin hainele albe care sunt date membrilor mulțimii mari de oameni și cu care sunt îmbrăcați ? Aceste haine albe reprezintă că ei sunt curați și aprobați. Curățenia sau puritatea este rezultatul credinței în sângele lui Christos Isus, care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele său propriu (Apocalips 1:5). Mulțimea mare de oameni își spală hainele în sângele Mielului și se curățește prin credința ei în sângele vărsat al lui Christos și prin devotamentul ei față de Dumnezeu.

Fiecare creatură omenească care primește viață trebuie să o primească ca un dar al lui Dumnezeu prin Christos Isus, și aceasta este singura cale ; și totuși aceștia trebuie să-și spele păcatele prin exercitare de credință în sângele vărsat al lui Christos Isus. Oamenii binevoitori, adică clasa Ionadab, au credință în sângele vărsat al lui Christos Isus ca singurul mijloc pentru răscumpărarea și mântuirea neamului omenească, și ei s'au consacrat de bună voie să facă voia lui Dumnezeu. Dacă fac pasul de a se consacra lui Dumnezeu prin credință în sângele lui Christos Isus, stau ca aprobați înaintea scaunului de judecată al lui Christos ; și această aprobare este simbolizată prin hainele albe cu cari i-a văzut îmbrăcați Ioan. Ei și-au curățit hainele prin credință neștrămutată și devotament statornic față de Dumnezeu și Christos Isus, Regele său uns. Mulțimea mare de oameni prin urmare n'a putut exista înainte de a se arăta Domnul Christos Isus în templu și înainte de a-și începe judecata ; mulțimea mare de oameni nu s'a putut arăta așa dar înainte de 1918.

RAMURI DE FINIC

Ce înseamnă „ramurile de finic în mâinile lor ? În anul 1918 a fost împlinită în mare punerea „pietrei unghiulare de preț” în Sion, când Christos Isus a fost prezentat Sionului ca Regele lui Iehova. La timpul rânduit rămășița a înțeles că această piatră unghiulară principală a fost pusă ca împlinire finală și s'a bucurat. După aceea au aflat și alții acest adevăr mare, l-au crezut și au înălțat strigăte de bucurie către Domnitorul uns al lui Iehova, Christos Isus, stăpânitorul legal al lumii. Această mulțime mare de oameni salută pe Christos Isus ca Regele și Domnitorul îndreptățit al lumii și Mântuitorul omenirii. Când a intrat Christos Isus pe un măgar în Ierusalim și s'a prezentat pe sine ca Rege, piatra unghiulară a fost așezată în mic și prin aceasta s'a anunțat dinainte așezarea pietrei unghiulare în mare la arătarea lui Christos ca Rege în templu. Când Domnul Isus a intrat călare în Ierusalim gloata a scos strigăte de bucurie, după cum este scris : „Iar partea cea mai mare a gloatei și-a așternut veșmintele pe cale iar alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe cale. Și gloatele cari mergeau înaintea lui și cele cari veneau după el strigau zicând : Osana Fiul lui David, binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului, Osana în cele prea înalte”. — Matei 21:8, 9.

Ioan spune în darea sa de seamă despre punerea pietrei unghiulare în mic : „A doua zi, o gloată mare, care venise la praznic, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic, și-a i-a ieșit în întâmpinare, strigând : Osana ! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului, împăratul lui Israel !”

(Ioan 12 : 12, 13). Atât în evanghelia după Ioan cât și în Apocalips amintește Ioan ramurile de finic și și în amândouă locurile în legătură cu gloata sau mulțimea mare de oameni. Întâmplările cari au avut loc când s'a pus piatra unghiulară în mic au preumbrit aceea ce a văzut Ioan în vedenie când s'a pus piatra unghiulară definitiv.

Să se observe că gloata mare care cu ocazia intrării lui Isus în Ierusalim și-a așternut veșmintele pe cale și a fălșăit ramurile de finic, nu s'a compus atunci din ucenici de ai lui Isus Christos, după cum au arătat faptele de mai târziu. Numai cu puțin timp înainte de intrarea sa triumfală în Ierusalim Isus vorbind ucenicilor săi i-a numit o „turmă mică”. Și numai după aceea când Isus a intrat călare pe măgar ca Rege s'a arătat gloata mare și a strigat : „Osana Fiul lui David ! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului (Iehova) ! In acelaș chin și la urcare pe tron a lui Isus Christos, gloata mare sau mulțimea mare de oameni n'a fost cunoscută, observată și înțeleasă, și ei nu sunt ucenici ai lui Christos Isus. Numai după ce s'a prezentat ca Rege și s'a așezat pe tronul judecării, este observată mulțimea mare de oameni cu ramuri de finic în mâinile lor. Se pare deci că împlinirea în mic a punerii pietrei unghiulare în Sion și întâmplările legate cu aceasta reprezintă punerea pietrei unghiulare în împlinirea în mare și întâmplările legate cu aceasta. Aceasta dovedește că mulțimea mare de oameni amintită în Apocalips 7 : 9 a început să existe numai după venirea Domnului în templu pentru judecată.

Fără îndoială cei amintiți în Apocalips „cu ramuri de finic în mâinile lor nu sunt urmași pe urmele lui

Christos Isus, adică rămășița de pe pământ, ci mulțimea această mare de oameni se compune din alții cari au auzit despre Iehova și împărăția sa sub Christos și doresc această împărăție. Se poate vedea că aceștia au fost strânși din națiuni și seminții și popoare și limbi. Când află că împărăția lui Dumnezeu a sosit iau loc pe partea lui Iehova și a Regelui său și mișcă într-o parte și într'alta ramurile lor de finic în semn că sunt în armonie din inimă cu Regele despre care au auzit, și-l sprijinesc.

Dacă oamenii află ceva ce este spre marelor lor folos, nu se pot opri de a nu-și arăta bucuria. Nici o veste bună n'ar putea face pe om mai fericit ca vestea că s'au luat măsuri pentru scăparea sau mântuirea lui. Lucrul acesta este arătat prin starea sufletească a mulțimii mari de oameni care stau înaintea tronului cu ramuri de finic în mână și prin lucrurile pe cari le văd în timp ce stau acolo. Ioan a scris cu privire la aceasta : „Și strigau cu glas tare, și ziceau : Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului” (Apocalips 7:10).

Mulțimea mare de oameni strigă cu mare bucurie întocmai ca mulțimea mare de oameni în timpul punerii pietrei unghiulare a lui Dumnezeu în mică când a intrat Isus în Ierusalim. Când oamenii binevoitori de pe pământ află că Regele dreptății a sosit și că Dumnezeu s'a îngrijit de mântuirea lor prin sângele lui Christos Isus și prin împărăția sa și că nu există niciun alt mijloc pentru mântuire, proclamă lauda lui Iehova, autorul mântuirii, și se consacrează ser-

viciului său. Oamenii de bine de pe pământ, care aud astăzi adevărul, nu rămân muți ci se unesc cu martorii lui Iehova, cu rămășița, în vestirea cu energie a mesajului împărăției. Ei au primit vestea bună pe care au auzit-o din gura martorilor lui Iehova ; acești martori la porunca Domnului, a Regelui lor, au adus vestea bună clasei „oilor” și i-au avertizat : „Cine aude, să zică : Vino !” (Apocalips 22:17). La această invitație clasa oilor sau Ionadab zice celorlalți : „Veniți și învățați să cunoașteți singura cale a mântuirii !”. Aceasta este arătat și prin cuvintele din Apocalips 7:10 unde mulțimea mare de oameni zice altora : „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului !”

Când Isus în anul 33 după Christos a intrat călare în Ierusalim, atunci mulțimea mare de oameni a strigat următoarele cuvinte scrise dinainte ale Psalmului sau ale cântării : „Mântuiește, Doamne, te rugăm ! Dă izbândă, Doamne, te rugăm !” (Psalm 118:25). Ei au strigat : „Osana Fiul lui David !” Cuvântul evreiesc „hosanna” înseamnă mântuiește, te rugăm”, și acesta este limbajul din Psalmul 118:25. În mod asemănător, când Christos Isus, piatra unghiulară principală a organizației lui Iehova este pusă în împlinirea în mare sau completă în Sion, urmașii săi credincioși încep să strige : „Deschideți-mi porțile neprihănirii (alte traduceri : dreptății), ca să intru și să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului : pe ea intră cei neprihăniți [alte trad. : drepti]. Te laud, pentru că m'ai ascultat, pentru că m'ai mântuit. Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta : și este o minunăție înaintea ochilor noș-

tri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul : să ne bucurăm și să ne veselim în ea ! Mântuiește, Doamne, te rugăm ! Dă izbândă, Doamne, te rugăm ! Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului ! Vă binecuvântăm din casa Domnului" (Psalm 118 vers. 19-26). De atunci încoace oamenii binevoitori, clasa oilor, Ionadabii, care sunt acum pe pământ și au auzit strigarea plină de bucurie a martorilor lui Iehova, au primit această veste binecuvântată și au strigat-o și ei mai departe pentru ca și alții să o audă.

„Mântuirea” consistă în justificarea numelui lui Iehova și a Cuvântului său și aduce mântuire acelor care-și păzesc neprihănirea față de el și preamăresc numele său sfânt. Nu există niciun alt mijloc de mântuire, și de această mântuire au parte aceia care primesc din inimă mijlocul lui Iehova spre mântuirea lor (Faptele Apostolilor 4:11, 12). Diavolul înșală pe oameni și-i întoarce dela Dumnezeu și pune pe planul întâiu pe instrumentele sale care susțin că poporul va avea parte de mântuire prin ei. O pildă izbitoare despre aceasta este înălțarea unui anumit Hitler în Germania. El dă porunca că fiecare trebuie să salute cu „Heil Hitler !”, ceea ce înseamnă „Mântuire prin Hitler”. Toți însă, care au credință în Dumnezeu, știu că nici Hitler, nici Mussolini, nici planul NRA (NRA = National Recovery Act, adică legea pentru restabilirea națională) și nici o altă creatură nu poate aduce mântuire oamenilor.

Cei ce au credință în Dumnezeu și Christos Isus și au luat atitudine în favoarea lui Dumnezeu și a împărăției sale, recunosc, mărturisesc și salut tare prin modul lor de a lucra pe Iehova ca pe Mântuitorul lor, și că mântuirea lui este adusă prin Christos

Isus. Aceștia sunt reprezentați în darea de seamă a Apocalipsului zicând : „Mântuirea este a Dumnezeu-lui nostru [Iehova], care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului [Christos Isus] !” Toți aceștia strigă deci : „Mântuire prin Iehova și Christos !”. Ei nu strigă „Mântuire prin Hitler !” sau printr-o altă creatură : ei nici n’ar putea să fie credincioși lui Iehova Dumnezeu dacă ar striga vreunei creaturi „mântuire”, deoarece nici o creatură n’are vreo putere de mântuire. Oamenii binevoitori recunosc și mărturisesc acum cu bucurie pe Iehova ca Regele veșnic și Cel Prea Înalt, și că Iehova și Christos Isus, Regele său uns, formează împreună „înaltele stăpâniri”, căror stăpâniri trebuie să le fie supuse toate persoanele care voiesc să primească viață. Oamenii binevoitori aud și cred că împărăția lui Dumnezeu sub domnia lui Christos a sosit și că Iehova guvernează, și strigă după cum este scris : „Domnul împărătește : să se veselească pământul, și să se bucure ostroavele cele multe !” (Psalm 97:1)

Aceasta corespunde strigării mulțimii mari de oameni din 33 după Christos ; și acum strigă mulțimea mare din prezent : „Mântuirea a sosit ; mântuiește acum te rugăm, trimite bună stare, prosperitate, te rugăm !” — Aceștia atribue lucrul mântuirii sau justificării lui Dumnezeu marelui său Justificator Christos Isus, Mielul lui Dumnezeu, care șade pe tronul pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru el, și ei recunosc că mântuirea lor vine dela Iehova prin Christos Isus și nu dintr’un alt loc sau izvor. Faptele căre au avut loc în cursul celor cinci ani din urmă dovedesc definitiv că gloata mare se compune din creaturi omenești care aud vestea despre împărăția lui

Dumnezeu sub Christos, o primesc și se bucură de ea. Ramurile de finic în mâinile lor zic de fapt : „Noi salutăm pe Regele și Mântuitorul nostru, noi îi suntem supuși și devotați. Mântuirea noastră vine dela el, dela Împăratul veșniciei Iehova și prin Christos Isus, Stăpânitorul său uns al lumii”. — Ei mărturisesc înaintea tuturor că ei sunt pe partea Domnului.

ADUNAREA TEMPLULUI

În acest loc al dării de seamă din Apocalips șapte despre vedenia pe care a avut-o Ioan, apare o adunare compusă din unii ca aceia care sunt consacrați pe deplin lui Iehova. Să se observe cine sunt prezenți în această adunare : „Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s'au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s'au închinat lui Dumnezeu”. (Apocalips 7:11) Christos Isus Mielul lui Dumnezeu șade pe tronul său al mării. El a ocupat această pozițiune înaltă prin împuternicirea lui Iehova în anul 1914 ; adunarea în templu a avut însă loc trei ani și jumătate mai târziu când a venit la judecată. În jurul tronului stau toți îngerii sfinți după cum arată tabloul din Apocalips. Aceasta trebuie să se referească la același timp pe care l-a descris Iuda : „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh dela Adam, când a zis : Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui

acești păcătoși nelegiuți” (Iuda 14, 15). Aceasta marchează timpul arătării Domnului Isus în templu pentru judecată.

Moise a profetizat despre același lucru când a zis : „Domnul a venit... din mijlocul zecilor de mii de sfinți [alte trad. : cu zecile de mii de sfinți ai săi]” (Deuteronomul 33:2). Acești îngeri sfinți au fost adunați pentru serviciul lui Iehova și al lui Christos Isus, și tabloul din Apocalips arată că această s'a făcut în timpul venirii Domnului Isus în templu, ceea ce este dovedit mai departe prin cuvintele următoare ale lui Isus : „Când va veni Fiul omului în slava sa, cu toți sfinții îngeri, va ședa pe scaunul de domnie al slavei sale” (Matei 25:31). Acesta este scaunul de judecată al lui Iehova și pe el șade Christos Isus ca președinte al justiției pentru a rosti judecăți.

Descriind apostolul Pavel același lucru, zice : „V'ați apropiat de... adunarea în sărbătoare... și de Dumnezeu Judecătorul tuturor... și de Isus” (Evrei 12:22—24). Judecata în templu începe cu însăși casa lui Dumnezeu (1 Petru 4:17 ; Maleahi 3:3). Prin aceste texte ale Scripturii timpul este fixat definitiv și aceasta dovedește peste orice îndoială că mulțimea mare de oameni din Apocalips 7:9 se arată numai după venirea lui Christos Isus la templu ; aceasta n'ar fi fost cu putință înainte de 1918 și s'a întâmplat de fapt numai mai târziu și după vărsarea spiritului sfânt peste întreagă clasa servului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2:17, 18).

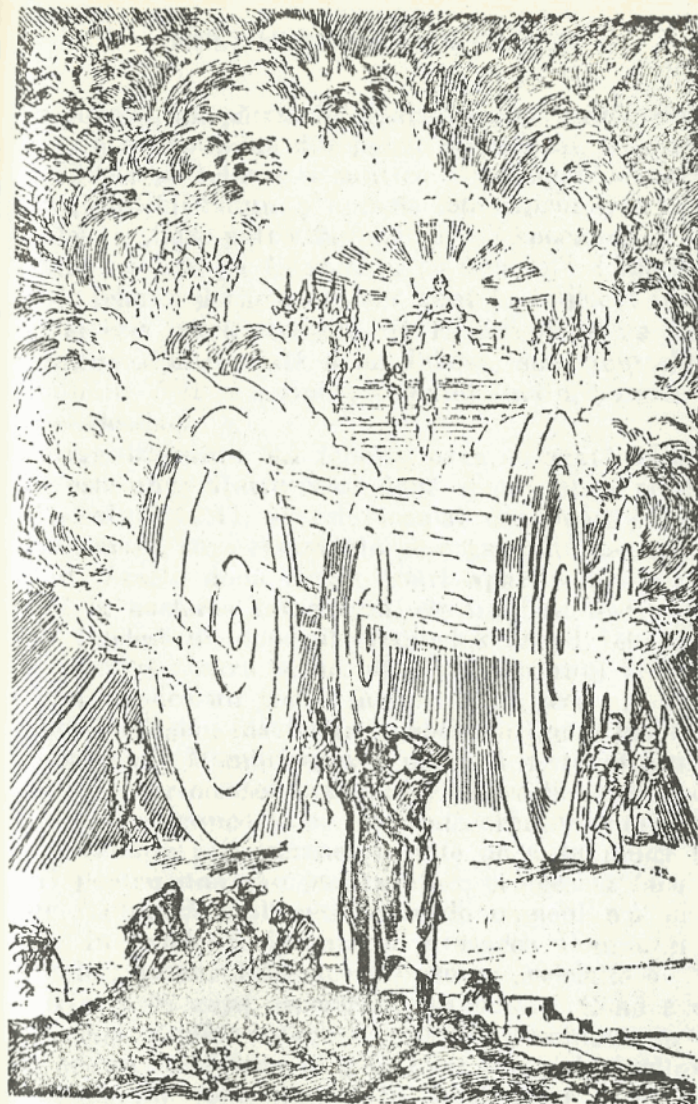
Să se observe că Apocalips 7:9 descriind mulțimea mare de oameni declară : „Stătea înaintea tronului și înaintea Mielului”, în timp ce descrierea dată în Apocalips 7:11 a adunării cetei templului zice : „Toți

îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie". După cum este arătat în Apocalips 4:4, adunarea templului cuprinde pe îngerii sfinți, pe bătrâni și pe cele patru făpturi vii: „Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur" — Apocalips 4:4.

Acești „douăzeci și patru de bătrâni" cuprind pe toți servitorii capabili ai legământului celui nou (2 Corinteni 3:6) și în aceștia este cuprinsă și rămășița, adică clasa martorilor lui Iehova; deoarece ei au ajuns la maturitate în Christos și au devenit de fapt bătrâni. Nimeni nu poate aparține la această clasă de bătrâni atâta timp până când n'a crescut în Christos și la maturitate și până când n'a devenit astfel de fapt un bătrân (Efeseni 4:11—13).

Acest timp este fixat prin curățirea templului, și poporul lui Dumnezeu a recunoscut de curând prima dată că aceasta s'a întâmplat în anul 1932 (Daniel 8:14). Acum Iehova le permite să înțeleagă însemnarea adevărată a mulțimii mari de oameni sau a gloatei mari, după unele traduceri de Biblie. Acești bătrâni sunt arătați stând cu Christos Isus, deoarece ei sunt frații săi (Evrei 2:11). Acești bătrâni sunt prin urmare „trimesii împuterniciți ai lui Christos" (2 Corinteni 5:20; Efeseni 6:20). Acest tablou arată așa dar pe cei 144.000 ca participanți la adunare, și această adunare n'a putut avea loc înainte de venirea Domnului la templu; prin urmare mulțimea mare de oameni numai după timpul acesta a putut veni în existență.

Vedenia descopere și organizațiunea universală a



ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA VĂZUTĂ ÎN SIMBOL. (pag. 71, 310).

lui Iehova, un pătrat în ceea ce privește proporțiunea și care se compune din patru făpturi vii, care toate sprijinesc pe Iehova și sunt cu totul potrivnice organizațiunii lui Satan, și aceasta este exprimat prin cuvintele : „Cele patru făpturi vii” (Apocalips 7:11) ; „pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi” (Apocalips 4:6). Iehova și Christos Isus sunt în mijlocul tronului și cele patru creaturi vii, reprezentând pe organizațiunea universală a lui Iehova, sunt împrejurul tronului. Vezi „Lumină”, volumul întâiu, pagina 57, în englezește.

Organizațiunea lui Iehova, care se arată rămășiței, este unul dintre cele „două semne mari pe cer” (Apocalips 12:1), și este tocmai contrarul celui alt semn mare, care reprezintă pe organizațiunea Diavolului. Aceste două semne mari apar pentru prima dată la nașterea împărăției, ele însă au fost văzute sau înțelese de poporul credincios al lui Iehova de pe pământ pentru prima oară cam în anul 1924 ; și acum după ce au trecut mai mult de zece ani de atunci înțelegem însemnarea biblică a „multimii mari de oameni”. Membri acestei mulțimi mari de oameni trebuie să primească mai întâiu câteva lămuriri, pentru a putea cunoaște pe cele două organizații mari reprezentate prin semne, înainte de a se putea hotărî pentru una sau pentru alta ; și aceasta face sigur faptul că mulțimea mare de oameni n'a putut veni în existență înainte de arătarea Domnului în templu ; numai după aceea primesc „celelalte oi” lămurire prin gura martorilor lui Iehova. Când această clasă a oilor este lămurită sau luminată, ia loc pe partea lui Iehova și a Regelui său și la învitarea mai marelui Iehu se urează în „car” adică în organi-

zațiunea lui Iehova, și astfel merg ei împreună cu martorii lui Iehova.

Vedenia despre adunarea în templu arată toți îngerii și toți bătrâni și toate făpturile vii, adică întreagă organizațiunea lui Iehova, aducând laudă și închinăciune Domnului Dumnezeu. „Și s'au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s'au închinat lui Dumnezeu”. Aceasta este în armonie deplină cu declarațiunea din Apocalips patru, unde se spune că cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni „cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor” (Apocalips 4:8—10). Ei fac aceasta fără să fie seamă de nici o împotrivire, și nici nu întreabă pe nici o creatură sau vreo parte a organizațiunii lui Satan cum trebuie să se închine lui Dumnezeu și când să facă aceasta, ei toți membrii organizațiunii lui Iehova se închină lui Dumnezeu și-l slujesc în conformitate cu poruncile sale. În chipul acesta se poate vedea iarăși din nou că s'ar lucra cu totul împotriva voinței lui Dumnezeu dacă s'ar cere dela vreun funcționar de al organizațiunii lumesti o licență sau o permisiune pentru a putea predica evanghelia. Toți credincioșii aceștia ai lui Iehova au decis chestiunea cui voiesc să se închine și pe cine voiesc să slujească odată și pentru totdeauna, și de aceea se închină lui Dumnezeu în spirit și în adevăr. Acești martori ai lui Iehova aduc acum oamenilor de bine mărturia sau „rodul împărăției”, și aceștia din urmă recunosc privilegiul lor de a se pune pe partea lui Iehova și de a-l preamări și sluji, și ei și fac lucrul acesta.

Pentru cei descriși în Apocalips 7:11 „amin ?” Ei zic „amin” la ceea ce a strigat mulțimea mare de oameni sau gloata mare, și în felul acesta ei arată că sunt în armonie deplină cu aceasta. Despre această adunare mare zice darea de seamă : „Și au zis : Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțămirea, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor ! Amin” (Apocalips 7:12). Rămășița și toți cei ce formează mulțimea mare de oameni sunt în perfectă armonie, și ei toți aduc preamărire lui Iehova Dumnezeu ; și această arată că ei îl iubesc și-l slujesc în armonie cu poruncile sale. Ei nu atribue niciun merit creaturilor sau persoanelor, organizațiilor bisericesti sau altor organizații de ale oamenilor. Ei nu săvârșesc „păcatul Samariei” (Amos 8:14). Ei nu se agață de învățăturile vreunui om și de aceea nu dau onoarea niciunui om. Ei recunosc că toate binecuvântările lor vin dela Iehova Dumnezeu și că lui i se cuvine lauda. Ei arată devotament deplin și complet față de Dumnezeu și aceasta este adorațiune adevărată a Celui Prea Înalt în spirit. Textul din Apocalips 7:11, 12 nu se referă în mod deosebit la mulțimea mare de oameni ; totuși cuvintele din versetul doisprezece arată că mulțimea mare de oameni este în armonie deplină cu toți aceia cari sunt devotați lui Iehova Dumnezeu, și face acelaș lucru ca și ei.

Versetle unsprezece și doisprezece evident de aceea apar în darea de seamă pentru a accentua cerințele absolute ale lui Iehova că fiecare trebuie să-i fie devotat din toată inima ; ele arată și aceea că toți cei aprobați îi sunt devotați pe deplin. Toți aceștia mărturisesc că ei s'au consacrat pentru vecie lui Iehova,

deoarece ei zic : „A Dumnezeului nostru... în vecii vecilor !“ Ei nu doresc nici măcar o clipă să facă vreun compromis cu Diavolul și banda sa, și ei nu sunt „mai mult sau mai puțin molipsiți de spiritul lumii“, adică de ideile și căile organizației Diavolului. Aceeaș atitudine și acelaș devotament al celor aprobați ai lui Dumnezeu sunt arătate în cuvintele următoare ale dării de seamă din Apocalips 4:11 : „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea, pentru că tu ai făcut toate și pentru voia ta erau și au fost făcute“. Aceasta trebuie să fie atitudinea tuturor creaturilor care primesc viață veșnică, și în aceasta este cuprinsă bine înțeles și mulțimea mare de oameni. Întrebarea la care trebuie să răspundă la timpul său fiecare creatură este : Sunt eu pe partea Diavolului sau a lui Iehova ? — Nu există niciun lucru intermediar ; și nimeni nu poate fi cinstit înaintea lui Dumnezeu și în acelaș timp să caute să placă bandei Diavolului.

În organizația lui Dumnezeu creaturile ocupă diferite pozițiuni : unele ocupă în ce privește rangul o pozițiune mai înaltă decât altele, totuși nu există niciun motiv de a zice că dela vreo creatură oarecare s'ar cere o măsură mai mică de credincioșie. Toate creaturile trebuie să fie devotate pe deplin lui Iehova. Necredincioșie este semnul distinctiv al organizației lui Satan și al tuturor creaturilor din ea. Credincioșie față de Dumnezeu marchează fiecare parte a organizației lui Iehova. Profeții și-au pus la neprihănirea față de Dumnezeu și au fost puși la acelaș fel de probe de care au venit și peste casa regală. Pozițiunea profetilor credincioși din vechime va fi mai joasă ca cea a casei regale. Pozițiunea mul-

țimii mari de oameni este mai joasă ca cea a membrilor casei regale și ca cea a prinților peste întreg pământul, însă aceasta nu face nici o deosebire. Pozițiunea pe care o ocupă sau o va ocupa vreo creatură oarecare în organizația lui Dumnezeu este totdeauna onorabilă. A primi viață dela Iehova Dumnezeu este favoarea cea mai binecuvântată, și înainte de a putea avea parte de această binecuvântare și a putea ocupa o pozițiune oarecare, trebuie a iubi pe Iehova cu toată inima, cu tot cugetul și cu tot sufletul. Întreagă organizația lui Iehova este onorabilă și binecuvântată, și fericită este creatura care are vreun loc în ea ! Unii au dorit în mod egoist să fie în cer și să ajute la conducerea universului. Pe când alții au zis : „Oricare va fi pozițiunea pe care mi-o va da Domnul, ea mă va face fericit“. Aceasta din urmă este atitudinea potrivită.

Tabloul aici arată ceata îngerilor și sfinții în armonie deplină și de asemenea și pe mulțimea mare de oameni în armonie deplină cu ei, cântând toți împreună lauda numelui lui Iehova.

IDENTIFICAREA PE MAI DEPARTE

Creaturile de pe pământ cari slujesc pe Dumnezeu n'au putut stabili până acuma în mod clar cine este mulțimea mare de oameni. Acum vedem însă că mulțimea mare de oameni n'a putut fi identificată de urmașii lui Christos Isus înainte de venirea Domnului la templu. Așa se vede că Ioan a fost în nesiguranță când a pus întrebarea cu privire la identitatea mulțimii mari de oameni. Dacă ar fi avut cunoștință despre aceasta, atunci n'ar fi întrebat ; și dacă

clasa Ioan ar fi știut lucrul acesta, atunci nici ea n'ar fi pus în anii din urmă întrebări cu privire la aceasta.

„Aceștia, cari sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare ? Și de unde au venit ?” (Apocalips 7:13) Întrebarea pusă aci este tocmai aceea pe care rămășița martorilor lui Iehova a pus-o de un timp oarecare, și cu deosebire dela venirea Domnului în templu. Când rămășița a văzut că fiecare trebuie să-și păzească neprihănirea față de Iehova, și că scopul principal al lui Iehova este justificarea numelui său, n'au fost mulțumiți cu identificarea mulțimii mari de oameni ce s'a dat mai înainte. Ei au început să pună întrebări cu privire la mulțimea mare de oameni, și ei n'ar fi pus aceste întrebări cu privire la un tablou biblic referitor la ei. Întrebările din versetul treisprezece se pun fără îndoială de aceea fiindcă rămășița nu poate vedea că tabloul despre mulțimea mare de oameni s'ar putea referi la cei 144.000 de membri ai trupului lui Christos ca întregime sau la vreuna din părțile lui ; mai departe fiindcă ar fi absurd ca o ceată oarecare să fie devotată numai pe jumătate lui Dumnezeu. Dacă rămășița s'ar fi văzut pe sine în mulțimea mare de oameni, atunci n'ar fi pus întrebările raportate aici.

Pare a fi evident că Ioan a pus mai întâiu întrebarea și că „unul din bătrâni” a repetat-o ca să vadă dacă Ioan ar putea da răspunsul. Unul dintre bătrâni a fost acela care a zis : „Aceștia, cari sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare ?” Faptul că un bătrân a pus întrebarea, arată că întrebarea aceasta n'a fost decisă înainte de timpul când adunarea lui Iehova a ajuns la maturitate în Christos. Acel timp

este marcat prin curățirea templului sau sanctuarului, și aceasta nu a avut loc înainte de anul 1932 (Daniel 8:14). Numai atunci a înțeles rămășița ce înseamnă de fapt a fi într'adevăr un bătrân, și cum poate deveni cineva un bătrân ; și numai după acest timp se decide întrebarea cine este mulțimea mare de oameni. Că în organizațiunea lui Dumnezeu va fi o mulțime mare de oameni, a fost văzut cu mult timp înainte de aceasta ; dar întrebarea cu privire la identitatea mulțimii mari de oameni și de unde a venit n'a fost înțeleasă, căci altfel nu s'ar fi pus întrebarea.

„Cine sunt ei, și de unde vin ?” Mulți ani poporul lui Dumnezeu a înțeles că există o mulțime mare pe persoane născute de spirit care sunt membri ai bisericilor sau sistemelor religioase și se află în ele ; că aceste persoane sunt prizonierii acestor sisteme, și trebuie să iasă din aceste organizațiuni și să iaie loc pe partea Domnului împotriva acestor sisteme, cecace va aduce mare necaz și multe suferințe peste mulțimea mare de oameni. De mulți ani rămășița a căutat astfel de oameni în sistemele bisericesti, însă până în ziua de astăzi nu i-a văzut. Se poate spune oare cu adevărat că persoanele cari se află acum în sistemele bisericesti (cari sisteme sunt în armonie cu celelalte părți ale organizațiunii lui Satan) sunt născute de spirit și iubesc într'adevăr pe Dumnezeu ; că ele vor rămâne acolo numai până la Armaghedon și apoi silite fiind de împrejurări se vor pune pe partea lui Dumnezeu ? Aceasta pare a fi incompatibil cu legea dreaptă a lui Dumnezeu.

Există vreo dovadă biblică pentru aceea că mulțimea mare de oameni este într'adevăr o ceată năs-

cută de spirit? Deoarece toți „au fost chemați la o singură nădejde și Dumnezeu a ales din cei chemați „un popor pentru numele său“, atunci pentru că conchidem că el ar avea afară de aceasta o mulțime mare de creaturi spirituale cari ocupă în organizațiunea sa o pozițiune diferită de a altora și cari n'au fost chemate la împărăție? Ioan știa deja că această mulțime mare de oameni venise din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile, și de aceea întrebarea sa: „De unde au venit?“, trebuia să se referească la altceva decât la acel fapt. Întrebarea trebuie să însemne că membrii mulțimii mari de oameni au venit dintr'o anumită experiență comună, sau că sunt pe cale de a veni dintr'o astfel de experiență. Că cel de fel de experiență va fi aceasta atârnă de hotărîrea lui Iehova.

Înainte de venirea Domnului Isus la templu mulți urmași de ai lui Christos Isus, și mai cu seamă grupul „bătrânilor aleși“, au eugetat că ei ar fi învățătorii și interpreții profeției, inclusiv profeția Apocalipsului. În decursul periodului Ilie al adunării n'a fost ceva neobișnuit ca la întrunirile mari să vezi un „frate conducător“ stând în mijlocul unui grup, având un aer înțelept și explicând „tălmăcirea“ lui „descoperită de curând“ a unei profeții, cu deosebire a Apocalipsului. Ei au tălmăcit profețiile în înțelesul că ele au vestit dinainte pe fiecare om din adunare sau biserică de vreo importanță oarecare, și au dat la mulți din oamenii aceștia multă laudă și lingușire.

Să se observe acum deosebirea dintre atitudinea acestor persoane și cea a apostolului Ioan căruia i s'a dat Apocalipsul: „Doamne, i-am răspuns eu, tu știi. Și el mi-a zis: Aceștia vin din necazul cel mare; ei

și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului” (Apocalips 7:14). Ioan a reprezentat aci pe rămășiță, și atitudinea sa corespunde atitudinii potrivite a rămășiței. Aceasta arată că rămășița a admis că ei n'au știut răspunsul adevărat și că ei nu sunt nici interpreți și nici învățători ai profeției. Rămășița recunoaște pe Dumnezeu și pe Christos Isus ca învățătorii ei, și ea le dă cinstea și preamărirea (Isaia 30:20). Cuvintele Apocalipsului arată că bătrânul a știut răspunsul; aceasta înseamnă așa dar că atunci când rămășița va fi ajuns la bătrânețe adevărată, adică la maturitate în Christos (Efeseni 4:13), ea va afla răspunsul dela Domnul, învățătorul ei. Domnul are timpul său rânduit pentru descoperirea secretelor sale, și nu se poate aștepta că timpul său pentru a da credincioșilor o înțelegere cu privire la acest lucru, va fi înainte de venirea Domnului Isus la templu. El nu descopere secretele sale celor răsvrățiți, ci numai acelor care-i sunt devotați în mod dezinteresat (Proverbe 3:32; 25:14).

Iehova s'a îngrijit de aranjamentele necesare în organizațiunea sa pentru a învăța pe poporul său, și noi toți recunoaștem că de mulți ani revista („Vestitorul“) a fost mijlocul prin care i s'a trimis lămurire poporului lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că scriitorii manuscrisului pentru revistă ar fi inspirați, ci mai mult, aceasta înseamnă că Domnul prin ingerii săi dă lămurire poporului său la timpul rânduit. Domnul face să aibă loc anumite evenimente în împlinirea profeției sale și după aceea invită pe cei ce i s'au consacrat să le observe. Dumnezeu hrănește pe poporul său prin Christos Isus cu hrana hotărâtă pentru el, și această hrană îi este dată la timpul

rânduit (Proverbe 30:8). Ingerii Domnului cari-l însoțesc la judecata în templu, slujesc sub porunca sa, și dovada arătată mai înainte prin publicațiunile Societății arată în mod definitiv că Domnul în felul acesta procedează cu credincioșii săi de pe pământ. Prin cuvintele : „Și el mi-a zis“ se arată că Iehova va da răspuns prin canalul său vizibil la întrebarea discutată atât de mult timp, și anume la timpul său rânduit, și că acest răspuns va fi dat rămășiței după ce va fi ajuns starea de bătrânețe adevărată. De aceea este rațional de a aștepta că după curățirea sanctuarului cei aprobați în templu vor fi învățați despre mulțimea mare de oameni și atunci vor înțelege însemnarea adevărată a ei.

NECAZ

Este trimis „necazul cel mare”, care este amintit în versetul al patrusprezecelea, „din îndurare specială pentruca să pricinuiască în mulțimea mare de oameni căința adevărată pentru păcate, și o apreciere adevărată a măsurii divine a adevărului și a dreptății”, după cum s'a spus? Se va trimite acel necaz peste mulțimea mare de oameni, după cum s'a spus mai demul, „pentruca suferințele mulțimii mari de oameni să fie mai mari ca cele suferite de turma mică?” Răspunsul rațional la această întrebare este: Nu. Nu există niciun text biblic care să ne îndreptățească la un alt răspuns. Alte traduceri redau acest text în felul următor : „Acestia sunt cei ce au venit din necazul cel mare” (Noul Testament tradus de episcopul Nicodem). „Acestia sunt cei ce vin din necazul cel mare” (o altă traducere românească a Nou-

lui Testament). De multe ori s'a exprimat cugetul că mulțimea mare de oameni a fost dezvoltată în decursul anilor erei creștine în acelaș timp cu turma mică, și de aceea ei au fost numiți adeseori „sfînții necazului”.

Dacă însă necazul amintit este acel necaz de care n'a mai fost niciodată (Matei 24:21), și care vine la sfârșitul lumii, atunci mulțimea mare n'a putut fi dezvoltată în decursul anilor trecuți. Nici măcar întreagă adunarea lui Dumnezeu nu suferă aceeaș măsură de necaz. Scriptura arată clar că rămășița va vedea necazul cel mare. Cu privire la urmașii credincioși ai lui Christos Isus, cari formează pe cei 144.000 este scris : „In lume veți avea necazuri”; mai departe, că ei trebuie să fie dați în necaz. Noi trebuie să intrăm prin multe necazuri în împărăția lui Dumnezeu; ne lăudăm în necaz și răbdăm în el; ei implinesc lipsurile necazurilor lui Christos; ei sunt făcuți o privesc atît prin ocări cît și necazuri, și afară de aceasta sunt tovarășii acelor care se află în necaz; și ei vor avea necaz „zece zile” — Ioan 16:33; Matei 24:9; Faptele Apostolilor 14:22; Romani 5:3; 12:12; Coloseni 1:24; Evrei 10:33; Apocalips 1:9; 2:10.

Este un astfel de necaz privit ca întregime „necazul cel mare” din care vine mulțimea mare de oameni? Răspunsul este: nu, dacă nu se poate găsi că mulțimea mare de oameni este identică, adică unul și acelaș lucru, cu cei 144.000. Cei din casa regală, adică cei 144.000, au mare necaz, și acest necaz pentru ei a durat în tot timpul erei creștine. Necazul cel mai mare dintre toate, care este amintit în Scriptură trebuie să vie însă după arătarea mulțimii mari,

el trebuie să fie necazul pe care Isus îl descrie cu cuvintele: „Un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Matei 24:21). Acest timp de necaz s'a început cu „ziua lui Iehova”, și anume în anul 1914, când s'a început lupta în cer împotriva organizației lui Satan (Apocalips 12:7-10) și ajunge punctul său culminant în războiul Armaghedonului, în ziua cea mare a Dumnezeului Celui Atotputernic. În armonie cu aceasta Apocalipsul numește acest timp „necazul cel mare” (Apocalips 7:14).

Din aceasta urmează în mod clar că acest necaz nu vine pentru dezvoltarea sau desăvârșirea mulțimii mari de oameni, ci el este necazul care vine peste organizațiunea vizibilă și invizibilă a lui Satan și va nimici complect întregă organizațiunea aceasta. (2 Tesaloniceni 1:6; Romani 2:5-9; Apocalips 2:22). După cum am văzut „ziua lui Iehova” s'a început în anul 1914 la nașterea împărăției (Apocalips 11:17, 18). Dacă necazul care s'a început atunci ar fi ținut fără întrerupere până la sfârșitul său, atunci toată carnea ar fi fost nimicită. Necazul însă a fost scurtat de Domnul când a făcut să înceteze războiul mondial și astfel a dat ocaziune martorilor săi să meargă sub porunca sa și să vestească lumii mesajul cu privire la numele și împărăția sa spre mărturie. În cursul acestui period când se vestește această mărturie, adică când se predică „evanghelia aceasta a împărăției”, iese afară mulțimea mare de oameni. Necazul nu este spre folosul mulțimii mari de oameni. Acest lucru să se pună deoparte odată și pentru totdeauna, deoarece necazul vine peste organizațiunea lui Satan. „Vin din necazul cel mare” nu înseamnă numai a

supraviețui necazului ca „cei ce vor fi scăpați” (Matei 24:22), ci înseamnă în primul rând că mulțimea mare de oameni vine din organizațiunea lui Satan și se pune pe partea lui Iehova în cursul periodului dintre încetarea războiului mondial până în ziua Armaghedonului, adică în decursul timpului când zilele necazului vor fi scurtate și evanghelia împărăției va fi predicată.

Ce este scopul prescurtării acestor zile ale necazului? Domnul răspunde: „Din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate”. În decursul acestui timp cei aleși ca martori ai lui Iehova și sub comanda sa au de făcut o lucrare, și cel puțin o parte a acestei lucrări constă din facerea unui semn pe frunțile înulțimii mari de oameni, după cum a poruncit Iehova (Ezechiel 9:4). Aceasta înseamnă că martorii lui Iehova trebuie să vestească mesajul adevărului pentru ca să deie în felul acesta o înțelegere intelectuală a adevărului celor din clasa mulțimii mari de oameni, și această clasă fuge în munți și ia loc în cetatea de scăpare (Matei 24:16; Numeri 35:6). Aceasta se întâmplă „îndată după acele zile de necaz” (Matei 24:29), adică după prima parte a necazului care a durat din 1914 până în 1918. Și mulțimea mare de oameni va supraviețui Armaghedonului, adică va rămâne în viață în timpul Armaghedonului, deoarece Dumnezeu a făgăduit acelor care caută smerenie și dreptate că vor fi ascunși în acel timp (Ieremia 2:3). Toate textele acestea biblice tăgăduiesc cugetul că necazul a avut de scop dezvoltarea și desăvârșirea acestei clase a poporului lui Dumnezeu. Necazul cel mare este executarea judecăților lui Iehova împotriva organizației lui Satan, însă el nu este hotărât în scopul de a dezvolta pe cineva.

HAINE

Poporul lui Dumnezeu a ieșit cu haine murdărite din Babilon, adică ei erau îmbrăcați cu „haine murdare“, deoarece erau întinați de învățăturile și obiceiurile sistemului babilonian. (Zaharia 3:3) (Vezi „Pregătiri de Conflict“, pagina 56, în englezește). Ei au apărut și au învățat multe învățături egoiste care au dezonorat pe Domnul; printre acestea a fost și învățătura despre „desvoltarea de caracter“, după care cineva s'ar fi putut face el însuși pe sine domn de a fi ajutor lui Iehova la stăpânirea peste lume. Un alt punct a fost lingșirea și adorațiunea oamenilor; mai departe ținerea la formalități și alte lucruri asemănătoare. Când Domnul Isus venise pentru judecata în templu, a început un lucru de curățire cu privire la poporul său pentru ca cei curățiți să aducă „Domnului daruri în dreptate“ (Maleahi 3:3). Curățirea cu ocazia probării în templu a progresat, și despre ceata templului Domnul a declarat: „Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea ingerului“ (Zaharia 3:3). Această lucrare de curățire se referă însă exclusiv la ceata templului și nicidecum la mulțimea mare de oameni.

Despre mulțimea mare de oameni se spune în darea de seamă: „Ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului“ (Apocalips 7:14). Numirea „haine“ apare aici în numărul plural și prin urmare nu se poate referi la „mantia [numărul singular] dreptății“ pe care Domnul, după cum este declarat în Isaia 61:10, o dăruiește clasei aprobate a templului. De asemenea aceasta nu se poate referi nici la o pozițiune oficială ca „haina de purpură“ de pildă

(Ioan 19:2, 5). Numirea amintită mai sus de asemenea nu are nici o legătură cu „hainele albe“ care sunt amintite în Apocalips 4:4, și de asemenea nici cu haina din Apocalips 19:13, 16. „Hainele“ mulțimii mari de oameni înseamnă fără îndoială profesiune de credință (declarațiune publică) prin care se declară ca credincioși în sângele lui Christos Isus ca prețul de răscumpărare pentru omenire și se fac cunoscuți ca unii care au luat atitudine pe față pentru Iehova. Hainele au fost purtate cu ocazia săbătorilor, de pildă când fiul pierdut s'a întors acasă și a fost îmbrăcat cu „haina cea mai bună“ (Luca 15:22). Mulți au fost făcuți să creadă că „înaltele stăpâniri“ ar fi stăpânitorii vizibili ai acestei lumi rele. Când însă Dumnezeu a luminat pe poporul său și le-a făcut cunoscut că „înaltele stăpâniri“ sunt Iehova și Christos Isus, această lămurire a fost dată mai departe la alți oameni sinceri de bine și mulți au cunoscut, primit și recunoscut de atunci încoace cu bucurie pe Christos Isus și Iehova ca „înaltele stăpâniri“. Acesta a fost un timp de bucurie pentru ei și ei au mărturisit cu bucurie înaintea oamenilor că ei cred în Domnul Christos Isus și se încred pe deplin în Iehova și stau pe partea sa.

Hainele lor îi fac așa dar cunoscuți ca unii cari stau pe partea Domnului și ei se bucură că se află în această pozițiune. Mulți dintre ei au declarat înaintea de aceea a crede în Domnul și ei și-au întors inimile spre el, dar în neștiința lor au ținut cu tărie la lucrurile lumii. Când însă după venirea lui Christos Isus ca Stăpânitorul legitim al lumii a fost dată această lămurire oamenilor binevoitori, ei au fost puși în stare prin aceasta să vadă că se aflau în organi-

zațiunea lui Satan și că a fost lipsă să se curățească prin părăsirea acestei organizațiuni. Ei și fac aceasta : ei părăsesc organizațiunea lui Satan și se fac cunoscuți cu supușii organizațiunii lui Dumnezeu.

După expunerea din Apocalips mulțimea mare de oameni își spală ea însăși hainele ; adică prin modul lor de a lucra se despart de organizațiunea necurăță a lui Satan și se arată pe față pe partea lui Iehova, și ei fac lucrul acesta prin aceea că mărturisesc deotamentului lor față de Dumnezeu înaintea tuturor. „Prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire“ (Romani 10:10). După ce au ajuns la cunoștința că numele lui Iehova trebuie justificat și că aceasta este chestiunea cea mai importantă, nu numai că mărturisesc a sta pe partea lui Iehova, ci ajută și cetii templului să deie mărturie spre cinstea numelui lui Iehova, și în chipul acesta se urcă în „car“.

Cum își albesc hainele în sângele Mielului ? Sângele vărsat al lui Christos Isus este baza pentru iertarea păcatelor și baza lui Dumnezeu pentru iertarea necurățeniei. Prin credință în sângele vărsat al lui Christos Isus ca preț de răscumpărare pentru omnire, printr'o consacrare sprijinită pe această credință de a face voința lui Dumnezeu, și prin aceea oă slujesc pe Domnul și i se închină lui și-l ascultă pe el iar nu pe oameni, ei iau loc pe partea lui Iehova și participă la serviciul său. Aceasta este singură cale pe care pot să ajungă la o înfățișare albă și curată în ochii lui Dumnezeu. Nimeni nu s'ar putea pune pe partea lui Iehova fără să creadă în sângele vărsat al lui Christos Isus ca mijlocul de mântuire.

Milioane de oameni cari aparțin la diferite biserici susțin a crede în Christos ; dar deoarece ei au fost în-

vătați în mod fals că Christos ar fi numai o pildă de urmat, ei n'au nici o înțelegere în ce privește sângele lui Christos și eficacitatea lui. Când însă li se deschid ochii înțelegerii și se pun pe partea lui Iehova, după cum s'a arătat mai sus, ei se curătesc. Ei au avut și înainte de aceea dorința să facă ce este drept dar n'au primit lămurirea adevărată despre calea dreaptă. Preoțimea mincinoasă și necredincioasă este răspunzătoare pentru aceea că le-a fost arătată calea greșită ; deoarece noi vedem cum tăgăduiește preoțimea că în sângele vărsat al lui Christos Isus locuiește vreo putere oarecare. Când însă oamenii cinstiți înțeleg pe deplin că Christos Isus este Regé și este „în mijlocul tronului“ împreună cu Iehova, atunci înalță spre Christos Isus, Regele, cântece de bucurie, și proclamă prin mărturia lor publică : „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului !“ Ei nu lasă nicio îndoială despre aceea unde stau. Situațiunea lor este reprezentată și prin ucigașul fără voie sau neintenționat care se refugiază în cetatea de scăpare (Numeri 35:11). (Mulțimea mare de oameni fuge acum la Iehova și Christos, „munții“, acolo găsește refugiu în organizațiunea lui Iehova și rămâne acolo până la moartea marelui preot (Matei 24:16 ; Numeri 35:32—34), adică ea rămâne acolo până când se va sfârși marea antitipică de împăcare (Leviticul 16:6—34 ; Evrei 9:24—28).

Noi vedem acum o ceată care corespunde în mod exact descrieri care este dată în Apocalips șapte despre mulțimea mare de oameni. În cursul anilor trecuți, și anume în timpul când evanghelia aceasta a împărășiei se predică spre mărturie, a venit o mul-

ține mare (și ei mai vin și acum) cari mărturisesc pe Domnul Isus ca mântuitorul lor și pe Iehova ca Dumnezeu lor; și se închină lui în spirit și în adevăr și-l slujesc cu bucurie. Ei sunt numiți și „Ionadabii”. Ei au fost botezați în simbol, prin ceea ce au mărturisit că s’au consacrat să facă voința lui Dumnezeu și că s’au pus pe partea lui Iehova și-l slujesc atât pe el cât și pe Regele lui. În modul acesta s’au curățit și în felul acesta sunt ei acum „îmbrăcați în haine albe”. Prin aceasta mulțimea mare de oameni este identificată definitiv ca o clasă care nu este născută de spirit, a cărei speranță nu este îndreptată spre câștigarea unui loc în cer, ci care se încrede în Domnul și nădăjduiește viață veșnică ca dar dela Iehova Dumnezeu prin Christos Isus Domnul nostru.

Acești caută mereu smerenia și dreptatea și au făgăduința lui Iehova că vor fi păziți în decursul celei mai mari părți a necazului, adică în decursul Armagedonului (Tefania 2:3). Aceasta este o altă dovadă că desvoltarea lor nu este rezultatul necazului cel mare, ci ei „vin din necazul cel mare”, adică ei vin din lume în decursul timpului de necaz dela sosirea lui Christos Isus până la Armagedon. Ei trebuie să-și spele hainele înainte de Armagedon, deoarece în timpul Armagedonului va fi prea târziu. Ei fug „în munți”, și ei fac aceasta înainte de „iară”, adică înainte de punctul culminant sau de necazul Armagedonului (Matei 24:16, 20). Ei au ieșit afară și mai ies și acum afară: ei cântă acum împreună cu răumășila: „Mântuirea este a Dumnezeu-lui nostru... și a Mielului!” (Apocalips 7:11). Ei onorează pe Iehova Dumnezeu și pe Regele său și re-

fuză să dea cinste vreunei părți de a organizațiunii lui Satan. Ei de bună seamă nu sunt „molipsiți mai mult sau mai puțin de spiritul lumii”, deoarece ei nu sunt uniți de loc cu ideile și căile acestei lumi, ci sunt împotriva lor.

Acești oameni cu inima sinceră cari au părăsit organizațiunea lui Satan stau acum pe partea Domnului, și ei dorește ca acest fapt să fie cunoscut, și ei îl fac cunoscut, și se închină singurului Dumnezeu adevărat Iehova și Regelui său. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în templul lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul lui” (Apocalips 7:15).

Ei privesc în sus la scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al lui Christos și nu la alt loc, și de aceea sunt ei „înaintea scaunului de domnie” și înaintea feței lui Iehova și a Regelui său. Ei votează pentru împărăția lui Dumnezeu și iau parte la lucrarea publicării și vestirii Regelui și a împărăției sale. Ei au aprobat scaunul de domnie și Dumnezeu își îndreaptă asupra lor atențiunea sa binevoitoare pentru ca să fie ascunși în ziua mîniei sale. Deoarece Ionadab a fost întrebuintat ca un tip al mulțimii mari de oameni, și mulțimea mare de oameni corespunde lui Ionadab, făgăduința lui Dumnezeu pe care a dat-o lui Ionadab, se aplică acum la mulțimea mare de oameni: „Pentru aceasta, așa vorbește Domnul ostirilor, Dumnezeu-lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași cari să stea înaintea mea!” — Ieremia 35:19.

Apocalips 7:15 este de fapt cheia pentru a constata cine este mulțimea mare de oameni. În mod greșit

noi am presupus mai înainte că mulțimea mare de oameni ar fi o ceată născută de spirit, a cărei membri ar fi neglijat privilegiile lor și ar fi refuzat să iei parte la serviciul Domnului, dar cu toate acestea ei ar fi privit și așteptat că Iehova îi va binecuvânta pe patul de moarte din pricina căinței lor. Apocalipsul însă declară în descrierea sa a mulțimii mari de oameni : „Ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu, și-l slujesc public” (Diaglott) ; „și-i aduc serviciu divin” (Rotherham). Până atunci din neștiință întocmai ca și alții din lume „au slujit și s’au închinat făpturii în locul Făcătorului” (Romani 1:25). Acum însă văd, înțeleg și urmez cuvintele lui Isus, ale Mielului lui Dumnezeu, care le poruncește : „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai lui să-i slujești”, cari cuvinte se aplică tuturor creaturilor pe cari Iehova le aprobă (Matei 4:10).

În ce măsură slujește mulțimea mare de oameni pe Iehova ? Apocalipsul răspunde : „Și-l slujesc zi și noapte în templul lui”. Zi și noapte înseamnă în tot timpul, și această descriere arată că gloata mare sau mulțimea mare de oameni slujește pe Iehova în tot timpul fără să ție seamă de ceas. Ei nu sunt mulțumiți cu aceea să lucreze opt ore zilnic și la ora precisă sau când sună să înceteze, și nu refuză să lucreze mai departe sau să facă „ore suplimentare”, după cum obișnuiesc alții să le numească, ci sunt gata zi și noapte să urmeze chemarea la serviciu. Rapoartele care ne-au sosit în lunile din urmă de pe câmpul de luptă adevăresc această concluziune. Mulți dintre aceia cari acum sunt Ionadabi, au auzit într-o bună zi adevărul, apoi s’au consacrat cu totul Domnului și au plecat imediat în serviciul de campanie ; ei sunt

plini de bucurie și gata să facă tot ce stă în puterea lor. De asemenea ei examinează cu zel Cuvântul lui Dumnezeu și în felul acesta caută smerenie și dreptate ; așa se străduiesc ei să urmeze poruncile lui Iehova.

Templul lui Iehova este organizațiunea sa principală și el se află prin urmare pe muntele Sionului. Mulțimea mare de oameni slujește „zi și noapte în templul lui”. Ea trebuie să vie cu martorii lui Iehova, cari sunt o parte a templului, la Sion, organizațiunea lui Dumnezeu, și lucrul acesta a fost anunțat dinainte în următoarele cuvinte ale profetului Zaharia : „Așa vorbește Domnul oștirilor : Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr’un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice : Haidem repede să cerem bunăvoința Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor ! Și eu vreau să merg ! Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor : În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice : Vrem să mergem cu voi ; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi ! (Zaharia 8:20—23 ; vezi „Pregătiri de Conflict”, pagina 139, în engleză).

Următoarele cuvinte spuse de Moise lui Izrael se aplică acum cu mai multă putere Izraelului spiritual, rămășiței : „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place... Va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască numele lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc... Vezi să n’aduci arderile tale de tot în toate locurile pe cari le vei vedea ; ci să-ți aduci

arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul în una din semințiile tale, și acolo să faci ce-ți poruncesc eu" (Deuteronomul 12:8—14).

Aceeaș regulă trebuie urmată și de mulțimea mare de oameni deoarece ea a devenit o parte a organizațiunii lui Dumnezeu. Ea trebuie să vie la Sion, templul lui Dumnezeu, și acolo să se închine și nu în vreo organizațiune lumească care este numită „biserică”. Iehova zice : „Casa mea [templul] se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7 ; 1 Împărați 8:41—43). Mulțimea mare de oameni trebuie să urmeze pe rămășița pe calea croită spre Sion (Isaia 35:8—18 ; 62:10). Ea trebuie să fie în minte și să urmeze următoarele cuvinte ale profetului lui Dumnezeu : „Domnul însă este în templul lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea lui !” (Habacuc 2:20). Templul lui Iehova nu se află undeva în organizațiunea lui Satan, și de aceea trebuie să fugă mulțimea mare din Babilon, adică din organizațiunea lui Satan și să se pună cu curaj și fără teamă pe partea Domnului și să se asocieze cu poporul uns al lui Dumnezeu.

„În templul lui”, unde slujește mulțimea mare de oameni, nu înseamnă curtea dinlăuntru deoarece aceasta este destinată exclusiv pentru clasa preoților lui Iehova. Mulțimea mare de oameni este separată de aceasta și se află în „curtea de afară” pe „caldărâmul de jos” al templului, și acolo ei slujesc pe Iehova zi și noapte, adică neîncetat (Ezechiel 40:17, 18 ; 44:19 ; 46:3, 9, 10, 20—24). Faptul că se spune că ei slujesc neîncetat are fără îndoială scopul să arate că ei nu fac în niciun timp vreun compromis cu or-

ganizațiunea lui Satan, și să combată orice susținere că ei ar fi făcut vreun compromis.

Locuința tuturor cari iubesc și slujesc pe Dumnezeu este la Iehova și nu la Satan. „Cel ce sade pe tron va locui printre ei” (Biblia engleză). Christos începe acum cu stăpânirea sa chiar și în millocul dusmanilor săi (Apocalips 11:17 ; Psalm 110:2). În conformitate cu această regulă toți cari aparțin la organizațiunea lui Iehova locuiesc sub ocrotirea sa. El „va locui peste dânsii” (după o traducere românească) ; „își va întinde cortul peste ei” (o altă traducere românească). Așa vor fi ascunși Ionadabii sau membrii mulțimii mari de oameni în ziua mâniei lui Dumnezeu (Apocalips 21:3).

În cortul lui Dumnezeu stă Christos, și prin Christos locuiește Iehova cu mulțimea mare de oameni și o umbrește spre ocrotirea și ajutorul ei. În felul acesta locuiește Iehova cu ei reprezentat prin Christos Isus, deoarece ei s’au refugiat în „cetatea de scăpare”. Mai marele Iehu i-a invitat să se urce la el în carul lui, adică să intre în organizațiunea lui Iehova, și el locuiește peste ei. Membri mulțimii mari de oameni au fost însemnați pe frunțile lor prin „o-mul îmbrăcat într’o haină de în, care are călîncita la brâu”, adică prin aceia cari le-au adus mesajul Mesure numele și împărăția lui Dumnezeu (Ezechiel 9:3). Dumnezeu și Regele său sunt speranța și locuința lor. „Pe muntele cel înalt al lui Israel o voiu sădi [un arbore al speranței ca locuință] ; și va face mlădițe, va da fruct, și se va face un cedru mare ; subț dânsul va locui tot felul de sburătoare și toată paserea ; la umbra ramurilor sale vor locui” — Ezechiel 17:23.

Există milioane de oameni pe pământ care au flămânzit după ceva mai bun decât cojile pe care le-au primit ca hrană în sistemele babilonice numite „biserici”. Dela venirea Domnului în templu martorii lui Iehova au avut privilegiul să aducă acestor flămânzi mesajul adevărului lui Dumnezeu, şi cei ce s’au hrănit din el nu mai trebuie să flămânzească şi să înseteze : „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete ; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă” (Apocalips 7:16).

În organizaţiunea lui Satan, sau mai bine zis sub ea, cei sinceri au flămânzit şi au însetat, şi anume atât simbolic cât şi literal. „Copacul lui Satan, în mijlocul pământului” (Daniel 4:10) nu le dă umbră. Membrii lumii lui Satan susţin a fi lumina soarelui lumii şi ei ard şi înţepă pe oamenii cinstiţi. Însă delă venirea Domnului în templu şi delă sunarea trâmbiţei a patra (Apocalips 8:12) şi delă vărsarea potirului mâniei al patrulea (Apocalips 16:8; 9), aceste lucruri au pricinuit o întunecare a „soarelui lumii” (cum se numesc ei înşişi). De atunci încolo „soarele lumii” şi-a pierdut puterea de a dogori asupra clasei oilor de sub el, deoarece ei au auzit şi citit mesajul despre numele şi împărăţia lui Dumnezeu. Aceste persoane sincere s’au întors spre organizaţiunea lui Dumnezeu, adică spre „femeia” lui Dumnezeu „învăluită în soare” (Apocalips 12:1). Aroganţul „soare al lumii” nu-i mai dogoreşte. Aceasta este în armonie exactă cu cuvintele profetului Isaia cu privire la oamenii cinstiţi ai lumii cari caută acum smerenie şi dreptate : „Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete ; nu-i va bate arşiţa, nici soarele ; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi şi-i va duce la izvoare

de ape... Iată-i că vin de departe, unii dela miază-noapte şi dela apus, iar alţii din ţara Sinim” (Isaia 49:10, 12).

Christos Isus în templu fiind capul organizaţiunii principale a lui Iehova conduce şi hrăneşte oamenii cari se pun în mod sincer sub conducerea sa. „Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor” (Isaia 55:4). El este soarele adevărat „lumina lumii” (Ioan 8:12). Niciodată nu va mai flămânzi şi înseta mulţimea mare de oameni care stă înaintea tronului : „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalips 7:17). În mâinile Domnului Isus a fost pusă toată puterea, şi Mielul lui Dumnezeu va fi Păstorul ei. El este adevăratul Rege-Păstor, şi David a fost un tip al acestui Rege. „Voi pune peste ele [oi] un singur păstor, care le va paşte, şi anume pe robul meu David ; el le va paşte, va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, şi robul meu David va fi voivod [în mijlocul scaunului de domnie] în mijlocul lor. Eu Domnul, am vorbit !” (Ezechiel 34:23, 24).

Membrii mulţimii mari de oameni sau ai clasei Ionadab sunt fără îndoială „celelalte oi” sau „alte oi”, după cum i-a numit Isus. Isus zice ucenicilor săi credincioşi, rămăşiţei : „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile mele, şi ele [rămăşiţa] mă cunosc pe mine... Mai am şi alte oi, cari nu sunt din staulul acesta [nu sunt membri ai casei regale] ; şi pe acelea [pe clasa oilor pământeşti] trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul meu, şi va fi [după alte traduceri : şi va forma] o turmă şi un Păstor” (Ioan 10:14—16).

Toți cari intră în organizațiunea lui Iehova și rămân în ea trebuie să formeze o turmă armonioasă fie că sunt în cer sau pe pământ. Următoarele cuvinte ale lui Isus se aplică dela venirea lui la templu în anul 1918 : „Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre ; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga lui” (Matei 25:32, 33).

El este Christosul, Conducătorul și Stăpânitorul, și întreaga creațiunea vie trebuie să-l recunoască ; fiecare genunchiu trebuie să se plece înaintea sa și fiecare limbă trebuie să mărturisească că el este Christos, Domnul, fie că sunt creaturi în cer sau pe pământ. Toate creaturile trebuie să-l recunoască spre mărirea Dumnezeului Celui Atotputernic (Filipeni 2:9—11).

Fie că o creatură primește viață în cer sau pe pământ, în tot cazul trebuie să recunoască pe Iehova ca pe singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic și trebuie să i se închine lui, și pe Christos Isus trebuie să-l recunoască ca pe Regele său și Executorul cel mai înalt al voinței sale. Fiecare creatură care primește viață fie pe pământ sau în cer trebuie să fie cu totul loială și credincioasă lui Dumnezeu, deoarece aceasta se cere, dela fiecare înainte de a i se dăruia viață veșnică. Este cu totul absurd și nu este nicidecum în armonie cu Biblia de a zice că Dumnezeu ar privi cu aprobare la o credințioasă mărginită. Când cineva zice că mulțimea mare de oameni ar fi o clasă indiferentă, însă Dumnezeu se îndură de ea din pricina credinței sale mici și o va lua în cele din urmă în cer, el face aceasta fără nici o imputare prin Sfânta Scriptură. Mulțimea mare de oa-

meni trebuie condusă și păscută de Christos Isus înainte de Armaghedon, ea trebuie să ajungă sub scutul său și să fie trecută prin Armaghedon. „Mielul [lui Dumnezeu] îi va duce la izvoarele apelor vieții”. Christos merge pe calea croită a sfințeniei și turma oilor sale, membrii unși ai casei regale, îl urmează (Isaia 35:8—10). Apoi Domnul zice : „Și voi face toți munții [părțile organizațiunii lui Dumnezeu] mei căi, și căile mele se vor înălța” (Isaia 49:11).

„Alte oi”, adică mulțimea mare de oameni vine în urmă și mergând împreună cu martorii lui Iehova pe cale, sunt conduși „la izvoarele apelor vieții”. De aceea cei conduși în felul acesta nu vor mai înseta niciodată. Ei nu mai merg la puțurile secate ale sistemului crud diavolesc, ci din mila lui Iehova și prin mâna Domnului Isus Christos sunt conduși „la izvoarele apelor vieții” (Ieremia 2:13). Ducerea celor sinceri dela apele sărate, s'a început când Domnul a sunat a treia trâmbiță și a vărsat plaga a treia sau al treilea potir al mâniei (Apocalips 8:10, 11 ; 16:4). Prin aceea au fost desvelite apele amare ale acestei lumi. După aceea Domnul a condus pe cei ce-l iubesc la apele vieții, și el face aceeași încă și acum.

BUCURIE

Mulțimea mare de oameni nu se compune din „sfinți de ai necazului”. Ei nu vor fi desvoltați prin necaz. Ei sunt o ceată de creaturi voioase, active și zelose pentru Iehova și împărăția sa. Înainte ca un căutător sincer de Dumnezeu și dreptate să fi aflat pe Domnul, el a fost de bună seamă adânc mâhnit din pricina nelegiuirii vădite printre aceia cari susțin a

fi urmași ai lui Christos și cari lucrează în numele său prin organizațiunile bisericesti. Aceste inimi sincere au vărsat lacrimi din pricina uriciunii pe care au văzut-o făcându-se în numele Domnului. Ei au observat aceasta în toate sistemele bisericesti, și cu deosebire sub elica ierarhiei romano-catolice. De când însă Domnul Isus a venit la templu și a adunat pe credincioșii săi la sine, aceștia au chiuit de bucurie. Unii dintre aceștia au ieșit din sistemele bisericesti și s'au bucurat foarte mult când au cunoscut pe Domnul. Pe aceștia Domnul i-a trimis cu vestea bună și în felul acesta a lămurit pe oamenii binevoitori că el a hotărît să nimicească stăpânirea aducătoare de nenorociri și apăsătoare a lui Satan și să o înlocuiască prin guvernul său al dreptății. Unde vestea aceasta a fost primită în inimi bune și sincere, ea a făcut pe oameni voioși și i-a umplut de bucurie. Cei cari s'au întors cu totul spre Dumnezeu și împărăția sa, au încetat prin urmare să plângă.

„Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. Lacrimi au fost vărsate de cei sinceri din pricina ocărilor cari au fost aduse asupra numelui sfânt al lui Iehova, și anume cu deosebire prin acei mincinoși cari înșală pe oameni zicând că ei ar fi slujitorii lui Dumnezeu. Aceste persoane sincere au vărsat lacrimi deoarece n'au putut înțelege pentru ce oamenii cari mărturisesc a sluji pe Dumnezeu în acelaș timp pângăresc numele său sfânt. Însă oamenii sinceri primesc mesajul adevărului și află că Satan a pângărit numele lui Iehova dela început, și toți slujitorii lui Satan au adus rușine și ocară pe numele sfânt al lui Dumnezeu prin înșelăciune, amăgire și pretexte false. Acum Iehova își va justifica în cu-

rând numele prin împărăția sa sub domnia lui Christos. Acest mesaj face ca lacrimile celor sinceri să înceteze de a mai curge, și în loc de aceasta inimile lor sunt umplute de bucurie și fețele i s'au înseninat, și ei s'au întors cu totul la Domnul.

Chiar și Ioan, revelatorul, a „plâns mult” până când i s'a făcut cunoscut că Christos Isus și-a dovedit vrednicia de a fi Justificatorul lui Iehova, și că el descopere scopurile lui Iehova și execută judecățile sale (Apocalips 5:4). Fiecare creatură sinceră care vede și înțelege scopul lui Iehova se bucură. În înțelesul acesta au primit căutătorii cinstiți ai adevărului „semnul pe frunțile lor” și au fugit cu pricepere la Domnul (Ezechiel 9:4). Ei știu că toate lucrurile bune și toate binecuvântările vin dela Iehova, și așa le șterge el toate lacrimile. „Cetatea sfântă”, adică organizațiunea lui Dumnezeu se coboară din cer, și acum va fi introdusă pentru totdeauna dreptatea. După aceea nimeni dintre aceia cari rămân în armonie cu Dumnezeu nu va mai plânge nici o lacrimă (Apocalips 21:1-4).

Clasa servului uns al lui Iehova să steie acum în loc o clipă și să cugete ce privilegii le-a dăruit Iehova din 1918 încoace. Necazul peste organizațiunea lui Satan s'a început în anul 1914 când cel rău și îngerii săi au fost alungați din cer. Satan a înțeles că numai puțin timp i s'a mai lăsat, și el s'a umplut apoi de mânie și de atunci încoace s'a străduit să nimicească pe toate creaturile (Apocalips 12:12); și el și-ar fi și împlinit scopul dacă Iehova Dumnezeu nu i-ar fi stat în cale. „Din pricina celor aleși” pentru ca să poată fi martori pentru numele său, a făcut Dumnezeu să înceteze războiul mondial (Marcu 13:20;

Matei 24:21, 22). După aceea Iehova a liberat pe poporul său de restrângerea care le-a fost impusă în cursul aceluia războiu pentru ca să se poată organiza pentru serviciul său și să-l aducă la îndeplinire. Rămășiței i s'a dat porunca : „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile : și atunci va veni sfârșitul“ (Matei 24:14).

Aceasta mărturie trebuie să se depună, și când acest lucru va fi făcut, atunci va urma cel mai îngrozitor dintre toate necazurile cari au fost vreodată. În decursul acestui period și imediat înainte de Armagedon martorii lui Iehova s'au bucurat de privilegiul de a merge cu mesajul adevărului. Ascultând de porunca Domnului ei au plecat să curățescă calea de pietre și să ridice un stindard sau steag pentru persoanele sincere (Isaia 62:10). Martorii lui Iehova au mers cu cântece de bucurie pe buzele lor la acest lucru, fiindcă ei știu că Regele șade pe tronul său, și că justificarea numelui lui Iehova este aproape. În timp ce ei au mers în chipul acesta, dușmanul a făcut cele mai mari străduințe să-i înghită fiindcă ei vestesc mărturia lui Isus Christos în ascultare față de porunca lui Dumnezeu (Apocalips 12:17). Nici o prigonire însă oricât de mare să fi fost, n'a putut potoli zelul credincioșilor. Ei au observat mâna Domnului cum desparte pe oameni unii de alții ; ei au observat și aceea cum se adună „caprele” sub comanda lui Gog ca să facă voința lui Satan ; și ei au văzut de asemenea și aceea cum clasa sinceră a „oilor” se adună într-o ceată sub conducerea Domnului. Ei mai observă acum și aceea că întreaga clasa numită de Domnul „alte oi” este adusă în cetatea de scăpare

înainte ca cel mai mare dintre toate necazurile să năvălească peste lume.

Cu această cunoștință și acest privilegiu vine și o răspundere mai mare pe martorii lui Iehova de a face lucrul lor cu mai mare zel și seriozitate și să înmâneze oamenilor binevoitori mărturia. Acești credincioși văd și apreciază aceste lucruri și sunt hotărâți să nu permită a fi împiedicați de nici o împotrivire sau prigonire dela împlinirea în mod credincios a datorinței cu care au fost însărcinați. Facă ierarhia romano-catolică și toți ceilalți din hoarda blestemată a lui Satan ce voiesc. În curând va cădea această organizațiune a Filistenilor moderni, și atunci ceata catolicilor sinceri va mări numărul „mulțimii mari de oameni”.

CAPITOLUL IX

JUDECATĂ

SCOPUL PRINCIPAL pentru a trimis Iehova pe Său iubitul său fiu Isus pe pământ a fost ca acesta să ieie în primire oficial justificării numelui său. Subordonată acestui scop principal este răscumpărarea și mântuirea tuturor creaturilor omenesti care iubesc dreptatea și urăsc nedreptatea. Prin procedarea sa cu națiunea Izrael, poporul său antitipic, Iehova a preumbrit sau a ilustrat scopul său. El a făcut aceasta prin aceea că a trimis pe Moise ca reprezentantul său în Egipt „ca să-și răscumpere un popor și să-și facă un nume” (2 Samuel 7:23). Pentru a împlini acest tablou profetic și pentru a-și îndeplini scopul, Iehova a trimis pe Isus, Moise cel antitipic, pe pământ în Egiptul antitipic. Înainte de toate Isus a trebuit să dovedească că are calitatea cerută pentru a fi executorul voinței lui Iehova, și el a fost supus prin urmare timp de trei ani și jumătate unei probe, însă Isus a dovedit în toate lucrurile credincioșia sa față de Dumnezeu : „Și fiind făcut desăvârșit, s'a făcut tuturor celor care ascultă de el pricinitorul mântuirii vecinice”. (Evrei 5:9 ; Noul Testament în limba română). Iehova a numit pe Isus rege al lumii, răscumpărător al omenirii, mare executor al judecății sale și justificatorul numelui său.

El a zis lui Isus : „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea : de aceea, Dumnezeuule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai ^{pe} sus decât pe tovarășii Tăi” (Evrei 1:9 ; Psalm 45:7). Iehova a numit pe Isus și judecător pentru că să decidă judiciar toate chestiunile care s'ar ridica între Iehova și creaturile sale (Ioan 5 :22—27).

Iehova este Dumnezeuul adevărat și atotputernic. Satan Diavolul este dumnezeul fals pentru că el poartă ceea ce aparține lui Iehova și pentru că el se folosește totdeauna de răutate pentru a-și realiza scopurile. Iehova, numele lui Dumnezeu garantează pentru tot ce este bine și drept, pe când numele Diavolului garantează pentru tot ce este rău. Chestiunea de controversă care trebuie decisă acum este : Putea-va face Satan pe toate creaturile să se întoarcă la Dumnezeu și să-l blesteme, sau mulți oameni vor susține cu succes proba și vor dovedi credincioșie adevărată față de Dumnezeu ? Poate să aibă Dumnezeu oameni pe pământ care să-i rămână credincioși ? După legea neschimbătoare a lui Dumnezeu fiecare care preferă să urmeze pe Satan dumnezeul fals în cursul său nedrept, va muri ; cine însă se dovedește sincer și credincios față de Iehova, va dobândi viață veșnică. Cei care dovedesc credincioșie față de Dumnezeu, formează „un popor pentru el”. Cuvântul și numele lui Dumnezeu Iehova, este necesarmente în joc în marea chestiune de controversă, și pentru a-și dovedi supremația Iehova trebuie să-și justifice numele. Christos Isus este marele justificator, judecător și executor.

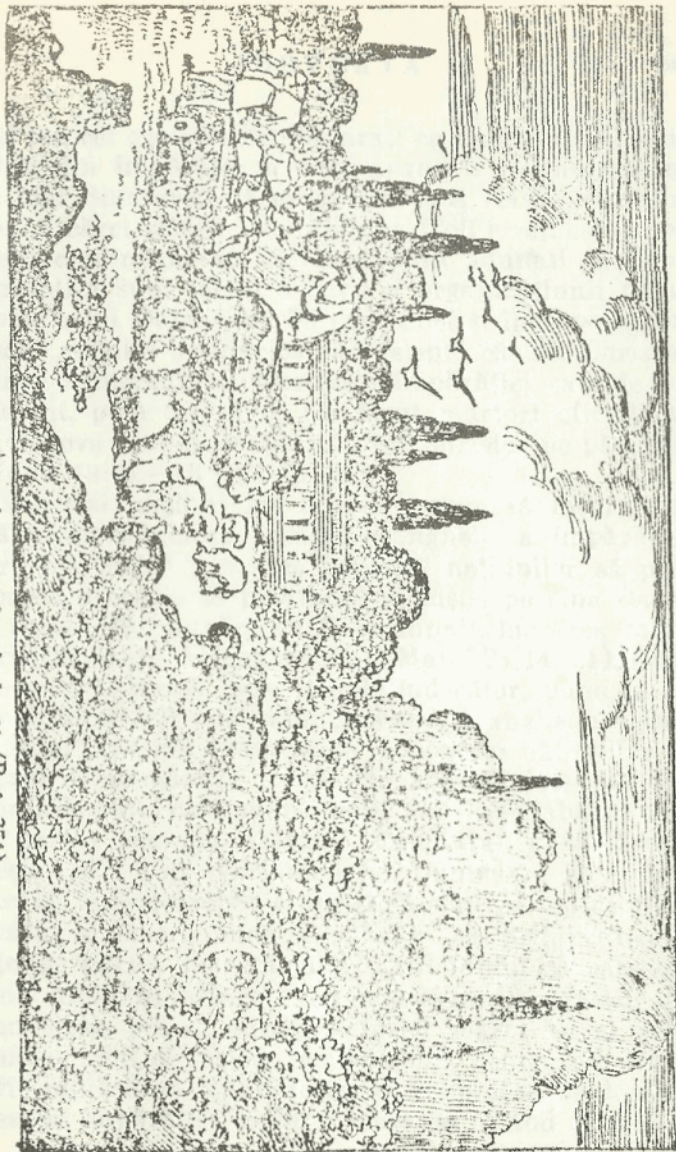
Templul lui Dumnezeu este organizațiunea sa principală, a cărei cap, piatra fundamentală și temelie

este Christos Isus. (O explicare amănunțită despre templu se găsește în cartea „Justificare”, volumul 3, dela pagina 111, în englezește). În timpul când Isus după învierea sa s'a înălțat la cer, el a fost judecătorul tuturor lucrurilor și regele lumii; însă i s'a poruncit să aștepte timpul fixat al lui Dumnezeu înainte de a-și începe domnia și judecata. Sfânta Scriptură și faptele arată că Christos Isus a fost pus în anul 1914 pe tron și a fost trimis ca domnitor, în timp ce Satan dușmanul exercitează încă putere (Psalm 2:6; 110 1, 2). După cum dovedește Sfânta Scriptură și faptele, Christos Isus, marele Judecător, a venit mai târziu, adică în anul 1918 la templul lui Dumnezeu, și din acel timp până la sfârșitul Armaghedonului șade acolo pe scaunul judecătoresc. În templu Christos Isus se arată în slava Tatălui și în slava pe care Tatăl i-a dat-o lui însuși: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfintii îngeri, va ședa pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre” (Matei 25:31, 32). Aceasta este o vedenie mentală a curții sale glorioase de judecată.

ORDINE

Sfânta Scriptură arată că judecata lui Christos Isus în templu se face în ordinea următoare: „Judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu”, prin ceeace se înțelege aceia cari s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, cari au fost născuți de spirit și au fost chemați la chemare înaltă și cari sunt candidați la împărăție (1 Petru 4:17). Cu ocazia acestei jude-

MOȘTENITORII BOGAȚILOR IMPĂRĂȚIEI (Pag. 351).



căți toți cei egoiști sunt declarați ca dușmani și „sunt culeși din împărăție și sunt aruncați în întunericul cel mai dinafară”. Aceștia formează clasa „servului rău” a cărei sfârșit este nimicire. Toți aceia cari sunt găsiți credincioși și adevărați sunt adunați în templu, adică sunt făcuți o parte a organizațiunii principale a lui Dumnezeu. Ei sunt unși și încorporați la clasa „robului credincios și înțelept” căruia Christos Isus i-a încredințat interesele împărăției sale de pe pământ, prin faptul că i-a făcut martori oficiali ai lui Iehova și reprezentanți ai lui Christos pe pământ (Matei 13:41—43 ; 24:45—51).

Martorii unși ai lui Iehova trebuie să meargă și „să propovăduiască această evanghelie a împărăției spre mărturie” pentruca oamenii națiunilor să primească o ocazie să hotărască ei înșiși pe cine voiesc să servească ; dupăce va fi terminată lucrarea mărturiei urmează Armaghedonul (Matei 24:14, 21). Prin aceea că Christos Isus, marele judecător, pune să se propovăduiască poporului „această evanghelie a împărăției”, adună înaintea sa popoarele națiunilor și lucrul de despărțire începe. În această judecată oamenii de bine, cari sunt numiți aici Ionadabi, se pun pe partea sau „la dreapta” Domnului, și el îi numește „oi”. Toți potrivnicii lui Dumnezeu și ai împărăției sale descopăr ei înșiși că stau pe partea Diavolului, și Isus îi pune la „stânga” sa, prin ceace se înțelege partea potrivnicului. Prin faptul că oamenii sunt aduși în atingere cu adevărul împărăției lui Dumnezeu, pot să aleagă ei înșiși soarta lor și prin urmare sunt ei înșiși răspunzători pentru ea. Martorii lui Iehova au datoria să înmâneze oamenilor mesajul împărăției, și după aceea cei ce aud, poartă ei

înșiși răspunderea pentru hotărîrea pe care o iau apoi (Ezechiel 3:18—21). Christos Isus se ocupă cu judecata finală a fiecăruia, deoarece Dumnezeu i-a dat lui toată judecata (Ioan 5:22, 27).

Satan a fost declarat la timpul său ca vinovat de moarte. Cine rămâne pe partea sa, va fi nimicit. Printre aceia pe cari îi ajunge judecata, Domnul amintește în chip deosebit pe fățarnici și pe „servul rău”; aceeaș soartă așteaptă pe toți cei răi (Psalm 145:20). Grupele sau organizațiile religioase ale omenirii formează fățarnicii fiindcă aceștia susțin a servi pe Dumnezeu, dar în realitate sunt servii Diavolului. Sfânta Scriptură arată că aceștia vor fi nimiciți mai întâiu în Armaghedon. După aceea urmează stărpirea tuturor celorlalte elemente ale organizației Diavolului (Apocalips 19:19—21). Satan trebuie să vadă cum pierе totă organizația sa. Apoi Domnul Isus, marele executor al judecății, va omori și pe Satan și pământul va fi curat (Apocalips 20:1—3; Evrei 2:14). Nimicirea lui Satan și a compliceilor lui servește spre justificarea numelui lui Iehova pentru că prin aceasta se dovedește că Satan este un mincinos și Iehova este Dumnezeul adevărat, Cel Atotputernic.

Dela Abel până la Ioan Botezătorul au fost câțiva oameni cari și-au păzit neprihănirea față de Iehova și au primit aprobarea sa. Deși acei credincioși au murit în credință, ei trebuie să rămână în moarte și să aștepte împlinirea împărăției, înainte de a fi înviați din moarte. Atunci vor fi chemați la viață și făcuți perfecți ca să facă serviciu ca reprezentanții lui Christos Isus în pozițiunile înalte ale împărăției de pe pământ (Evrei 11:1—40; Psalm 45:16). Și a-

cești bărbați credincioși vor fi o justificare a numelui lui Iehova. Omul perfect Isus formează din pricina credincioșiei și ascultării sale depline până la moartea rușinoasă, cea mai mare justificare a cuvântului și numelui lui Dumnezeu, și de aceea a fost numit justificator sau capul funcționarilor lui Dumnezeu. Membrii credincioși ai organizației sale cari sunt făcuți o parte a casei sale regale din cer, formează de asemenea o justificare a numelui lui Iehova. Tot așa și oamenii de bine, numiți Ionadabi sau „mulțimea mare de oameni”, cari își dovedesc credincioșia față de Iehova și Regele său, de asemenea vor fi o justificare a numelui lui Iehova. După aceea urmează învierea celor morți și judecata lor în decursul guvernului lui Christos (Ioan 5:27—29). Toți oamenii cari se dovedesc ca credincioși și adevărați în decursul acestei judecăți, vor fi o mărturie pentru supremația lui Iehova și pentru cinstea numelui său. Toți oamenii credincioși vor moșteni bogăția pregătită pentru ei de Iehova. Pământul va fi căminul lor veșnic; ei se vor bucura de plinătatea lui și de pace statornică și bună stare și fericire veșnică (Psalm 67:6, 7).

Astăzi „caprele” își arată dușmănia împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale prin aceea că prigonesc pe martorii lui Iehova. Reprezentanții religiei, clerul ierarhiei romano-catolice și alți conducători religioși formează prigonitorii principali. Aceștia, pricinuesc arestarea și întemnițarea martorilor lui Iehova pentru ca să-i oprească de a duce mesajul împărăției poporului, și astfel lucrează ca instrumente deosebite ale Diavolului. Despre potrivnicii cari sunt asemenați de Domnul cu capre, Domnul zice: „Du-

ceți-vă dela Mine, blestemaților, în focul cel vecinic [un simbol al nimicirii care durează veșnic], care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!" Cine este binevoitor față de Dumnezeu și împărăția sa, va arăta aceasta prin aceea că dă ajutor, mângâiere și sprijin martorilor lui Iehova și împreună cu ei este activ cu zel de a spune și altora adevărul împărăției. Christos Isus, marele Judecător, a rostit următoarea sentință cu privire la aceștia: „Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care va fost pregătită dela întemeierea lumii“ (Matei 25:34). Tuto-
rur acestora le este garantată viața veșnică pe pământ.

Deoarece acest mesaj ajunge acum la oameni, fiecare trebuie să se hotărască ce cale voiește să urmeze. Unde vă puneți Dumneavoastră, pe partea Diavolului sau pe partea lui Christos, Regele lui Iehova, și a împărăției sale? Obligațiunea, de a alege pe cine voți să slujiți, se află acum asupra Dvs.

CAPITOLUL X

DATORIE ȘI REZULTATE

I EHOVA se poartă drept față de toată creațiunea sa. „Dreptatea este temeliea scaunului tău de domnie“ (Psalm 89:14; Apocalips 15:3). „Dumnezeu nu este părtinitor“ (Faptele Apostolilor 10:34). El a permis lui Satan să facă tot ce-a vrut pentru a-și realiza susținerea lăudăroasă. Iehova pune pe martorii săi să vestească mesajul său al adevărului spre mărturie și după aceea își arată puterea supremă (Exodul 9:16). Cu puțin timp înainte de Armaghedon, Dumnezeu face să se depună o mare mărturie despre adevăr pentru ca oamenii să primească o ocazie să aleagă ei înșiși pe cine voiesc să servească. Pe cei ce-au murit în neștiință despre adevăr, Dumnezeu îi va învia la timpul rânduit din moarte și îi va face cunoscuți cu adevărul, pentru ca să-și poată alege ei înșiși soarta. Domnul le arată acum favoarea sa prin faptul că-i aduce în atingere cu adevărul său. Ce este acum datoria Dvs. ? Dumnezeu vă pune cuvintele în gură și vă arată ce puteți face: „... Până nu se împlinește hotărîrea — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului ! Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împliniți poruncile Lui ! Căutați dreptatea, căutați smerenia !

Poate că veți fi cruțați în ziua mănecii Domnului" (Terania 2: 2, 3).

Cuvântul „smerenie” întrebuințat în acest verset înseamnă că cineva se lasă ușor a fi învățat, că el ascultă bucuros adevărul și caută cu sârguința să-și câștige o înțelegere a lui; el cercetează Sfânta Scriptură pentruca să cunoască mai deaproape voința lui Dumnezeu. Unul ca acesta cu ocazia studiului său se folosește de toate mijloacele prevăzute și publicate de Domnul pentruca să câștige mai multă cunoștință. În felul acesta caută smerenie în ascultare față de învățătura Domnului. Numai faptul că ai auzit adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și v-ați pus pe partea lui Dumnezeu și a împărăției sale, nu va fi de ajuns. Dumnezeu voastră trebuie să rămâneți statornici pe partea Domnului, și pentru aceasta este de lipsă să creșteți neconținut în cunoștința și înțelegerea școlii lui, cum este scris în Cuvântul său.

Numai o cunoștință sau o concepțiune mentală a Cuvântului lui Dumnezeu nu este de ajuns. Dvs. trebuie să „cautați dreptatea”, aceasta înseamnă „a face ce este drept”, și pentru a putea face aceasta trebuie să păziți poruncile lui Dumnezeu. Este scris: „Ce alta cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit [ascultător] cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6:8). Prima poruncă mare este iubirea pentru Dumnezeu. Cineva dovedește iubirea sa față de el prin aceea că păzește poruncile sale. Dvs. trebuie așa dar să învățați să cunoașteți poruncile sale pentru a putea dovedi iubirea Dvs. pentru el. Orice ar porunci Iehova sau Christos Isus; trebuie să-i ascultați, și încă cu bucurie! A doua poruncă mare este că trebuie să iubiți pe aproapele sau



„ȘI CINE AUDE, SĂ ZICĂ: VINO!” (Pag. 360).

seamănul Dvs. care este binevoitor (Matei 22:39). După ce ați învățat să cunoașteți pe Iehova și scopul său, trebuie să vorbiți și aproapelui Dvs. despre mesajul lui Dumnezeu pentruca să poată găsi calea spre bogăție, care va fi dată acelor care servesc pe Iehova și împărăția sa. Observați acum cu atențiune câteva porunci date de Domnul pe care trebuie să le ascultați de acum înainte.

FUGIȚI !

Mulți dintre aceia cari au șezut mult timp în întuneric, pentrucă Satan i-a luat prizonieri sau i-a ținut în cătușe prin reprezentanții lui cari au lucrat în mod înșelător sub numele lui Christos, vor citi aceste rânduri. Isus a zis ucenicilor săi : „Vouă“, le-a zis El, „v'a fost dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu“ (Marcu 4:11). Această taină este „Christosul“; Isus formează piatra fundamentală principală sau piatra de temelie la care a arătat când a zis : „Pe această piatră [stâncă] vreau să zidesc biserica mea“. Membrii casei sale regale sunt ceața celor 144.000 cari sunt descriși ca pietre vii și sunt numiți „biserica“ (Coloseni 1:26, 27 ; 1 Petru 2:2—9). Satan a creat și a favorizat „taina fărădelegii“ care combate pe Dumnezeu și împărăția sa (2 Tesaloniceni 2:4—8), și a pus-o în locul împărăției lui Dumnezeu. Ierarhia romano-catolică susține a reprezenta pe Dumnezeu în mod oficial pe pământ și de aceea a forma partea principală a așa-zisei „creștinătății“. Popoarele „creștinătății“ au încheiat între ele Liga Națiunilor și lumea religioasă îi urează bun venit ca „expresiunea politică a împărăției lui Dumnezeu pe

pământ". Cu alte cuvinte: Prin aceea că națiunile „creștinătății” se unesc într-o ligă și ierarhia romano-catolică susține a fi temelia sau partea principală a organizațiunii religioase și o parte a puterilor politice lumesti, se pun în opozițiune cu Dumnezeu și împărăția sa. Națiunile cari formează Liga Națiunilor — inclusiv puterea religioasă, politică și comercială — o pun în locul împărăției lui Dumnezeu, și elementele religioase fac încercarea să o sfîntească pentruca să steie în locul împărăției lui Dumnezeu, prin urmare „în locul sfînt”. Cu privire la acest lucru nelegiuît elementele religioase se exprimă în felul următor: „Liga Națiunilor este singura lumină a lumii”, în timp ce Isus a zis: „Sunt Lumina lumii” (Ioan 9:5).

URĂCIUNE

„Calea celui rău este urâtă Domnului” (Proverbe 15:9). Satan este conducătorul celor răi și tot ce este oferit de Satan și organizațiunea sa ca înlocuire pentru împărăția lui Dumnezeu, este o urăciune înaintea lui Dumnezeu. Satan și instrumentele sale au făcut ca Liga Națiunilor să fie așezată în locul împărăției lui Dumnezeu, și de aceea au zis Isus și profetul Daniel (11:31; 12:11) despre aceasta că o „urăciune a pustiirii” va sta în „locul sfînt”, acolo unde nu-i este locul. Domnul Isus adresează acum următorul avertisment tuturor oamenilor de bine, care trebuie vestit popoarelor pămîntului: „De aceea, când veți vedea „urăciunea pustiirii”, despre care a vorbit proorocul Daniel, „așezată în locul sfînt” — cine ci-țește să înțeleagă! — atunci, cei ce vor fi în Iudea,

să fugă la munți... Pentrucă atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Matei 24:15, 16, 21).

Ce înseamnă „munții” amintiți aici? Răspunsul este: Organizațiunea lui Dumnezeu Iehova sub conducerea lui Christos Isus, Dumnezeu fiind *Stîncă mare* sau „muntele”, iar Christos Isus organizațiunea principală fiind „un munte mare”. Domnul poruncește prin urmare oamenilor de bine că trebuie să fugă la împărăția lui Dumnezeu sub Christos sau la „munți”, pentrucă împărăția este singura nădejde a neamului omenesc. Ea este îngrijirea lui Dumnezeu pentru siguranța aceloră cari vor fi salvați. Nimeni care rămîne în organizațiunea diavolească nu va scăpa de plăgile cari vor veni în Armaghedon peste întreagă creațiunea. Fuga la munți se face prin aceea că vă ureați în „carul” mai marelui Iahu, ceea ce înseamnă că vă uniți cu organizațiunea Domnului sub conducerea lui Christos Isus.

Dupăce ați fugit pe munți, adică dupăce ați căutat adăpost la împărăția lui Dumnezeu sub Christos, trebuie să continuați să ascultați de poruncile Domnului pentru a fi cruțați și ocrotiți în decursul furtunei finale care în Armaghedon se va năpusti peste întreagă lumea. De aceea vă recomandă Domnul: „căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mîniei Domnului”. Dacă nu urmați această poruncă, atunci puteți aștepta cu siguranță că ocrotire și scăpare vă vor fi refuzate în Armaghedon. Nu există nicio făgăduință că cineva va supraviețui războiului zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, afară de aceia cari se află în organizațiunea

lui Iehova sub conducerea lui Christos și rămân credincioși Domnului. Unii vor întreba acum: Cum pot cunoaște poruncile date de Domnul cari mă privesc și pe cari trebuie să le țin? Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde învățătură despre scopul său cu creaturile sale. Venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu în anul 1918 marchează timpul în care i-a plăcut lui Dumnezeu să facă cunoscuți pe aceia cu scopurile sale, cari îl caută și-l servesc cu zel. Pentruca poporul să poată fi instruit în ceea ce privește adevărul, Domnul s'a îngrijit într'un mod plin de îndurare pentru publicarea mesajului său în formă de cărți. Pe paginile din urmă ale acestei cărți găsiți o listă a astorfel de scrieri cari vă ajută să găsiți scripturile cari vă interesează, și cari răspund la întrebările Dvs. Câștigați-vă aceste scrieri și studiați-le cu ajutorul Bibliei Dvs. ! Ele nu conțin nicidecum păreriile oamenilor, ci vă fac capabili să găsiți cuvintele Domnului și să aflați ceea ce doriți să știți. Lucrând în felul acesta, ascultați poruncile lui Dumnezeu.

„ZICETI: VINO!”

Una dintre poruncile Domnului, care se aplică cu deosebire asupra timpului prezent, este: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). În împlinirea acestei porunci bărbați credincioși și femei credincioase, cari au privilegiul de a fi martori ai lui Iehova, merg din loc în loc ca să prezinte oamenilor scrierile în cari este cuprins mesajul împărăției. Dacă v-ați pus pe partea organizației lui Dumnezeu și

ați făcut împărăția lui Dumnezeu sub Christos adăpostul Dvs., atunci va fi privilegiul și datoria Dvs. să transmiteți lămurirea primită și altora cari voiesc să audă. De aceea trebuie să vă uniți cu martorii lui Iehova ca „să propovăduiți evanghelia aceasta a împărăției”.

Christos Isus este marele spirit și conducătorul organizației principale a lui Dumnezeu. Aceia cari sunt uniți cu el ca membrii casei sale regale sunt numiți „mireasa”. Toți aceștia trebuie să se afle în armonie deplină unul cu altul, și ei și sunt în armonie deplină prin faptul că aduc la îndeplinire lucrul preamăririi lui Iehova. De aceea este scris: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină: cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalips 22:17). „Ceie aud [mesajul împărăției lui Dumnezeu]” sunt oamenii de bine, Ionadabii, aceia cari s'au refugiat în cetatea de scăpare sau cari sunt numiți „alte oi” ale Domnului. Unor auzitori ca aceștia Domnul, „duhul”, le dă însărcinarea următoare: „Și cine aude să zică: „Vino!” Aceasta este o poruncă limpede dată clasei Ionadab să primească mesajul împărăției și să-l ducă altora. Prin faptul că face aceasta, ea dovedește iubirea ei pentru Dumnezeu și împărăția sa și în acelaș timp „cine vrea” poate să vină și „să ia apa vieții fără plată!” Iehova, marele izvor al bogăției de nepătruns, dăruiește acum tuturor cari doresc să aibă viață veșnică, cunoștința necesară în acest scop. Dacă iubiți pe Dumnezeu, veți asculta poruncile sale prin faptul că continuați în credincioșie să vestiți altora vestea bună că împărăția este aici, și că ea înseamnă singura speranță a omenirii. Dacă iubiți pe

aproapele Dvs. îl veți face cu bucurie cunoscut cu mesajul adevărului pentruca și el să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să poată deveni bogat.

IMPLINIT

Nu există nicio îndoeală că scopul lui Iehova va fi împlinit pe deplin. Domnul Iehova zice : „Eu am spus, și Eu voi împlini“ ; „Cuvântul Meu : va împlini lucrurile pentru cari l-am trimis“ (Isaia 46:11 ; 55:11). Fiecare care crede în Dumnezeu, știe că Dumnezeu împlinește tocmai aceea ce a făgăduit, și că nimic nu-l poate împiedeca în aceasta. Pentruca să deie cineva atențiune fie și numai pentru un moment teoriilor zadarnice ale oamenilor imperfecti ? (Nu-mai un nebun sau nechipzuit va urma pe oameni și prin aceasta va zice în inima sa : „Nu este Dumnezeu“). „Orice om chibzuit lucrează cu cunoștință, dar nebunul își dă la iveală nebunia. Sărăcia și rușinea sunt partea celui ce leapădă certarea, dar cel ce ia seama la mustrare este pus în cinste“ (Proverbe 13:16, 18). Dacă până acuma ați urmat doctrinele oamenilor, cercetarea Domnului se refereste la Dvs. prin faptul că vă atrage luarea-aminte asupra adevărului : însă — dacă ascultați adevărul — puteți dobândi marea bogăție pe care Dumnezeu o ține pregătită pe seama acelor cari-l iubesc și-l servesc.

Voința și scopul lui Dumnezeu sunt scrise în Cuvântul său, și pe această hotărîre exprimată creaturile se pot sprijini totdeauna pline de încredere. De aceea a învățat Isus pe urmașii lui să se roage tot mereu la Dumnezeu : „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ“. Această poruncă nu influențează

efectul scopului lui Dumnezeu, ci ține pe creatură în starea potrivită a inimii, prin aceea că-și ține inima și mintea îndreptate într-una spre Dumnezeu și împărăția sa.

Când lăcomia a pricinuit crima răsvrătirii împotriva lui Dumnezeu și a condus la moartea omenirii, Iehova și-a făcut cunoscut scopul să nască o „sămânță“ care va da prin regenerare viață tuturor acelor, cari în probă își dovedesc neprihănirea față de el. Christos este sămânța făgăduită și Dumnezeu și-a îndeplinit această făgăduință în conformitate cu scopul său. Fiecare care aparține casei regale își dovedeste integritatea sau neprihănirea față de Dumnezeu, apoi primește bogățiile nemuririi și rămîne după aceea totdeauna la Domnul Christos Isus (Apocalips 20:4). La uni ca aceștia se referesc cuvintele : „Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui“. — Efeseni 1:18, 19.

Înainte de venirea Domnului Isus pe pământ câțiva oameni s'au împotrivit Diavolului, și-au păzit neprihănirea față de Dumnezeu și au murit credincioși în credință. Numele unora dintre acești oameni se găsesc în capitolul al unsprezecelea al epistolei către Evrei. Acești bărbați credincioși vor fi înviați în curând din moarte și vor fi făcuți perfecti pentru a fi „domnii“ sau reprezentanții vizibili ai împărăției lui Dumnezeu pe pământ (Psalm 45:16 ; Isaia 32:1). Ei vor moșteni bogăție, și această bogăție și cinstea lor vor dura, după voința lui Dumnezeu, veșnic.

Dumnezeu a vestit că a făcut pe om pentru pământ

și pământul pentru omul ascultător (Isaia 45:12, 18). Pământul va fi desigur locuința veșnică a celor cari trăiesc acum pe pământ cari își arată neprihănirea față de Dumnezeu. Acești viețuitori vor fi judecați mai întâiu ; după aceea vor fi înviați ceice au murit în necunoștință și vor primi o ocazie să-și dovedească de asemenea neprihănirea față de Dumnezeu. Cei credincioși vor trăi veșnic și se vor bucura de toate bogățiile pământului fiindcă aceasta a fost făgăduit de Dumnezeu (Ioan 8:51 ; 11:26).

Oamenii tot mai pun și acuma toată răutatea din lume în sarcina lui Dumnezeu, însă ei se găsesc în greșală în această privință deoarece nu cunosc scopul lui Dumnezeu. Mulți întreabă : Pentru ce permite Dumnezeu să sufăr atâta ? Lor le sunt adresate cuvintele : „Dar, mai de grabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu ? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut : „Pentru ce m'ai făcut așa ?” Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru peire ; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă ?” — Romani 9:20, 22, 23.

Dumnezeu voiește să deie tuturor oamenilor o ocazie să se pună sau pe partea Diavolului și să moară sau să se alăture Domnului și să fie credincioși lui Dumnezeu și să trăiască. Ce hotărâre veți lua Dumneavoastră ?

Silește-te ca lui Dumnezeu să te înfățișezi pe tine însuși dovedit bun și vrednic ; caută să cunoști pe Iehova și pe Christos Isus pentru că această cale con-

duce la viața veșnică ! (2 Timotei 2:15). Iată că se și arată înaintea privirilor oamenilor bogățiile imense ale lui Dumnezeu prin porțile împărăției sale cari se deschid acum. Împărăția este aici și în curând va nimici pe potrivnicii ei. Cine crede în Cuvântul lui Iehova știe că el este adevărat. Apostolul a aparținut la cei credincioși ; prin inspirațiune divină a scris despre hotărârea lui Dumnezeu de a nimici toate răutățile lumii. Acum a sosit ziua nimicirii organizațiunii rele a lui Satan. De aceea a scris acest urmas al lui Christos Isus : „Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului ? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”. — 2 Petru 3:12, 13.

„Cerurile noi” se compun din Christos Isus și din membrii casei sale regale. „Pământul nou” se compune din bărbații credincioși cari vor reprezenta pe Dumnezeu pe pământ și cari sunt amintiți în parte în capitolul al unsprezecelea al epistolei către Evrei. Aceștia vor face oficiul de domnitori vizibili. Aceasta nu înseamnă o „restatornicire” a tuturor lucrurilor, deoarece toate lucrurile vor fi făcute noi, după cum este scris : „Si am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea : „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii !” El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuș va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere, pentru că lucrurile din tîi au trecut”. Celce ședea pe scaunul de domnie a zis : „Iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Și a adăugat :

„Scrie, fiindcă aceste cuvine sunt vrednice de crezut și adevărate”. — Apocalips 21:3—5.

Implinirea acestor lucruri înseamnă, după scopul lui Iehova, o justificare doplină a numelui și cuvântului său. Intreagă creațiunea va ști că Iehova este origina și izvorul tuturor bogățiilor și al slavei, și că toate creaturile ascultătoare vor primi viață și binecuvântare bogată din mâna sa darnică, care nu va fi însoțită de niciun necaz (Proverbe 10:22). Toți cei ascultători se vor bucura veșnic de bogățiile lui Iehova și vor locui totdeauna în pace și fericire. Atunci tot ce are suflare va onora și va lăuda veșnic pe

Cel Prea Înalt al cărui nume este

I E H O V A

— Psalmul 150 —

NU MAI ESTE SĂRĂCIE!

Acum chiar și cei mai săraci pot să-și procure bogățiile spirituale, adică toți oamenii cu simț bun pot să ajungă la casa de tezaur al adevărului și pot să-și aleagă cele mai frumoase broșuri, cari sunt legate în copertă frumos colorată:

Cămin și fericire
Hotărâre

Ingeri
Popor privilegiat

Fiecare broșură are 64 pagini și cuprinde explicațiile biblice expuse pe scurt a judecătorului Ruthersford. Fiecare le poate procura cu o mică sumă pe care o contribuie la vestirea împărăției lui Iehova prin Iisus Christos.

Una din aceste broșuri costă numai 5 lei.

Cartea Creațiunea legată într-o frumoasă culoare albastră, cu titlul imprimat în aur, și având 16 ilustrațiuni colorate și peste 350 de pagini, costă 50 lei.

Revista Vestitorul numelui lui Iehova, care apare lunar, având 16 pagini, tipărită pe hârtie velină, prețul unui abonament pe un an este de 120 lei.

Le puteți comanda la adresa de mai jos:

Societatea de Biblie și Tractate M. D.
Soc. Anonimă de editură
BUCUREȘTI 2
Str. Crișana, No 33.